

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ (1898-1918)

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ (Διεύθυνσις)

ΑΘΗΝΑΙ - ΑΡΙΘ. 7

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 7

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1936

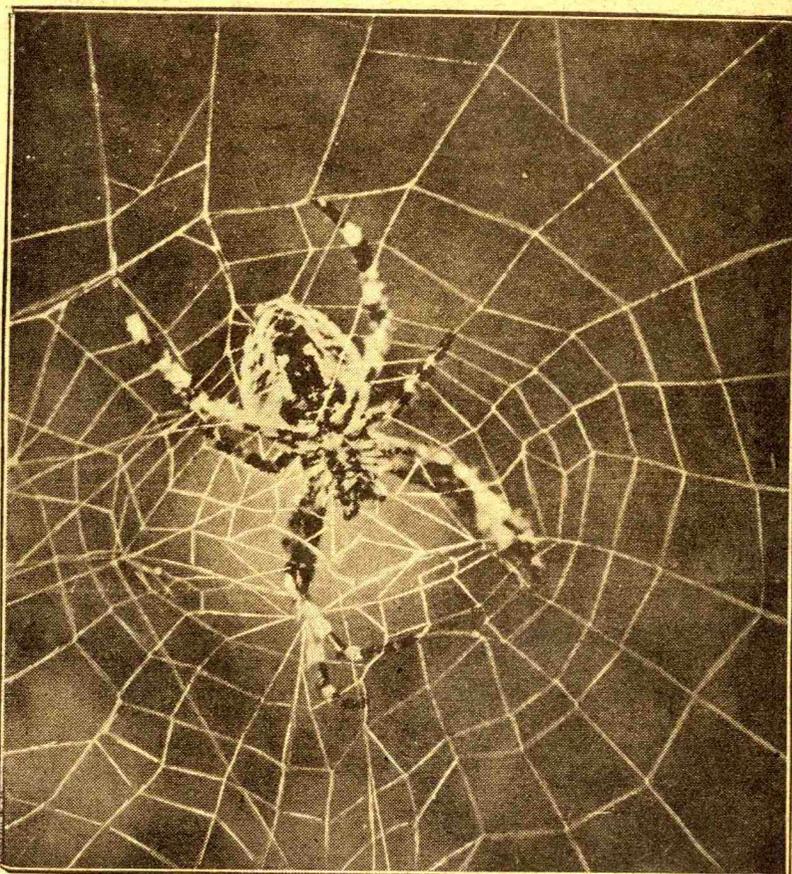
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(*Από 19-25 Οκτωβρίου)

Μία βαρυσήμαντος διεθνής πολιτική εξέλιξις, ή όποία από καιρού ήδη διεγράφετο εις τόν ορίζοντα, δι' όσους παρηκολούθουν με προσοχήν τά Ευρωπαϊκά πράγματα, γίνεται κατά τάς ημέρας αυτάς προφανής πλέον και προκαλεί τό γενικόν ενδιαφέρον όλων των πολιτικών κύκλων: Διά να αντίληφθῆ κανείς τήν σοβαρότητα και τήν έκτασιν τῆς εξέλιξεως αυτής, πρέπει να ανατρέξῃ εις τό σχετικώς πρόσφατον παρελθόν, εις τήν εποχήν δηλαδή καθ' ήν ή Γερμανία υπό τό νέον Χιτλερικόν καθεστώς της άπμαζούνετο από τήν Κοινωνίαν των Έθνών και έφαινετο να καταδικάζῃ έαυτήν εις τήν πλέον επικίνδυνον διπλωματικήν άπομόνωσιν. Πώς διεγράφετο τότε ή διεθνής κατάσταση;

Η δύναμις τῆς Κοινωνίας των Έθνών, καίτοι είχεν ήδη σημειωθῆ ή άποτυχία του Μαντζουριανού ζητήματος και ή άποχώρησις τῆς Ιαπωνίας, καίτοι ό οργανισμός τῆς Γενεύης έβασανίζετο άκόμη ματαίως με τόν πόλεμον του Γκράν Τσάκο εις τήν Νότιον Αμερικήν, δέν ήμπορούσε να τεθῆ υπό άμφισβήτησιν. Τήν δύναμιν αυτήν έδημιούργουν, εκτός από τό διεθνές κύρος της, και ή ύποστήριξις ισχυρών συμμαχιών οργανώσεων, επί κεφαλῆς των οποίων ήδύνάτο να λεχθῆ ότι ήτο ή Γαλλία. Κανείς δέν εἴχεται τότε να άμφισβήτησιν τήν ύπεροχήν τῆς διπλωματίας της εις τήν ανατολικήν και κεντρικήν Ευρώπην. Η Μικρά Άνταντ ήτο όλόκληρος άφωσιωμένη εις τήν Γαλλικήν πολιτικήν και ή έπιρροή της ηῤξάνετο άκόμη από τήν νεοσχηματισμένην Βαλκανικήν Συνεννόησιν, τῆς οποίας δύο μέλη (ή Ρουμα-

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

*Ο Γερμανός φωτογράφος Άλμπερτ Λεον κατώρθωσε με πολὺν κόπον και ειδικήν μηχανήν να επιτύχῃ τήν άνωτέρω αληθώς θαυμασίαν φωτογραφίαν μιᾶς άράχνης εις τόν ιστόν της.

νία και ή Νοτιοσλαβία) άνήκουν και εις τήν Μικράν Άνταντ, και ή όποία εις όλα τά μεγάλα διεθνή ζητήματα τήν ήκολούθει. Η Πολωνία ήτο άκόμη ό άφωσιωμένος σύμμαχος τῆς Γαλλίας, ή όποία είχεν οργανώσει και ενίσχυνε άκόμη τόν στρατόν της. Η Αυστρία, τρέμουσα τόν Γερμανικόν κίνδυνον και μαινομένη διά τήν δράσιν των επί του έδαφους της Χιτλεριστών, έδέχετο και αυτή εύχα-

ριστώσ τήν Γαλλικήν ενίσχυσιν και τήν Γαλλικήν διπλωματικήν έπιρροήν και μόνον άσγότερα έπροτίμωσε να στηριχθῆ έξ όλοκλήρου επί τῆς Ιταλικῆς ύποστηρίξεως. Τέλος, ό Γάλλος πρωθυπουργός κ. Λαβάλ είχε κατορθώσει, κατόπιν μακρών διαπραγματεύσεων, να επιτύχῃ τήν πληρη με τήν Ιταλίαν συνεννόησιν και τόν καθορισμόν κοινῆς έξωτερικῆς πολιτικῆς, τήν όποιαν έτόνωσεν άκό-

μη ή προφανής Ιταλική δυσφορία εκ των Γερμανικών εις τον Δούναβιν σχεδίων. Είς όλα αυτά πρέπει να προστεθούν ως κάτι αυτονόητον ή διπλωματική συνεργασία με την Αγγλίαν και ή απόλυτος εις την Γαλλικήν πολιτικήν προσήλωσις του Βελγίου, το όποιον από στρατιωτικής και διπλωματικής απόψεως έθεωρείτο γενικώς ως παράτημα του Γαλλικού Γενικού Επιτελείου και του Καί ντ' Ορσάι.

Ας ριψώμεν αντιθέτως ένα βλέμμα εις την σημερινήν Ευρωπαϊκήν κατάστασιν, όπως την εμφανίζουν εκδηλούν πλέον το ταξίδιον του Ιταλού ύπουργού κόμητος Τσιάνο, ή περίφημος ανακοίνωσις του Βασιλέως Λεοπόλδου περί της ουδέτερότητος του Βελγίου και ή απροσδόκητος κατά την παρελθούσαν Τετάρτην άφιξις του Ρουμάνου πρωθυπουργού κ. Ταταρέσκο εις Βελιγράδιον. Το γόητρον και ή δύναμις της Κοινωνίας των Έθνών υπέστησαν πλήγματα, τα όποια δεν θα ήτο κανείς υπερβολικός, εάν έχαρακτήριζεν ως ανεπανόρθωτα. Η τελευταία γενική συνέλευσις της απέτέλεσε μίαν άποτυχήν, ή όποία απέθάρρυνε και τους φανατικώτετους εκ των υποστηρικτών της. Ολόκληρος ή εύρυτάτη εκείνη οργάνωσις, ή όποία έφαινετο να δημιουργή άσφυκτικόν κλοιόν περί την Γερμανίαν, εύρίσκειται προφανώς εν διάλυσει. Η φίλια και ή συνεννόησις Ιταλίας και Γαλλίας, έχουν δηλητηριασθή πλήρως, ιδίως μετά την ύπόθεσιν της παραδοχής της Αιθιοπικής αντιπροσωπείας εις την Συνέλευσιν της Κοινωνίας των Έθνών πρό μηνός. Και όπως έτόνιζεν ο Παρισίνος «Αδιάλλακτος» εις το φύλλον του της παρελθούσης Πέμπτης, ή Γερμανία κατέκτησεν εξ ολοκλήρου την θέσιν, την όποιαν ή Γαλλία θα έπρεπε να έχη πλησίον της Ιταλίας. Η Πολωνία, παρά τας διαπραγματεύσεις, τας όποιās διεξήγαγε πρό διμήνου εν Παρισίους ο αρχιστρατήγος της Ριτζ - Σμιγκλά, παρά την δυσφορίαν, την όποιαν μοιραίως προκαλεί εις τους Πολωνικούς κύκλους ή έντονος δόξαις των Χιτλεριστών εις την έλευθεράν πόλιν του Νάνττσιγκ, δεν έχει ακόμη χαλαρώσει τους στενοούς δεμούς της με την Γερμανίαν. Η Αυστρία διηυθέτησε τὰ ζητήματα, που την έχωρίζαν από την Γερμανίαν, συνεννοήθη μαζί της και άνηγγέλη προχθές Παρασκευήν ότι πρόκειται τον προσεχή μήνα ο Αύ-

στριακός ύπουργός των Έξωτερικών να μεταβή εις Βερολίνον, όπως επισφραγισθή και επισήμως ή έπελθούσα Αυστρογερμανική συνεννόησις. Η Ούγγαρία άνήκει πλέον αδιστάκτως εις την χορείαν των περί την Γερμανίαν και την Ιταλίαν Δυνάμεων. Αλλά δεν είνε μόνον αυτά. Το Βέλγιον, εκδηλούν άπροκαλύπτως την δυσπιστίαν, την όποιαν του εμπνέει ή μείωσις του γόητρον της Κοινωνίας των Έθνών, άφ' ενός και ή σημερινή έξωτερική πολιτική της Γαλλίας άφ' άλλου, εξαγριεύει την πολιτικήν της συμμοχίαν με την Γαλλίαν, ή όποία από είκοσιν ήδη έτων εφαινετο να άποτελή μίαν από τας βάσεις της ύπόθεσός του. Και τέλος μία κίνησις, ή όποία από καιρού ήδη διεγράφετο εις την Νοτιοσλαβίαν, ιδίως, αρχίζει να κατακτά έδαφος εις όλους τους κύκλους της Μικράς Αντάντ και να προκαλή ζωηρότατα σχόλια εις τους διεθνείς κύκλους. Πρόκειται περί της κινήσεως, ή όποία αποδέλεται εις το να μειωθή ή αντίθεσις, ή όποία χωρίζει την ομάδα των Δυνάμεων αυτών από την Γερμανίαν και την Ιταλίαν και να εξακαταλειφθή εν τινι μέτρω ή τυφλή προσήλωσις εις τα συνθήματα, τα όποια ήρχοντο εκ Παρισίων. Είς την κίνησιν αυτήν φαίνεται να παίξει ήδη σημαίνοντα ρόλον, από της εποχής, κατά την όποιαν άπεμακρύνθη εκ του ύπουργείου των Έξωτερικών ο κ. Τιτουλέσκο, πιστός όπαδός της πολιτικής της Γαλλίας και της λεγομένης «συλλογικής άσφαλείας» της Κοινωνίας των Έθνών, ο Ρουμάνος πρωθυπουργός κ. Ταταρέσκο. Συνδέεται δε γενικώς από τον διεθνή Τύπον με την κίνησιν αυτήν ή άπροσδόκητος πρό τινων ήμερών άφιξις του κ. Ταταρέσκο εις Βελιγράδιον.

Και τίθεται ήδη πρό των γεγονότων αυτών, τα όποια χρονολογικώς και με απόλυτον αντικειμενικότητα αναφέρονται άνωτέρω, ένα φυσικόν ερώτημα: Τί συνέβη λοιπόν; Υπήρξε τόσον επιδεξία και τόσον ισχυρά ή Γερμανική διπλωματία, ώστε να μεταβάλη άρδην σχεδόν την όλην διπλωματικήν εικόνα της Ευρώπης; Η μήπως ή Γαλλία έχασε την εκτίμησιν, την εμπιστοσύνην και την συμπάθειαν, την όποιαν ένπνεεν εις τα μικρά Ευρωπαϊκά κράτη; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο άληθεύει. Η σημερινή Γερμανία με τον υπερεχρησιμοποιήσαντα πληθυσμόν της, δια τον όποιον φυσικά ζητεί διεξόδους, με

τον πόθον της εκδικήσεως, που εμπνέει ένα μεγάλο έστω μέρος του πληθυσμού της, με τας καταπληκτικάς στρατιωτικάς προπαρασκευάς της, εξακολουθεί τώρα, όπως και πρό τριών έτων, αν όχι περισσότερον, να εμπνέη ζωηρά άνησυχίας εις τους γείτονάς της και τα μικρά έθνη. Το ίδιον δε ακριβώς ισχύει και δια την Ιταλίαν. Η Γαλλία, άφ' άλλου, είνε δια τα μικρά Έθνη πάντοτε ή γενναίωδωρος και φιλελεύθερα Δύναμις, ή αιώνια Γαλλία, δια την όποιαν όλοι εύχονται να άπαλλαγη το ταχύτερον από τας έξωτερικάς της άνωμαλίας και να ανακτήσιν την άληθώς πρωτεύουσαν θέσιν εις την Ευρώπην, ή όποία της ανήκει.

Αλλά τότε τί συμβαίνει και τί έμμεσολάθησεν; Έμμεσολάθησεν απλούστατα το Γαλλοσλαβικόν συμμαχικόν σύμφωνον, ή κατά τους τελευταίους έξι μήνας εκδηλωθείσα θέλησις των Γάλλων κυβερνητών, όπως του άποδώσουν ύπερισχύουσαν θέσιν εις την όλην πολιτικήν της χώρας των, και ή επικράτησις άριστοράς Κυβερνήσεως εις την Γαλλίαν. Όλοι αι Δυνάμεις, τας όποιās άνεφέραμεν άνωτέρω, ή Ιταλία, ή Αυστρία, ή Πολωνία, ή Ούγγαρία, ή Νοτιοσλαβία και ή Ρουμανία έγνωρισαν την Μπολσεβικικήν προπαγάνδαν και άγριότητα, έδωσανίσθησαν, είτε δια να άπαλλαγούν της τυραννίδος της, είτε δια να προστατευθούν κατά του κινδύνου της. Το Βέλγιον παλαιά και τώρα άκόμη έναντίον της κομμουνιστικής προπαγάνδας. Όταν δε βλέπουν ακριβώς κατά την εποχήν αυτήν εις μέν την Ισπανίαν τον κομμουνισμόν εν πλήρει δόξαι να επιδεικνύη το αίμοσταγές και απεχθές πρόσωπόν του, εις δε την Γενεύην τον σύντροφον Λιθβίνωφ να άσχολήται εις την ύπουλον προσπάθειαν, όπως περιπλέξη την ήδη δύσκολον διεθνήν κατάστασιν και δημιουργήσιν άφοριάς ρήξεως μεταξύ των μεγάλων Δυνάμεων, ενθ' άφ' άλλου καθίσταται προφανής πλέον ή άπόφασις της Μόσχας να παίξει, έστω και το τελευταίον όλεθριον παιγνίδι της, δια να σώσιν την κινδυνεύουσαν ύπόθεσιν της διεθνούς αναρρητικής προπαγάνδας, είνε φυσικόν και μοιραίον να στενοχωρούνται όλοι αυταί αι μικρά Δυνάμεις, να άνησυχούν και να μη αισθάνονται καμμίαν διάθεσιν να περιπλεχθούν εις μίαν τρομεράν διεθνήν ρήξιν δια τα ώραία μάτια των συγγερόν τυράννων του Κομμουνιστού.

Της γενικής αυτής Ευρωπαϊκής

ΠΕΝΝΙΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Από την πνευματικήν κίνησιν όλου του κόσμου)

Το φιλολογικόν γεγονός της έβδομάδος εις το Παρίσι, ήτο ή ανάληψις της θέσεως του γενικού διεθυντού της «Γαλλικής Κομωδίας», από τον γνωστόν συγγραφέα κ. Εντουάρ Μπουρντέ. Ο συγγραφέας της περιφήμου εκείνης «Πριζονιέρ», ή όποία είχε προκαλέσει τόσα σχόλια και τόσην συγκίνησιν πρό δεκαπέντε έτων, εισέρχεται εις τον «Οίκον του Μολιέρου» με την απόφασιν να άνανεώσει τελείως το ρεπερτόριον και να ξανδοθήσιν πάλιν την ζωήν εις την φρυζουούσαν κλασσικήν και παναρχαίαν σκηνήν.

Ός εάν ήθελε να άποχαιρέτησιν το μάλλον ελαφρόν θέατρον του βουλεβάρτου, εις το όποιον όφείλει τας μέχρι τοδε επιτυχίας του ο νέος διεθυντής της Γαλλικής Κομωδίας, έξωσε την παραμονήν ακριβώς της ανάληψεως της νέας του θέσεως, εις το θέατρον «Μισσοντιέρ», την πρώτην παράστασιν του τελευταίου του έργου, το όποιον φέρει τον χαρακτηριστικόν τίτλον «Φρικ-Φράκ».

Ολόκληρον το έργον παίζεται εις τον κύκλον των άπάχθων και των λωποδυτών, από τους όποιους και δανείζεται ο συγγραφέας ολόκληρον το λεξιλόγιόν του. Είνε ίσως ή πρώτη φορά που άνεβιδάσθη επί της Γαλλικής σκηνής έργον, γραμμένον ολόκληρον εις το «άργγκ», την χαρακτηριστικήν γλώσσαν των Παρισίων κάτω στρωμάτων. Φαίνεται, ότι επί μήνας ο κ. Μπουρντέ έσπούδαζε την γλώσσαν αυτήν εις τους κύκλους όπου όμιλείται, και οι περισσότεροι από τους άκροτάς της πρώ-

της παραστάσεως ήναγκάσθησαν να όμολογήσουν, ότι δεν εκατάλαβαν και πολλά πράγματα.

«Φρικ-Φράκ» σημαίνει, εις την γλώσσαν αυτήν, την κλοπήν δια ρήξεως και ήρωος της κομωδίας είνε ο Μαρσέλ, ένας καλοκάγαθος ύπλληλιςκος, τον όποιον ένας άτυχη έρωσ παρασύρει, χωρίς καλά-καλά να το καταλάβη, εις μίαν συμμοχίαν λωποδυτών και του όποιου τον ρόλον ύποδύεται με άληθινήν μαεστρίαν ο γνωστός από τον κινηματογράφον εις τους «Αθηναίους Βικτωρ Μπουσσέ. Το έργον είχε άρκετήν επιτυχίαν.

Μεταξύ των φίλων και γνωστών οι όποιοι έσπευσαν να συγχαρούν τον κ. Μπουρντέ, ήσαν και πολλοί ήθοποιοι της Γαλλικής Κομωδίας, εκ των όποιων ένας τον προσεφώνησε «Κύριε Διεθυντά». Ο συγγραφέας έσπευσε να διαμαρτυρηθή. «Όχι, δι' όνομα του Θεού, έλεον, άπόψε δεν είμαι ακόμη Διεθυντής σας. Δεν έχω καμμίαν διάθεσιν να τα χαλάσω με την σκιάν του Μολιέρου».

Ολόκληρος ή Αγγλία συζητεί και σχολιάζει με ένθουσιασμόν την άληθινά ήγεμονικήν δωρεάν, την όποιαν ο λόρδος Νάφφιλντ έκαμε εις το Πανεπιστήμιον της Ώξφορδης. Πράγματι, ο γνωστός Αγγλος βιομήχανος προσέφερεν εις το Ίνστιτούτον, δι' Ιατρικάς έρεύνας του περιφήμου Πανεπιστημίου, ότι επί μήνας ο κ. Μπουρντέ έσπούδαζε την γλώσσαν αυτήν εις τους κύκλους όπου όμιλείται, και οι περισσότεροι από τους άκροτάς της πρώ-

ατμοσφαιράς έποφειλούνται μοιραίως ή Ιταλία και ή Γερμανία, τας όποιās καθιστά συμμάχους και συναγωνιστάς ή κοινήνέναντίον των άπειλή της Ρωσσίας. Όσον και άνδεν έξεδόθη ακόμη επίσημον ανακοινωθέν δια τα συμπεράσματα των όμιλιών του κόμητος Τσιάνο εις το Βερολίνον, είνε προφανές ότι αι συνομιλίαι αυταί ένα έχουν κυρίως σκοπόν: να καθορίσουν πρόγραμμα κοινής και μέγχις έσχάτων εν άνάγκη δόξσεως Γερμανίας και Ιταλίας έναντίον του Μπολσεβικικού κινδύνου.

Από μηνών ήδη έτονίζετο εις τας στίλας της καθημερινής «Εστίας», ότι έπέρχεται πλέον μοιραίως ή στιγμή της μεγάλης ρήξεως των δύο αντίθετων ιδεολογιών, αι όποια μοιράζονται τον κόσμον μεταξύ των και

ρευτών δια την καταπολέμησιν των μαστιζουσών την άνθρωπότητα νόσων.

Διαθέτον με την δωρεάν αυτήν άπεριόριστα σχεδόν ύλικά μέσα το έν λόγω Βρεταννικόν Ίνστιτούτον, έρχεται, μεζή με το Αμερικανικόν Ίνστιτούτον Ροκφέλλερ, πρώτον εις την σειράν των έρευνητικών ιδρυμάτων του κόσμου και θα δυνηθή να επιδοθή με ηύξημένην πλέον ικανότητα εις τας έρεύνας δια την ανακάλυψιν των εσσογόνων αίτίων του καρκίνου και την καταπολέμησιν των.

Ο γενναίος Αγγλος δωρητής δεν είνε άλλος από τον βιομήχανον Μόρις, τον κατασκευαστήν των περιφήμων μικρών Αγγλικών αυτοκινήτων με το όνομά του. Η μεγάλη περιουσία, την όποιαν άπέκτησε και χάρις εις την όποιαν εκέρδισε και τον τίτλον του λόρδου, όφείλεται εις το γεγονός, ότι, όπως ο Αμερικανός συνάδελφος του Φόρντ, άντελήφθη εγκαίρως ότι το αυτοκίνητον δεν είνε μόνον μέσον διασκεδάσεως δια τους πλουσίους, αλλά πρό παντός το πρακτικώτερον μεταφορικόν μέσον δι' όλον τον κόσμον.

Έτσι κατασκεύαζε συνεχώς, από εικασσεύειας, τα εύθηνότερα δυνατά αυτοκίνητα, τα όποια κατέκτησαν τους Αγγλικούς έρόμους. Ο ίδιος όμως δεν ήτο εύχαριστημένος. Το όνειρόν του, από παιδάκι, ήτο να γίνη Ιατρός. Και έπειδή αι περιστάσεις δεν του επέτρεψαν να σπουδάσιν, έκαμε τώρα ύπερ της Ιατρικής, ότι ασφαλώς κανείς από τους μεγάλους Ασκληπιάδας δεν κατώρθωσεν.

Οι άναγνώσταί μας θα έμθαν ήδη από τας καθημερινάς εφημερίδας τον θάνατον του κ. Αλαν Μπλαίηγκουαϊ, του νεοτάτου διεθυντού της Αγγλικής Αρχαιολογικής Σχολής των Αθηνών, ο όποιος έπλήθε την σιμνήν ακριβώς κατά την όποιαν ή Σχολή αυτή εορτάζει εν Λονδίνω, εν μέσω του γενικού ενδιαφέροντος του Βρεταννικού κοινού, την πεντηκονταετηρίδα της ίδρύσεώς της.

Το περίεργον είνε, ότι ο δο. Μπλαίηγκουαϊ δεν είνε μόνον ο δεύτερος διεθυντής της Βρεταννικής Αρχαιολογικής Σχολής, ο όποιος άποθνήσκει έντός του ίδιου έτους, άλλ' ότι απέθανεν από την ίδίαν ασθένειαν, μίαν σχεδόν άνεξήγητον γενικήν λείμωξιν, εις την όποιαν ύπέκυψε και ο τόσον συμπάθης εις τον Αθηναϊκόν αρχαιολογικόν κόσμον προκατόχος του δο. Παίην.

Η εν Λονδίνω διεθύνουσα Επιτροπή της Σχολής, διάρρησεν ήδη ως άντικατεστάτην του τον κ. Τζέεραρντ Μάκγουοθ Γιάγκ, ο όποιος κατάγεται από οικογένειαν άνωτέρων ύπαλλήλων της Βρεταννικής Αυτοκρατορίας εις τας Ινδίας, όπου και ο ίδιος είχε υπηρέτησει κατά τας αρχάς του σταδίου του.

Ο κ. Γιάγκ όμως ήσθάνετο άνυπέροβλητον κλίον πρός τας αρχαιολογικάς σπουδάς και ιδιαίτερος πρός την Ελληνικήν αρχαιολογίαν, ύπερ της όποιας και εξαγριεύει την εν Ινδία υπηρέσιαν. Έχει επανειλημμένως ύπισκεφθή και ζήσει άρκετον καιρόν

εις το μέσον των όποιων αι φιλελεύθεραι και κοινοβουλευτικά αντιλήψεις ζητούν εις μάτην να παίξουν κάποιον ρόλον. Όλοι αι ένδείξεις πείθουν ότι εις την τελικήν αυτήν ρήξιν, δια την όποιαν όλοι εύχονται να είνε μάλλον διπλωματική παρά πολιτική, και να μη στοιχισή εις την άνθρωπότητα άλλο αίμα πλύν του τόσον άρθρόνου που έχύθη και χύνεται ακόμη εις την Ισπανίαν, αι πιθανότητες επιτυχίας της Ασιατικοϋδαϊκής ιδεολογίας της αναρρητικής και της αναρχίας, μειούνται από ήμέρας εις ήμέρας. Η ιδεολογία του Ευρωπαϊκού πολιτισμού, του ιδεαλισμού, της θρησκευτικής πίστεως και του εθνικισμού θα νικήσιν τελικώς, δεν ήμπορεί παρά να νικήσιν.

εις τας Αθήνας, λαμβάνων ζωηρόν ενδιαφέρον εις τας ανασκαφάς και τας λουπιάς εργασίας, όχι μόνον της Αγγλικής Σχολής, αλλά και της Ελληνικής Αρχαιολογικής Εταιρείας.

— Προσφάτως ακόμη ο κ. Γιαγκ διέξηγεν ανασκαφάς εις την Σίφνον, ή οποία του έκίνησε τὸ ενδιαφέρον του, ιδίως λόγω του γνωστού θησαυροῦ των Σιφνίων εις την Ίεραν νήσον Δήλον.

— Σημειωτέον, ότι ο νέος διευθυντής της Αγγλικής Αρχαιολογικής Σχολής συνεδέετο στενῶς με τὸν ἀποθανόντα πρό τινος προκατόχον του κ. Παίην, με τὸν ὁποῖον συνειργάσθη διὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ θαυμασίου του βιβλίου περὶ τῶν γλυπτῶν τοῦ Μουσείου Ἀκροπόλεως, πού εἶχε συνοψίσει πρό τινων μηνῶν διὰ τὸς ἀναγνώστας της ἡ καθημερινή «Εστία».

— Καί μία λεπτομέρεια ἀκόμη πού ενδιαφέρει ἰσῶς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωσίαν: ο κ. Γιαγκ δὲν εἶνε μόνον διαπρεπὴς ἀρχαιολόγος, ἀλλὰ και λαμπρὸς μουσικὸς. Ἔχει ὡραιότατην φωνήν, τὴν ὁποίαν ἐδόθη πρό διετίας εὐκαιρία εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ θαυμάσουν, εἰς μίαν φιλανθρωπικὴν συναυλίαν.

— Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος της «Επιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων», ο κ. Πῶλ Βυλλιὸς δημοσιεύει ἕνα μακρὸν καὶ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ ἐνὸς περιέργου Μουσουλμάνου Μεσσίας, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Σμύρνην πρό δύο αἰῶνων καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ τέλος κάθε ἄλλο παρά ἐνδοξον ἦτο.

— Ὁ Σμυρναῖος αὐτὸς Ὀθωμανὸς ἐλέγετο Σαμπατάι Ζερμὴ καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ μόνος πραγματικὸς Μεσσίας, καθάρωσε δὲ νὰ προσελκύσῃ γύρω του πολλὸν κόσμον, ιδίως ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους.

— Ὅταν ἡ κίνησις αὐτὴ ἔγινεν ἀνησυχητικὴ, ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ ὁ 4ος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο καθόλου κουτός, διέταξε νὰ συλλάβουν τὸν δυσάρεστον προφήτην καὶ νὰ τοῦ θέσουν σαφῶς τὸ δόγμα, ἢ νὰ παλουκωθῇ, ἢ νὰ ὀμώσῃ πίστιν εἰς τὸν Ἰσλάμ.

— Καί ὁ Μεσσίας ὅμως δὲν ἦτο κουτός καὶ ἐπρότιμισε, χωρὶς κανένα διαταγμὸν, νὰ ἀφῆσιν κατὰ μέρος τὸν Μεσσιανισμόν του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θεοσκείαν τῶν πατέρων του: Ὁ Σουλτάνος τὸν ἀντήμειψε διὰ τὴν ἀπόφασίν του, διαώρισας αὐτὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν φρουρῶν τῶν αὐτοκρατορικῶν πυλῶν.

— Τραγικὴν ἀληθῶς ἀποτυχίαν εἶχεν ἡ δοθεῖσα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ «Νέον Θέατρον» τοῦ Λονδίνου πανηγυρικὴ παραστάσις τοῦ Σαίξπηρειοῦ δράματος «Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα», διὰ τὴν ὁποίαν ἐξωδεύθησαν πολλαὶ χιλιάδες Ἀγγλικῶν λιρῶν καὶ ἐγένετο θορυβώδης διαφήμισις.

— Ἡ σκηνοθεσία εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν λεγόμενον «περίφημον» Ρώσον σκηνοθέτην Κομισαρτζέφσκυ, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰδικῶς μετακλήθῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ καταπλήξῃ καὶ νὰ μαγεύσῃ τὸ Ἀγγλικὸν κοινὸν με τὴν εἰσαγωγὴν της νεωτεριστικῆς τῶν ἀντιλήψεως εἰς τὴν ἐπιπέδωσιν τῶν κλασσικῶν ἔργων.

— Τὸ Ἀγγλικὸν, ὅμως, κοινὸν, τὸ

ὁποῖον ὄχι μόνον σέβεται τὸν μεγάλον ἔθνικόν του συγγραφέα, ἀλλὰ και γνωρίζει καλὰ πῶς πρέπει νὰ ἀναβιβάζωνται τὰ ἔργα του, ἐδυσφόρησε καταφανῶς ἀπὸ τὰς αὐθαιρεσίας καὶ τοὺς δήθεν νεωτερισμοὺς τοῦ Ρώσου σκηνοθέτου καὶ ἀπὸ τὸ ὅλον παίξιμον, τὸ ὁποῖον ἦτο φαίνεται ἀξιοθρήνητον.

— Ἐπίσης καὶ οἱ κριτικοὶ ὄλων σχεδὸν τῶν ἐφημερίδων κατέκριναν δριμύτατα τὴν παράστασιν, ἡ ὁποία, ὡς λέγουσιν, κατέστησε τὸ Σαίξπηρειον δράμα ἀγνώριστον. Οἱ Κυριακάτικοι «Τάϊμς» τοῖσιον χαρακτηριστικὰ καὶ εἰς τὸν τίτλον της κριτικῆς τῶν ἀκόμη, ὅτι εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο περὶ κάποιου νέου ἔργου «Ἀντώνωφ καὶ Κλεοπάτρα», γραφέντος ἀπὸ τὸν συγγραφέα Κομισπηρ (Κομι-σαρτζέφσκυ καὶ Σαίξπηρ).

— Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὁπωσδήποτε, ὅτι τὸ ἔργον ἐπαίχθη μόνον τρεῖς βραδυές, ὅτι κατεβιβάσθη πρό της γενικῆς ἀγανακτήσεως κοινῶ καὶ κριτικῆς καὶ οἱ θεατῶναι καὶ χρηματοδοτῶν κλαίον ἀκόμη τὰς χιλιάδας τῶν λιρῶν πού ἐξώδευσαν.

— Τὴν μεταπροσεχὴ Δευτέραν ἀνοίγει εἰς τὸ Λονδίνον μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ἐκθέσεις βιβλίων, ὁργανομένη ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα «Κυριακάτικοι Τάϊμς».

— Ἐκατὸν περίπου ἐκδοτικοὶ οἴκοι καὶ βιβλιοπωλεῖα θὰ ἀντιπροσωπεύωνται εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανίσουν με τὸν καλλιτεχνικώτερον δυνατὸν τρόπον δεκάδας χιλιάδων βιβλίων.

— Κάθε ἡμέραν θὰ δίδωνται εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτήν δύο ἕως τρεῖς διαλέξεις ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους συγγραφεῖς καὶ λογίους της Ἀγγλίας, θὰ ἐκτεθῶν δὲ καὶ διάφορα καλλιτεχνήματα, ἔχοντα σχέσιν με τὸ βιβλίον.

— Ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς Μις Μόλλυ Κάσλ ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς τὸ πλέον πρωτότυπον καὶ ἐνδιαφέρον ταξιδιωτικὸν βιβλίον. Φέρει τὸν τίτλον «Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου με καλὴν ὄρεξιν».

— Ἡ συγγραφεὺς ἐγύρυσεν ὄλην τὴν Γαλλίαν, τὴν Παλαιστίνην, τὸ Μεξικόν, τὴν Ἀβάναν καὶ ἄλλας χώρας καὶ ἐπῆρε παντοῦ μαζὴ της τὴν καλὴν της ὄρεξιν, ἀπολαμβάνουσα τὰ πρωτότυπα φαγητὰ πού της ἐσερβήροντο ὅσον τοῦλάχιστον καὶ τὰς καλλονὰς της φύσεως καὶ τὰς ἀρχαιότητας πού της ἐπεδεικνύοντο.

— Ὅταν δὲ ἕνα φαγητὸν της ἤρσεν ἰδιαίτερός ἐφρόντιζε νὰ πληροφορητῆ τὴν συνταγὴν του καὶ ἀφοῦ ἐδουκίμασε μόνη ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι νὰ τὸ παρασκευάσῃ, παρέχει τῶρα εἰς τοὺς ἀναγνώστας της τὴν συνταγὴν, διὰ νὰ τὸ ἀπολαύσουν καὶ αὐτοί.

ΨΥΧΙΚΟ

Πωλεῖται ἑπαυλὲς καινούργης πολυτελεστάτης ἐξ 6 κυρίων δωματίων, χῶλλ, 2 δωματίων ὑπηρεσίας, ὄψις, λουτροῦ, κλιματιστῆ, μετὰ κήπου, εἰς τιμὴν εὐκαρίας. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Νεοκλ. Ἀμβροζῆ, Κάνιγγος 17, 2ος ὄροφος.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΡΛΟΥΜΠΑ

«ΟΔΥΝΙΣΜΟΣ»

Εἶχαμε νὰ νὰ ἀκούσουμε τίποτε δι' ὅλους ἐκείνους τοὺς «...ισμούς» (φουτουρισμὸν, κυβισμὸν, νταταϊσμὸν, ὑπερρεαλισμὸν κ.λπ.) πού ἐφεύρισκον ἀνιστορήτητα νεράλια καὶ ἐνεφάνιζαν ὡς καλλιτεχνικὰ καὶ λογοτεχνικὰ σχολὰς, κάποτε μάλιστα καὶ ὡς πραγματικὰς κοσμοθεωρίας, διὰ νὰ συγκαλύψουν τὴν πνευματικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν τῶν στερίξεσιν καὶ νὰ ξεγελάσουν με τὴν βοήθειαν τοῦ μεταπολεμικοῦ σνομπισμοῦ τὸ κεχτῆρὸς κοινόν.

Ὅλιγα χρόνια ἤρκεσαν διὰ νὰ ἀποδείξουν καὶ εἰς τοὺς ἀφελεστεροὺς ἀκόμη τί νεκρὰ καὶ ἀνόητοι πού ἦσαν αἱ ἐφευρέσεις αὐταί, διὰ τὰς ὁποίας, κατὰ καιροὺς, μᾶς ἐδίδοτο ἡ ἐθεάωσις ὅτι θὰ ἐξημιούργουν νέαν πνευματικὴν ἀναγέννησιν καὶ θὰ ἐπεσπίαζαν ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ κατορθώματα της ἀνθρωπότητος εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Ἡ λήθη καὶ ἡ περιφρόνησις πού ἀποτέλουσιν διὰ τὰς ἰδέας καὶ τὰς πνευματικὰς κινήσεις τὸν πλέον ὀριστικὸν θάνατον, καλύπτουν ἤδη ὅλας ἐκαίνας τὰς ἀνοησίας πού ἐνεφανίζοντο με τὸσας ἀξιώσεις.

Ἰσοῦ ὅμως ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν ἐμφανίζεται μία νέα ἀρλούμπα, ἡ ὁποία ὑπερέβηκε ὅλας τὰς ἄλλας εἰς ἀνοησίαν καὶ παθολογικότητα. Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις αὐτὴ κάμνει τὴν πρώτην της ἐκδήλωσιν διὰ δύο μανιφέστων πρὸς τὸ διανοούμενον κοινόν καὶ δι' ἐνὸς περιοδικοῦ — ἐπιστήμου ὄργανου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκδοσις ἀναγγέλλεται προσεγγίς. Θέλετε καὶ τὸ ὄνομα της κινήσεως; Ἄπεικλήθη «dolorisme» (δυνισμός, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ νέα λέξις, διὰ μίαν ἀσφαλῶς νέαν ἔννοιαν). Σκοπὸς της δὲ εἶνε νὰ κτυπήσῃ ἀμείλικτα τὴν ἀξίωσιν τῶν ὑγιῶν καὶ φυσιολογιῶν ἀνθρώπων, ὅπως διευθύνουν αὐτοὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ὁμοίων των.

Ὁ ἀρχηγὸς της κινήσεως κ. Ἰουλιανὸς Τέπ, ἀναπτύσσει διὰ μακρῶν τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς εἰς δύο μανιφέστα του, τὰ ὁποία ἀποκαλεῖ «Ἀπολογία της ἀνωμαλίας καὶ της θλίψεως» καὶ «Δικτατορία της θλίψεως». Διαικρούσσει, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν τυραννίαν τῶν καλῶς ἔχοντων ἀνθρώπων, νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὸ ἕλος της τὴν φιλοσοφίαν διὰ της ἀποκαταστάσεως της θλίψεως εἰς ὅλα τὰ δίκαια

ΠΑΛΗΑ ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

ματὰ της, νὰ ἀποδώσουν τὰ σκήπτρα της πνευματικῆς κινήσεως εἰς ἐνείκους, εἰς τοὺς ὁποίους πραγματικῶς ἀνήκουν, δηλαδὴ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, εἰς τοὺς ἐθεαρμένους με ἀνίατα νοσήματα, εἰς τοὺς παθολογικοὺς τύπους, εἰς τοὺς χαρακτηριζομένους ὡς ἀνιστορήτους, ἐπειδὴ προσεγγίζουσιν εἰς τὴν μεγαλοφυίαν.

Ἔχουν καὶ ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν της πνευματικῆς ζωῆς της ἀνθρωπότητος νὰ προτάξουν ὁ κ. Τέπ καὶ οἱ σύντροφοί του. Εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν, σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιεῖς, λέγουσιν, ἤμποροῦν νὰ εἶνε μόνον οἱ ἡλίθιοι. Ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα τοῦ παρελθόντος ἦσαν ἀσθενεῖς, ἀρρωστοὶ, παθολογικοὶ, «δυνιστὰι», χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν ἴσως. Καὶ ἀραδιάζουσιν τὸν Φιλοκτήτην, τὸν Πασκάλ, τὸν Μπωντελαίρ, τὸν Οὐάιλντ καὶ διαφόρους ἄλλους. Φθάνουν μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ ἀνεύρουν στοιχεῖα χαρακτηριστικὰ της φυματώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπάσχειν ὁ Μολιέρρος εἰς τὰ ἀριστουργήματά του «Ταρτούφος» καὶ «Αμφιτρόν».

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν χρειάζεται ἐξαιρετικὴ σοφία καὶ γνώσις της πνευματικῆς κινήσεως της ἀνθρωπότητος εἰς τοὺς αἰῶνας διὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πόσον ἀνόητα καὶ ἀσθηρικά εἶνε τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά. Ἄν ὑπῆρξεν πράγματι μεγαλοφυεῖς ἀνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἡ φύσις ἐδάρανε με μίαν ἀνίατον ἀσθένειαν, τίποτε ἀπολύτως δὲν μᾶς λέγει, ὅτι τὰ ἀριστουργήματα των δὲν ἐγράφησαν εἰς στιγμήν κατὰ τὰς ὁποίας ἠσθάνοντο τὸν ἐκατόν των καλλίτερα, ἀνέκτων τὰς ἐλπίδας των, ἦσαν ἱκανοὶ νὰ αἰσθανθῶν τὴν εὐλογίαν καὶ τὸν πλοῦτον της ζωῆς. Ἀντιθέτως δὲ, ἤμπορεῖ νὰ παρατάξῃ κανεὶς εἰς ἀτελείωτον σειρὰν τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὑγιεῖς πνευματικῶς καὶ σωματικῶς καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν ὑγείαν των ἀκριβῶς ἤντησαν τὴν δύναμιν των ἰσσοροπίαν, ἤντησαν τὴν δύναμιν διὰ νὰ γράψουν τὰ ἀληθινὰ ἀριστουργήματα πού ἐδίδαξαν καὶ ἐθερψαν πνευματικὰ τὸν κόσμον.

Πρῶτος ἀπὸ ὅλους ἦτο, κατὰ τὸν πλέον ἀπόλυτον τρόπον, ὑγιὴς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀσφην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ὑπερόχωτερον, τὸ μεγαλειότερον, τὸ σημαντικώτερον τῶν βιβλίων. Ἰγιὴς καὶ σχεδὸν αἰωνόβιος ἀπέθανεν ὁ μέγας Σοφοκλῆς. Γεμάτοι ἀπὸ ὑγείαν ὑπῆρξαν ὁ Γκαίτε, ὁ Κορνὴλιὸς ὁ Σατωοπριάν, ὁ Βίκτωρ Οὐγγ...

Μετὰ τὸν «παρθενικό» μου ἐπιτάμιο— εἶπαμε με τί τρόπο ἔγινε στήν κηδεῖα της γυναίκας τοῦ γυμνασιόχου μου— εἶχα πάρει τὸν ἀέρα τοῦ νεκρικοῦ θήματος. Δὲν ἔλειπε πιά παρὰ ἡ... εὐκαιρία, γιὰ νὰ ξαναδοξαθῶ. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ μοῦ παρουσιάσθηκε σιὰ πρῶτα φοιτητικὰ μου χρόνια.

Ἔνα πρωτὶ, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ πάω σιὸ μάθημα της Ἀνατομίας— εἶχα ἀρχίσει, βλέπετε, νὰ θροίσκομαι σὲ καλὸς σχέσεις με τοὺς νεκροὺς— εἶδα τὸν μακαρίτη τὸν Θόδωρο τὸ Βελλιανίτη, πού ἂν καὶ μεγαλείτερός μας, ἦτανε τακτικῶς τότε σιὴ φιλολογικὴ μας ἀκαδημία τοῦ καφενείου «Κοραῖς», τὸν εἶδα, σιὴν ὁδὸν Ἰπποκράτους, νᾶρχεται θιαστικὰ καταπάνω μου.

— Γιὰ σένα εροχόμενα... μοῦ εἶπε, μ' ἔνα ὕφος ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ καὶ ἀνόητο.

— Τί τρέχει;

— Πέθανε ἡ ἀδερφή τοῦ Ἀρσένη.

— Θεὸς σχωρέσ' την. Δὲν τὴν ἤξερα τὴ χριστιανή.

— Οὐτ' ἐγὼ... ἔκανε σηκάνοντας τὸ κεφάλι του καὶ χαϊδεύοντας τὸ μούσι του, πού διατηροῦσε ἀκόμα, μέσα σιὸς ἀμούσθικους ἐμᾶς, ἀπὸ

τὴ στρατιωτικὴ του θητεία. Οὐτ' ἐγὼ δὲν τὴν ξέρα. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάνει; Εἶνε ἀδερφή τοῦ Ἀρσένη...

Ὁ Ἀρσένης, ὁ Ἰωάννης Ἀρσένης, ἔβγαλε τότε τὸ περίφημο ἡμυρολόγιο «Ποικίλη Σιὸν», δημοσίευσε με ὅλες της τυπογραφικῆς τιμές, τὰ φιλολογικὰ μας πρωτόλεια καὶ τὸ νόημα τοῦ Βελλιανίτη ἦτανε, πῶς ὁ θάνατος της ἀδερφῆς του δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀφίση ἀδιάφορος. Ἀλλὰ χοντροκέφαλος ἐγὼ καὶ λιγυρὴν «χάχολος», ὅπως μ' ἔλεγε, ἐπειδὴ εἶχα γεννηθῆ σιὴν Ρωσσία, πῶς νὰ μπῶ ἀμέσως σιὸ νόημα;

— Πρέπει νὰ πάμε λοιπὸν σιὴν κηδεῖα; τὸν ἐρώησα.

— Αὐτὸ δὲ φτάνει... μοῦ εἶπε.

— Νὰ της πάμε καὶ λουλούδια, λοιπὸν;

— Οὐτ' αὐτὸ δὲ φτάνει.

— Ἀλλὰ τί ἄλλο; Νὰ «καταπιῶμε κοροδόδο» ἢ νὰ «θαφτοῦμε μαζὴ της»;... τοῦ εἶπα κἀντιὸς τὴ σχετικὴ φιλολογία, με τὰ λόγια τοῦ «Δανὸς βασιλοπαιδος» πού τὰ εἶχα πρόσφατα ἀπὸ μίαν παράστασι τοῦ «Ἀμιέτιου» σιὸ θέατρο τοῦ Ταβουλάρη.

— Νὰ ἐκφωνήσουμε ἐπικηδεῖους... μοῦ ἐξήγησε. Ἐοῦ ἔχεις βγάλει πιά ἕναν. Τί τὸ συλλογίζεσαι; Θὰ ξαναβγάλουμε τώρα μαζή, ἐκ

κῶ καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Κανεὶς δὲν μᾶς εἶπε τίποτε περὶ ἀσθενειῶν τοῦ μεγάλου Σαίξπηρ. Ἄλλοι δὲν θὰ κατορθώσουν αὐτὴν τὴν φορὰν οὔτε τοὺς ὀλίγους κουτοὺς καὶ ἀφελεῖς νὰ παρασύρουν, ὅπως παρέσυραν πρό 15 ἢ 20 ἐτῶν ἄλλοι ἀνάλογοι ἀνοηταί. Διότι, ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀνθρωπότης ἀπηλλάγη κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν μεταπολεμικὴν νοσηρότητα καὶ στρέφεται με ὄλην τὴν δύναμιν της θελήσεώς της πρὸς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν.

Ὅπωσδήποτε, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ κ. Τέπ ἐξαικολοουθῶν νὰ φωνάζουν: «Ἡ φιλολογία εἰς ὅλον τὸν κόσμον εὕρισκεται ἐν μαρμαρῷ. Τὸ φάρμακον εἶνε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ἀσθένειαν. Ἡ σωτηρία εἶνε ἡ ἀνώμαλος καὶ παθολογικὴ κατάστασις. Ζήτω λοιπὸν ὁ ἔδυσισμός!»

Ζήτω λοιπὸν!

μέρους των συνεργατών της «Ποικίλης Στοάς».

—Και οι δύο;

—Και οι δύο βέβαια. Έγώ θα εκφωνήσω ποίημα κι' εσύ λόγο.

Δεν άργησε να με καταφέρει. Τα επιχειρήματα ήταν πολύ σοβαρά. Πρώτα θά υποχρεώγαμε το διευθυντή του ημερολογίου και ύστερα οι επικήδειοί μας είχαν όλη τη βεβαιότητα να δημοσιευθούν στην «Ποικίλη Στοά». Δεν έβρεε λοιπόν, παρά να κανονίσουμε της λεπτομέρειες. Και της κανονίσουμε άμέσως, επί τόπου. Έγώ θ' άφηνα εκείνη την ημέρα τα μαθήματά μου, θά πηγαίναμε στο σπίτι του Βελλιανίτη να γράφουμε τους λόγους μας, έπειτα θά τρώγαμε μαζί στο ξενοδοχείο του Ξύδη και στις 4 το απόγευμα θά ξεκινούσαμε για την κηδεία. Η εθουνηδισία μου όμως εύρισκε, πως κάτι έλειπε από το πρόγραμμα.

—Καλά... του είπα. Θα της δγά- λουμε λόγο της γυναίκας. Μα ούτ' εγώ, ούτ' εσύ έχουμε ιδή ποτέ τη φάτσα της. Τι είναι, επί τέλους; Νέα; Γοηά; Όμορφη; Άσχημη; Ξανθή; Μελαχροινή; Παντομέ- τη; Ανύπαντη; Κάτι πρόχειο να ξέρουμε από όλα αυτά.

—Υποθέτω, πως θά είχε νέα... μου είπε. Γιατί έμαθα, πως πέθανε φθισική.

Φθισική! Αυτό ήτανε, βέβαια, ξ- να σπουδαίον προσόν της δυοιχι- σμένης της νεκρής στη ρωμανική εκείνη εποχή, που όλοι είχαμε σιά χείλη μας τους σίχους των «Φαν- τασμάτων» του Βικτόρ Ουγκώ:

Hélas que j'en ai vu mourir de jeunes filles

Άλλά δεν ήτανε άρκετό. Για καλό και για κακό, αποφασίστηκε να πάμε μία στιγμή στο σπίτι του Άρσένη, με πρόφασι, πως τρέξαμε τάχα άμέσως να τον συλλυπηθούμε, και έτσι να γνωρισθούμε με την νε- κρήν μας. Αυτό και έγινε. Το άλ- λο πρόγραμμα άκολούθησεν, όπως είχε κανονισθή.

Στο ξενοδοχείο όμως του Ξύδη, ύπαν τρώγαμε— και πρόχειο να συ- λογήσω, ότι τρώγαμε με μία εξαί- ρετική όρεξη— γεννήθηκε ένα ά- πρόβλεπτο ζήτημα.

—Μ' αυτά τα παρδαλά ρούχα θά μιλήσης; μου είπεν ο Βελλιανί- τής. Και με κόκκινη γραβάτα;

—Άμ' με τί άλλο;

—Να πής στο σπίτι σου να φο- ρέσης καμμία ρεντιγκότα.

Η ρεντιγκότα τότε, ζοτω και κι- τρινισμένη, ήτανε το καθ'ερωμένο ένδυμα, για όλων των ειδών τα έ- πίσημα παρουσιάσματα.

—Έν πρώτοις— του είπα— δεν έχω πιά καιρό να κατεβώ στον Πειραιά ν' αλλάξω. Καί... δεύτε- ρον δεν έχω ρεντιγκότα...

Τι έπρεπε να γίνει; Φάγαμε δια- στικά και ξεκινήσαμε να θρούμε κάποια ρεντιγκότα κανενός μακα- ρίτη. Στάθηκε αδύνατο να θρούμε. Στο δρόμο ως «από μηχανής Θε- ός», μās παρουσιάσθηκε τότε ο Άν- δρέας ο Νικολάρας, ο περιφημος εκείνος τύπος της περασμένης γενε- άς, ύπολογιστής του Ναυτικού, ποι- ητής και διάσημος βωμολόγος.

—Έλάτε στο σπίτι μου... μās είπεν ο καλός άνθρωπος, όταν ά- κουσε την περιπέτειά μας. Έχω μία ρεντιγκότα του μακαρίτη του αδελφού μου. Πιστεύω να σου πάη.

Πήγαμε. Κατέβασε τη ρεντιγκό- τα και τη δοκίμασα. Του μακαρίτη επήγαυε βέβαια καλύτερα, γιατί έμένα ρούφτανε ως τα πόδια και τα μανίκια της σκεπάζανε τα δά- χτυλά μου. Καλή, κακή, όμως, ήτα- νε ό,τι μου χρειαζότανε. Την φόρε- σα, εξαφανισθήκα μέσα της, περά- σαμε άπ' το σπίτι του Βελλιανίτη, για να φορέση κι' αυτός τη δική του, κληρονομιά κάποιου θείου του, που είχε πεθάνει στη Ρωσία, και έτσι με της μακαρίτισσες ρεντιγκό- τες φτάσαμε στο Νεκροταφείο. Ά- πάνω στον τάφο ο Βελλιανίτης εί- πε το ποιήμα του και εγώ άρχισα να λέω το λόγο μου. Όλα πήγαι-

ναν καλά ως την ώρα, για τη δόξα μας. Με το δικό μου όμως το λόγο, έγινε φαίνεται την τελευταία στιγμή μια παρεξήγησης. Για να πω άρρω, ως γιατρός— ήμουν δευτεροετής στο Πανεπιστήμιο, αλλά τα γκαρόνια του Ξύδη μου είχαν δώσει το δίπλω- μα, από τον πρώτο χρόνο των σπου- δών μου— είχα πη, κοντά στα άλ- λα, με ύφος εκατό διδακτόρων:

«Η έπαρτος αυτή νόσος, που της όποιας σταυρώνομεν άπέλπιδες τās χείρας, οι άντρες ήμεις του Άσκληπιού θεράποντες».

Άκουσα τότε κάποια ψιθυρίσμα- τα γύρω μου. Καί, όταν κατέβηκα από το πρόχειρο θήμα, άκουσα πάλι καθαρά κάποιον να λέη σ' έναν άλ- λον, δείχνοντάς με και κουνώντας το κεφάλι του:

—Αυτό το γιατρονέλι βοήκα- τε να γιατρέψη το κορίτσι; Γι' αυ- τό την πέθανε την άμοιρη. Και δεν ντρέπεται να το λέη κι' όλα!...

Γλύσθησα, σάν κλέφτης, άναμέ- σα στα κλαρίσια, εξαφανισμένος πάντα μέσα στην ρεντιγκότα του μακαρίτη, και χάθηκα. Ως εκεί ή- τανε ή δόξα μου.

Ο τρίτος μου επικήδειος είχε καλύτερη τύχη. Τόν είχα γράψει για κάποιον συμφοιτητή μας, που ά- πό στιγμή σε στιγμή, περιμέναμε το θάνατό του. Εντύπως ο άνθρωπος έγινε καλά— κάποιον θαύμα—και έτσι γλύτωσε κι' αυτός από τον έ- πικήδειο κι' εγώ από την τρίτη μου νεκρική δόξα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΘΑ ΠΑΡΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΛΑΜΨΗ ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Η έπιστήμη έχει ανακαλύψει ότι αι άηδεις κηλίδες και ή σήφισ των οδόντων, προ- έρχονται από το μικρόβια του στόματος. Εάν θέλετε να καταστρέψετε άμέσως αυτά τα επικίνδυνα μικρόβια, καθαρίζετε τα δόν- τια σας με την αντίσηπτική οδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ. Μετά από κάθε βούρτσισμα θά παρατηρήσετε μίαν βελτίωσιν. Μετ' όλι- γον τα δόντια σας θά λάβουν μίαν λάμψιν και μίαν φυσικήν λευκότητα, αι όποιαί θά δώσουν εις τό χαμόγελο σας ένα νέον θέλητρον.

Θέσατε επί εφράς φήκτρας μίαν μικράν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ και θά έκλαγγίτε από τό άποτέλεσμα.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ, 3-ΑΘΗΝΑΙ

Το γερμανικόν διήγημα

ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ...

γυό Μύρας Γκρούχενμπερυ

Άν και ήτο προχωρημένη ή ώρα, ο κ. Μπερτράν έπροχωρούσεν εις τόν δρόμον πεζή, χωρίς βίαν, μαζί με ένα γνωστόν του, σχολιάζων με ζωηρότητα τα γεγονότα της βραδυ- νής παρτίδας του μπριτζ. Το αγαθόν του πρόσωπον ακτινοβολούσεν εις την άνάμνησιν του τολμηρού παι- ξίματος, με το όποιον είχε κερδίσει τόν τελευταίον γύρον. Τα περιποιη- μένα ρούχά του, ή έλαφρά κοιλίτσα, και ή πλατιά βέρα εις το δάκτυλό του, έπρόδιδαν, με την πρώτην μα- τιάν, τί άνθρωπον είχε κανείς έμ- πρόσ του: ένα αγαθόν άστόν, με τās σχέσεις του όλας εν τάξει, με ένα εύχάριστον σπίτι, και με την συνή-θειαν, άπαξ της εβδομάδος να βγαί- νη έξω, δια να περάση εύχάριστα την ώραν του στην λέσχην, παίζον- τας το μπριτζάκι του εις ένα κύκλον καθαρώς φιλικόν...

Έξασφα, ή προσοχή των δύο νε- κτερινών περιπατητών ειλκίσθη από μίαν σκηνήν, που έπαίζετο εις την άλλην πλευράν του δρόμου: Ένας κα- λωντυμένος νέος έστέκετο στην είσο- δον ενός τροχιοδρομικού περιπέρου και μιλούσε με ζωηρόν τόνον και ά- ποτόμους χειρονομίας εις μίαν κυρί- αν, που έμμενε κοιμημένη εις το σκο- τάδι.

Επί τινα δευτερόλεπτα, οι δύο κύ- ριοι εκύτταζαν την περιέργον σκη- νήν και έλεπα ο κ. Μπερτράν έκα- με να προχωρήση δια να άπομακρυ- θή, επειδή μία από τās αρχάς της κανονικής ζωής του ήτο να άποφεύ- γη έπιμελώς κάθε έκτακτον συγκί- νησιν. Άλλ' ο φίλος του είχε κα- ταληφθή από περιέργειαν. Παρά την σύστασιν του κ. Μπερτράν διέ- σχιος τόν δρόμον και ήρώτησε τόν νέον τί είχε συμβή. Έκείνος, με την έλπίδα ότι θά εύρισκεν ένα σωτήρα εις την ανάγκην του, του έδωσε προ- θήμως όλας τās απαιτούμενους πλη- ροφορίας, άλλ' ήπατήθη, διότι μό- λος ο έξωτών ίκανοποίησε την περι- έρησά του, έζητησεν άπλούστατα συγγνώμην και έξαναγύρισ με κατα- φανή εύθυμίαν προς το μέρος όπου έπεριμένεν ο κ. Μπερτράν:

— Πολύ περίεργα πράγματα — είπε γελώντας — συμβαίνουν σε μέ- νας και στην κυρία μου. Η κυρία μου χρέ- νησθησεν και έπληρωσε τό τε-

λευταίον τραμί δια το σπίτι της: και οι δύο τους δεν έχουν φαίνεται άρ- κετά χρήματα μαζί των, δια να πά- ρουν ένα αυτοκίνητον.

— Γ.εατί δεν πάνε με τα πόδια;, ήθέλησε να μάθη ο κ. Μπερτράν.

— Μόνη της δεν τολμά να πάη ή κυρία, του έξηγησεν ο άλλος. Μα- ζή με τόν κύριον πάλιν, δεν θέλει να πάη, επειδή δεν είναι ο άνδρας της: και φοβείται μήπως την ιδούν. Το χειρότερον όμως είναι ότι και αν κα- τορθώση να πάη όπωσδήποτε πεζή, θά φθάση πολύ άργά. Έν τώ μετα- ξύ, θά έχη γυρίσει εις το σπίτι από την λέσχην ο άνδρας της: και όταν αντίληφθή ότι ή γυναίκα του χρησι- μοποιεί κατ' αυτόν τόν ώραϊον τρό- πον τα βράδια της έξόδου του, τα πράγματα θά μπερδευθούν πολύ ά- σχημα....

— Για φαντάσου, φίλε μου!...

Οι δύο αγαθοί κύριοι αντιμετώπι- ζαν με πολύ περίεργα συναισθήματα το περίπλοκον αυτό περιστατικόν, που έτυχε να περιέλθη έτσι εις γνω- σίν των. Δι' αυτούς, ή γυναίκες που παίρνουν τα άπρηγορημένα μονοπά- τια ήσαν, έως τώρα, ένας κόσμος εν- τελώς ξένος, τόν όποιον ήξευραν μό- νον έξ άκοής, και εις του όποιου την πραγματικήν ύπαρξιν δεν έπίστευαν καλά-καλά. Μολονότι όμως ο κ. Μπερ- τράν δεν εκαταλάβαινε καθόλου αυτά τα πράγματα, ήτο εν τούτοις άνθρω- πος καλός, συγγνωόμενος από τās στενοχωρίας των άλλων — τουλάχισ- τον, όταν εύτύχασε να του φανερω- θούν τόσον άπρόοπτα και άπροκάλυ- πτα.

— Είναι ώραία;, ήρώτησε με κά- ποιον δοιμέφυτον ίπποτισμόν:

—Υποθέτω... — απήντησε μει- δών ο άλλος — αλλά δεν μπόρεσα να την ιδώ.

Ο κ. Μπερτράν έβγαλεν από το πορτοφόλι του ένα μικρόν χαρτονό- μισμα.

— Δόσ' το, σε παρακαλώ, στον νε- αρόν αυτόν;, είπεν. «Άς βοηθήσω- με την κυρία στην δύσκολη θέσι που βρέθηκε...

Η χαρά του νεαρού κυρίου υπήρ- ξεν άπερίγραπτος. Υπερτυχής, έ- κειεν ένα νεύμα εις ένα διεσχάμενον αυτοκίνητον: και μόλις το αυτοκίνη- τον μαζί με την κυρίαν άπεμακράν-

θη, έσπευσε προς το μέρος του κ. Μπερτράν, δια να τόν εύχαριστήση με θερμοτάτας λέξεις.

— Παρακαλώ... παρακαλώ!... του απήντησεν εκείνος. «Ήτο και για μένα μία εύχαριστήσις, να προ- λάβω ένα οικογενειακόν σκάνδαλον...

Έπειτα, αισθανόμενος ηύξημένην την εύδιαθεσίαν του, έξηκολούθησε με τόν γνωστόν του την διακοπήσαν συνουσίαν περί της παρτίδας του μπριτζ, έως ότου τέλος εκάλεσε και αυτός ένα ταξί, δια να γυρίση εις το σπίτι του.....

Ενώ όμως, συνήθως, αι καλά πράξεις δεν πληρώνονται ποτέ εις τόν κόσμον αυτόν, ή περίπτωση αυτή απέτέλεσε μίαν σπανίαν έξαιρε- σιν. Πράγματι, μόνον εις την γεν- ναιοφροσύνην που είχε δείξει έχρω- στούσεν ο άξιαγάπητος κ. Μπερ- τράν το γεγονός ότι εύώηκεν εις τι σπίτι την γυναίκα του να τόν περι- μένη. Και έτσι απέφυγε μίαν έξήγη- σιν, ή όποία θά εκλόνηζε σημαντικώς τās βάσεις της αυτοπεποιθήσεως και της ψυχικής του ηρεμίας....

Παρισιναί αναμνήσεις

Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΣΤΑΜΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Οκτώβριος

Μετά την Μόνα-Λίζα, που εξακολουθεί άτάραχος να μειδιάει το αίθιον μειδιάματά της, δεν υπάρχει ίσως εις το Λουδρον άλλη δημοφιλέστερα φυσιογνωμία από την ήρωίδα της «Σπασμένης Στάμνας», ή οποία κυριαρχεί τυραννικώς εις όλα σχεδόν τα έργα του Γκρέζ. Είνε παντού ή ίδια— ηρώουπον παρθενικής αφελείας και άθωότητος, με το κοινωλίστικο προσωπάκι, τα μεγάλα μελαγχολικά μάτια, το τρυφερόν στόμα, την ροδαλήν επιδερμίδα και τα έλκυστικά λακκάκια εις τον άγκώνα και τα μάγουλα, όπου θά έπρεπε, κατά τον Σοφοκλή, να «έννοχεύη» ο έρωσ. "Οποιος την βλέπει έτσι, την συμπαθεί χωρίς να θέλη και μακαρίζει νοερώς τον καλλιτέχνην που έτυχε να συνθεθί με το άγγελικόν αυτό πλάσμα και να ζήση μαζί ή του.

Και όμως!... Τα πράγματα συνέβησαν κάπως διαφορετικά. Όπως ή Λουκρέτια του Ανδρέα ντέλ Σάρτο, όπως ή Νανα του Φύβερμαπαχ και ή Βέρθα του Γκραίφ, έτσι και ή Άννα-Γαβριέλλα του Γκρέζ υπήρξε κυριολεκτικώς, ο κακός δαίμων του ζωγράφου της—έντελώς διαφορετική από ότι μάς την παριστάνουν τα χαριτωμένα της πορτραίτα. Και ή φρικαλέα ιστορία της είνε ίσως άρκετή, διά να παύση κανείς να πιστεύη εις τα άθωα μάτια και τ' άγγελικά μειδιάματα που βλέπει ακόμην γύρω του. Οία ή μορφή, τοιάδε και ή ψυχή, έλεγαν οι άρχαιοι Έλληνες. Άλλά δεν έγνωρίζαν, θέβαια, την κ. Γκρέζ!...

Όταν ο ζωγράφος την έπρωτογνώρισεν, ήτο εις το βιβλιοπωλείον του πατέρα της, του γέριω Babuti, που είχεν ένα μαγαζάκι εις το quai des Augustins. Εκεί ή νεαρά Μαμπυτι με το κοντό της φουστανάκι, το κοραζάκι και το «μπαβολέ» από λεπτήν δαντέλλα, και τον χρυσόν σταυρόν «ά-λά Ζαννέττ» κρεμασμένον από τον λαιμόν της, έβοηθοσε τον πατέρα της και έπεριποιείτο τους πελάτας του. Μεταξύ αυτών, ο Διδερό διεσκέδαζε να την περιόρθη κάπου-κάπου και να προσέγγιζέ τον άφελή θεμόν της. Έμπαι-

νε διαστικα στο μαγαζάκι κ' εφώναζε δυνατά:

— Δεσποινίς, μου δίνετε, παρακαλώ, τους Μύθους του Λαφονταίνου!

— Όρίστε, κύριε— έλεγε προθυμοτάτη ή μικρή Μπαμπυτι—όρίστε ή καλλιτέρα έκδοσις!... Θέλετε και τίποτε άλλο;

— Ναι, θέβαια... Δηλαδή... Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά ξερετε...

— Πέστε τι θέλατε!

— Θά ήθελα τα «Μυστικά μις Μοναχής».

— "Ω, κύριε! Δεν ναμπεθε!... Πώς είνε δυνατόν να έχωμε τέτοιες αίσχρότητες!...

— "Α! "Όστε είνε αίσχρότητες, δεσποινίς!... Έγώ, βλέπετε, δεν το ήξευρα...

Και έφρευγε ξεκαρδιζόμενος στα γέλια, ενώ ή χαριτωμένη Άννα-Γαβριέλλα, έγύριζε καταφουρισμένη στα βιβλία της. Έτσι την πρωτοείδεν ένα απόγευμα του 1755 ο κ. Γκρέζ, ένας νέος ζωγράφος με πολύ ταλέντο, που είχεν έλθει από την Λυώνα και επεριδιάδαζεν εκείνην την ήμέραν εις αναζήτησιν έμπνεύσεων και μολονότι ήτο έτοιμος να φύγη διά την Ρώμην, έπηρεν ανεξάλειπτον μαζί ή του την ανύμνησιν της μικρης Παρισινης με το γλυκό προσωπον και τα μεγάλα γαλανά μάτια...

Έπέρασεν ένας χρόνος και ο Γκρέζ επέρστρεφεν από την Ρώμην, όπου είχε τελειοποιήσει το τέλαντόν του και είχεν αγαπηθί κ' από μίαν πριγκίπισσαν. Δεν ήξευρεν, ότι ο γέριω-Μπαμπυτι είχε μετακομίσει εις την οδόν Σαιν-Ζακ, αλλά, καθώς επερωτοσεν απ' εκεί, έτυχε να ιδί ή το νέον κατάστημα και να διακρίνη μέσα την δίδα Μπαμπυτι. «Έμεινα κατάπληκτος—γράφει ο ίδιος στην αυτοβιογραφίαν του— και θαύμασα την θελκτικην της εμφάνισιν... Έμπήγα, τότε, και έζήτησα μερικά βιβλία, διά να μου δοθί καιρός να την κυτάξω από κοντά...».

Η Άννα-Γαβριέλλα τον ανεγνώρισεν επίσης κ' έκοκκίνισεν από την χαρά της. Το όνομα του Γκρέζ είχεν άρχίσει πρό πολλού να γίνεται γνωστόν εις το Παρίσι και ή

νεαρά βιβλιοπώλις επέμενε να μάθη πώς επέρασε στα ξένα ο συμπαθητικός ζωγράφος, που της έκαμνε τόσα κομπλιμέντα διά την ωραίαν της εμφάνισιν. Εκείνος της διηγήθη άρκετά λεπτομερώς τα ταξίδια, τας διασκέδασεις και τας άπτυχίας του.

— Και που μένετε στο Παρίσι, κ. Γκρέζ;

— Εις την οδόν του Λέοντος, δεσποινίς, στο Ξενοδοχείον των Αμπελών.

— Να ξαναρθετε να με δείτε; κύριε Γκρέζ. Να έρχεσθε συχνά!

— Δεν θά λείψω, δεσποινίς!... Και πράγματι δεν έλειψεν. Έπέρασεν συχνά από το κατάστημα και ή νεαρά Μπαμπυτι έλαμπεν από χαράν μόλις τον έβλεπε να περνά το κατώφλι. Ήταν άλλως τε, τότεν ώρα τα μεγάλα γαλανά της μάτια όταν τον προσέβλεπαν με δλον τον ενθουσιασμόν των 18 έτων!... Μόνον ότι συχνά-πυκνά ή δεσποινίς Μπαμπυτι ήρχισε να προχωρή πολύ πέραν του φλέτ που είχε φαντασθί ο ζωγράφος και αλφνης ένα ώρατον απόγευμα— καθώς εκάθηστο πίσω από το ταμειον— του επήρε διαστικα κα τα χέρια και, τρέμοντας από συγκίνησιν, του είπε:

— "Αχ, κύριε Γκρέζ! κύριε Γκρέζ! Θά μ' επαιώνετε, αν έδεχόμουν να σας πάρω!...

Ο ζωγράφος, παρ' όλην την αντιπάθειαν που είχε προς την ιδέαν του γάμου, δεν κατώρθωσεν εκείνην την στιγμήν να φανή άρκετά απόταμος. Κάτι έτραύλισεν άορίστως περί της εύτυχίας του συζύγου—οι ουδήποτε συζύγου— που θά επαιωνε ένα τόσο άξιαγάπητον πλάσμα και άμέσως, ή νεαρά έρωτευμένη, παρ' έξηγοδσα την φράσιν του, τον άγκάλιασε σφικτά και εκόλλησε τα χείλη της εις τα ίδια του... Εκείνην την στιγμήν, ο Γκρέζ ήκουσε τα δήματα του πατρός της να πλησιάζουν και χωρίς να διασάη πλέον, άπεσπάσθη έντρομος, από την άγκαλιά της νεαρής του φίλης και ευρέθη διά μις εις το... άντικεινόν πεζοδρόμιον, καταρρόμενος ένδοξά μύχως την επιπολαιότητά του και προσπαθών να πείση τον εκνότην του, ότι είνε αδύνατον να πάρη το φοβερόν αυτό κορίτσι, που ρίχνεται με τόσο ανείδειαν στην άγκαλιά των άνδρων. "Αν ήξευρε, τοιάδε ήτον, πώς είνε ο πρώτος! Άλλά πώς να έχη κανείς πεποίθησιν στήν γυναικάς!...

Με αυτάς τας σκέψεις, ο νεαρός

ζωγράφος έτράπη εις άτακτον φυγήν κ' εκλειδώθηκε εις το άτελιέ του. Ήτο αποφασισμένος να μη ξαναπαράση από την οδόν Σαιν-Ζακ. Έστω και αν, χωρίς να θέλη, έξωγράφεν εν μνήμη τα χαρακτηριστικά της ωραίας φίλης του, μόλις επαιωνε στα χέρια του την παλέτταν με τα πινέλλα... Έτσι επέρασαν δύο εβδομάδες, κατά την διάρκειαν των οποίων ή Άννα-Γαβριέλλα δεν ξαναεθε πλέον τον ζωγράφον της. "Αλλ' αν ο κ. Γκρέζ ενόμιζε πως θά την έληθμονώσε τόσον εύκολα, είχε μεγάλο λάθος! Ένα πρωινό, έφόρεσε το καπελλάκι της a la moissonneuse και, όπως ήτο και εύρίσκατο— en petit negligé, καθώς θά έλεγαν ή φιλενάδες της— έξεκίνησε διά το Ξενοδοχείον του κ. Γκρέζ, ακολουθουμένη από την μικρήν της υπηρέτριαν. Ο ζωγράφος την ήκουσε να κτυπά στην πόρτα του, αλλ' υπακρίθη πως δεν ήτο εκεί και μόνον όταν ή Άννα-Γαβριέλλα ήρχισε να δροντά μανιωδώς με πόδια και με χέρια, ήναγκάσθη να της ανοίξη. Εκείνη εισώρησεν εις το άτελιέ, κλαίγοντας και γελώντας ταυτοχρόνως:

— Είνε άρκετός αυτό που κάνω, κ. Γκρέζ!... Είμαι πρελλή το ξέρω! Άλλά φταίει ο έρωσ!...

Ήτο φαίνεται, τόσο χαριτωμένη ή δις Μπαμπυτι, με το έλαφρώς θλιμμένον ύφος που επήρεν όταν ήτοιμάζετο να φύγη, ώστε ο άρραδωνιστικός της ήσθάνθη τώρα και τον πειρασμόν της Τέχνης: — Μιά στιγμή! εφώναζεν. — Ηορπασε τα πινέλλα του, εκάθησε στο καθάλλετο και, έντος ολίγης ώρας επέτυχε κλ συγκρατήση την ωραίαν όπτασίαν της στιγμής εκείνης. Η Άννα-Γαβριέλλα είχεν ήδη αναζήσει στο τελλάρο, όπως ή-

το και εύρισκατο, με το έλκυστικόν της «νεγκλιζέ» και την μισοστυγίαν και μισοσοδαρήν μελαγχολίαν της. Πρός στιγμήν, ο ζωγράφος της περνά στο νερό μις στρογγυλή σταμνίτσα που είχεν εις το άτελιέ αλλ' έπειτα, υπό την επίδρασιν μις άλλης στιγμιαίας σκέψεως, σπάζει... με ολίγες πινελιές την στάμναν. Και τώρα πλέον, ή δις Μπαμπυτι δεν είνε άλλη από την Περρέττ, την ήρωίδα του Λαφονταίν, που έσπασεν

από την όποιαν άπέκτασε και άρκετά παιδιά. Εύτυχέστατος ανάμεσα στην οικογένειάν του, έξεδήλωνε την εύτυχίαν αυτήν και εις τα έργα του, όπου έξωγράφιζε συχνά-πυκνά τα κεφαλάκια των παιδιών του άκόμη όμως συχνότερα έξωγράφιζε την κ. Γκρέζ. Δι' αυτήν ο έρωσ του είχε γίνει πάθος. Οι γλυκύσσοι τίτλοι, τα γαϊθευτικώτερα επίθετα— ή Άνθοπώλις, ή Μητερούλα, ή Μικρή Φιλενάδα και τόσα άλλα — έ-

από την όποιαν άπέκτασε και άρκετά παιδιά. Εύτυχέστατος ανάμεσα στην οικογένειάν του, έξεδήλωνε την εύτυχίαν αυτήν και εις τα έργα του, όπου έξωγράφιζε συχνά-πυκνά τα κεφαλάκια των παιδιών του άκόμη όμως συχνότερα έξωγράφιζε την κ. Γκρέζ. Δι' αυτήν ο έρωσ του είχε γίνει πάθος. Οι γλυκύσσοι τίτλοι, τα γαϊθευτικώτερα επίθετα— ή Άνθοπώλις, ή Μητερούλα, ή Μικρή Φιλενάδα και τόσα άλλα — έ-

από την όποιαν άπέκτασε και άρκετά παιδιά. Εύτυχέστατος ανάμεσα στην οικογένειάν του, έξεδήλωνε την εύτυχίαν αυτήν και εις τα έργα του, όπου έξωγράφιζε συχνά-πυκνά τα κεφαλάκια των παιδιών του άκόμη όμως συχνότερα έξωγράφιζε την κ. Γκρέζ. Δι' αυτήν ο έρωσ του είχε γίνει πάθος. Οι γλυκύσσοι τίτλοι, τα γαϊθευτικώτερα επίθετα— ή Άνθοπώλις, ή Μητερούλα, ή Μικρή Φιλενάδα και τόσα άλλα — έ-

χρησιμοποιούντο από τον ερωτευμέ-
νον ζωγράφον διὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔ-
σταλιν εἰς τὰ διάφορα «Σαλόν» καὶ
ὅπου εἶχε ἠορημαθεύσει ὡς μοντέλο ἢ
ὄραία του γυναῖκα. Ἀκόμη καὶ
εἰς... ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν τὴν
ἐξωγράφισα τῆ 1765 καὶ τὴν ἔστει-
λεν εἰς τὸ Σαλόν τοῦ ἔτους ἐκείνου—
πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τοῦ Δι-
δερῶ, ὁ ὅποιος τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἀ-
πρέπειαν καὶ ὡς δείγμα μετρωτά-
του γούστου.

Τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι ὅση περισσό-
τερον ἐμεθοῦσαν ὁ ζωγράφος μὲ τὰ
θέλγητρα τῆς γυναικῆς του, τόσον
ἐχαλοῦσε καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς Ἄν-
νας-Ραβριέλλας καὶ ὅσα περισσότε-
ρα πορτραῖτα τῆς ἐθαυμάζοντο εἰς
τὸ Σαλόν, τόση καὶ αὐτὴ τὸ ἔ-
παιρνον ἐπάνω τῆς. Ἡ πρώτη βοήθης
τοῦ μικροῦ διδρασιπώλου, ἐγγουσε
νὰ σπαταλᾷ τὰ χρήματα ποὺ ἐκέρ-
διζεν ὁ ἄνδρας τῆς— καὶ ἐκέρδιζε
πάρα πολλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—
χωρὶς νὰ σκέπτεται καθόλου τὸ μέλ-
λον. Ἐνα πρῶτ' ἐμπάτισε τὸν διάση-
μον ζωγράφον, διότι δὲν ἤθελε νὰ
τῆς ὑποσχεθῆ τὸ ἀμάξι μὲ τὰ δύο
ἄλογα καὶ τὸν χρυσαστόλιστον λα-
λιν ποὺ ὠνευρέυετο ἀπὸ μικρῆ καὶ
ἀργότερα ἤρχισε νὰ τοῦ κάμνῃ συνε-
χῶς σκηνῶν, μέχρις ὅτου ἐπέτυχε γ'
ἀγαθὰ, αὐτὴ τὴν οἰκονομικὴν δια-
χείρισιν τῆς ἐργασίας του. Ὁ καυ-
μένος ὁ Γκρέξ ἐθαύλασε νυχθημερὸν
καὶ αὐτὴ εἰσέπραττε τὰ χρήματα,
διὰ νὰ τὰ πετᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ
—νὰ τὸν κλέβῃ. Εἰς μάντην διεμαρτύ-
ρητο ὁ σύζυγος. Ἐκείνη, μὲ μίαν ἀ-
πότομον φράσιν τοῦ ἔκοβε τὸν βή-
χα καὶ ἦτο ἀδύνατον ἴσως γ' ἀνα-
γκορίσῃ κανεὶς εἰς τὴν ὄραϊαν τύ-
ραννον μὲ τὴν ὀθριαστικὴν φρασολο-
γίαν καὶ τὰ σκληρὰ μάτια, τὴν χα-
ριτωμένην διδρασιπώλιδα τῆς ὁδοῦ
Σαλὸν Ζάκ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπόκειτο νὰ σταμα-
τήσῃ ὡς ἐκεῖ. Οὔτε τὸν ἄνδρα τῆς
ἀγαπᾷ πλέον, οὔτε διὰ τὰ παιδιὰ
τῆς ἐνδιαφέρεται. Μόνον τὸ λοῦσο
καὶ ἡ δίψα τοῦ πλοῦτου τὴν ἀπα-
σχολοῦν. Καὶ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι τὴν
δίψαν αὐτὴν τὴν μεταδίδει ὑποχρε-
ωτικῶς εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὅποιος
ἐργάζεται σπασμωδικῶς καὶ διομη-
χανοποιεῖ σχεδὸν τὴν Τέχνην του,
διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Πᾶσι πλέ-
ον ὁ καιρὸς ποὺ ἡ μικρὴ Μπαμπυτί
ἐφοροῦσε τὸ ἀπλὸ φουστάνάκι ἀπὸ
calmande καὶ τὸν μικρὸν σταυρὸν
«ἀ-λά Ζαννέτ» τῆρα βάφεται ἀπει-
πιστικῶς, δείχνει κατὰ κόρον τὸ
ὄραϊον γεωλοπὲ τῆς καὶ φορεῖ τὰ

καλλίτερα διαμαντικὰ, τὰ ἀκρι-
θώτερα γοβάκια, τὰ πολυτελέστε-
ρα φορέματα. Τὰ χρήματα, ποὺ κερ-
δίζει παρατετατῶς ὁ ἄνδρας τῆς, δὲν
τοῦ τὰ κλέβει μόνον, ἀλλὰ τὰ παίξει
καὶ εἰς τὸ Χρηματιστήριον καὶ ἕνα
βράδυ τοῦ ἀναγγέλλει ψυχρότατα
ὅτι εἶχαν ἐγγραφῆ ὡς μέτοχος διὰ
36 χιλιάδες λίβρες εἰς ἕνα καρδι-
φορτηγόν, ποὺ συνελήφθη καθ' ὁδὸν
ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Τοῦθ' ὅπερ ση-
μαίνει, ὅτι αἱ οἰκονομίαι τῶσων ἐ-
τῶν ἐξατιμίζονται διὰ παντὸς καὶ ὅτι
ὁ κ. Γκρέξ πρέπει τώρα νὰ ἐργάζε-
ται διπλάσια διὰ γ' ἀντιμετωπίξῃ τὰ
ἔξοδά τῆς.

Καὶ ὁ κατήφορος ἐξακολοθεῖ.
Ἐνα ἀπόγευμα εἶχαν ἔλθει ὡς ἐπι-
σκεπτής εἰς τὸ ἀτελιέ, ὁ κ. Μπλον-
τέλ ντ' Ἀξενκούρ, ἕνας πλούσιος
φιλότεχνος, ποὺ φαίνεται νὰ ἤ-
ρθεεν εἰς τὴν φιλέρεσκον γυναικί-
α τοῦ ζωγράφου. Ἡ κ. Γκρέξ, ἐπιφελ-
λουμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός
τῆς, ἐξήντηλεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτου
ὅλα τὰ ἐρωτικὰ τῆς θέλη καὶ ὁ κ.
ντ' Ἀξενκούρ δὲν ἤργησε νὰ ὑποκύ-
ψῃ. Ἀντήλλαξαν τὰ φιλήματά των
πίσω ἀπὸ τὸ παραθῶν, ἔπου ἐγδύνον-
το συνήθως τὰ μοντέλα καὶ ἀπὸ τότε
ἡ κ. Γκρέξ ἐσυνήθισε νὰ χρησιμο-
ποιῆ τὸ παραθῶν αὐτό, ὡς ἕνα εἶ-
δος «διωματίου δι' οἰκογενείας», ἔπου
ἐδέχετο τοὺς ἐραστὰς τῆς— ἀκόμη
καὶ ὅταν ὁ ζωγράφος εὐρίσκειτο εἰς
τὸ ἀτελιέ του. Καὶ μὲν ἔτυχε νὰ τὴν
συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ κάποτε ὁ
Γκρέξ πίσω ἀπὸ τὸ παραθῶν, ἀλλ'
αὐτὸ δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ τὸ χρησι-
μοποιῆσῃ πάλιν ἀργότερα μὲ τὸν
προσφιλέστερον μαθητὴν του καὶ ἔ-
πειτα μὲ ἕνα 17ετῆ... μαναδάκον, ὁ
ὅποιος εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπεξήρσε
καὶ 15.000 λίβρες.

Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέραν, τὰ πράγμα-
τα ἐχειροτέρευον ἀλματωδῶς. Ὁ
ἕνας ἐραστής διεδέχετο τὸν ἄλλον
καὶ ὅσκις ὁ δυστυχὴς ζωγράφος ἐ-
τολμοῦσε νὰ παραπονεθῆ εἰς τὴν γυ-
ναϊκῆ του ὅτι τὸν ἀπατᾷ, ἐκείνη τοῦ
ἔλεγε μὲ περὶμα:
— Ἔτσι θέλω!

Κατήντησε νὰ τὴν συνοδεύῃ ὁ ἴδιος
εἰς τοὺς γκαρῶδες, διὰ νὰ τὴν θερα-
πεύσουν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς ἐκλύ-
του ζωῆς τῆς. Κατήντησε νὰ μπαί-
νῃ εἰς τὴν κρεβάτοκαμάραν του καὶ νὰ
τὴν συλλαμβάνῃ μὲ ἐντελῶς ἀγνώ-
στους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐπανήρ-
χοντο ἀργότερα ἀναζητοῦντες τὰ φο-
λόγια, τὰ πορτοφόλια, τὰ κοσμήματα
ἢ καὶ τὰ μπαστούνια ἀκόμη, ποὺ τοὺς
εἶχε κλέψῃ ἡ κ. Γκρέξ κατὰ τὴν ἐ-

ρωτικὴν τοῦς συνέντευξιν. Καὶ ὅμως
τὴν ἀγαποῦσεν ἀκόμη καὶ ἐξηκολού-
θει νὰ ζωγραφίζῃ μὲ μανίαν εἰς τὰ
ἔργα του τὸ... παρθενικὸν τῆς στήμα
καὶ τὰ ἄθωα γαλανά τῆς μάτια.

Μόνον ἕνα ἐράβου ἐπέισθη, ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ δοθῆ κάποιο τέλος εἰς τὴν
φρικτὴν αὐτὴν ἱστορίαν:

«Ἐξῆλθον ἀποτόμως κατὰ τὰ
μεσάνυκτα— διηγείται ὁ ἴδιος—
καὶ βλέπω ἐντρομος τὴν κ. Γκρέξ,
ποὺ ἦτο εἰσιμὴ νὰ μοῦ συνιρῆν
τὸ κεφάλι μὲ τὸ γροιστὸν νυκτερι-
νὸν δοχεῖον. Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ἐ-
πέληξα ὅσον ἔπρεπε, ἀλλ' ἐκείνη
μοῦ εἶπεν ἀποτόμως:

«— Ἄν ἐξακολουθήσῃς νὰ μ' ἐ-
νοχλῆς, θὰ φωνάξω ἀπὸ τὸ παρα-
θύρο καὶ θὰ πῶ σὶν Φρουράν, ὅ-
τι μὲ δολοφονεῖς».

Ἐξῆλθον πλέον ὁ Γκρέξ, ἀνετινά-
χθη ὄρθιος καὶ, ἀρπάζων μὲ μίαν ἀ-
πότομον κίνησιν τὸ ἀνθρωποκτόνον δο-
χεῖον, κατώρθωσε νὰ τὸ ἐκπενδύσῃ
στὸ παθῶν καὶ νὰ τὸ κάμῃ θρύφαλα.
Καὶ ἔτσι ἔπασε διὰ τελευταίαν φε-
ρὰν ἡ... στάμνα — ἀλλὰ πόσον δια-
φορετικὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκείνην, ποὺ
ἀπαθανάτισεν ὁ ζωγράφος εἰς τὴν εἰ-
κόνα τοῦ Λούβρου!..

Τὰ κατόπιν ἠμποροῦν νὰ συνοψι-
σθῶν εἰς ἐλαχίστας ἀκόμη γραμμάς.
Τῆ 1792, τὸ ζεῦγος Γκρέξ ἐχώρη-
σεν, ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς ζωγράφος ἠναι-
κίσθη νὰ πληρώσῃ οὐκ ὀλίγα εἰς τὴν
μέγαιραν τῆς «Σπασμένης Στάμνας».
Καὶ ἐκείνη μὲν ἐξηκολούθησε τὴν ζω-
ὴν τῆς εἰς τὸ πεζοδρομίον, κυλιόμενη
ἀπὸ καταγῶγιον εἰς καταγῶγιον αὐ-
τὸς ὅμως δὲν κατώρθωσε ν' ἀπαλλα-
γῆ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῶν γαλάνων
τῆς ματιῶν.

Ἦτο πλέον πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ συν-
έλθῃ καλλιτεχνικῶς καὶ νὰ παρακο-
λουθῆσῃ τὰ γούστα τῆς νέας ἐποχῆς.
Ἡ σχολὴ τοῦ Δαυὶδ ἤρχιζε νὰ ἐπι-
κρατῆ καὶ ὁ ἀτυχὴς Γκρέξ — ζω-
γραφίζων ἀκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς και-
ρὸν, τὴν... ἀνάμνησιν τῆς γυναικῆς ποὺ
τὸν κατέστρεψεν — ἐξέπεσε μέχρι τοῦ
σημεῖου ὅστε κάποιος καρβουνιάρης γ'
ἀγοράσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ὄραία γυναικί-
α κεφάλια του, ἀντὶ ὀλίγων φράγκων,
καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃ ὡς... πινα-
κίδα τοῦ μαγαζιῶ του μὲ τὴν ἐπι-
φήν «A la belle Charbonnière».

Ἐπὶ τέλους ἀπέθανε, προφῶως γη-
ρασκμένος καὶ τελείως λησμονημένος,
τὸν Μάρτιον τοῦ 1805. Δύο μόνον φί-
λοι συνώδευσαν μαζὶ μὲ τὰ κορίτσια
του τὸ πτωχικὸν φέρετρον τοῦ Γκρέξ.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἄδεν ὑπάρχει ψυχρότερος ἐκτελε-
στὴς τοῦ καθήκοντος ἀπὸ τὸν λεπτο-
δείκτην. Ἡμπορεῖ νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος
στὸ σπῆτι. Αὐτὸς τὴ δουλειὰ του.
Κρομασμένος στὸν τοῖχο, τικ-τικ-τίκ.

Ἄν ἤξευρον ὅμως κάτι, θὰ τὰ
χανε, καὶ τότε μπρός, τότε πίσω θὰ
τρικιάζε! Ὅτι δηλαδὴ εἶνε ὥρες ποὺ
περνοῦν γρήγορα, καὶ ὥρες ποὺ μὲ τὸ
στρανὶ ἀποφασίζου νὰ προχωρή-
σουν.

Πῶς συμβαίνει αὐτό; Πταίει τά-
χα ἡ ψυχικὴ προδιάθεσις τοῦ ἀνθρώ-
που; κάποια ἀνυπομονησία του, δυσ-
θυμία, ἀναμονὴ τῆς σημαντικῆς σι-
γηῆς, τὸ Ἑλληνικώτατον χασομέρι;!
Πιθανὸν καὶ ἀπὸ αὐτὰ, ἴσως καὶ ὅ-
λα μαζὶ, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείεται
καὶ κάποιος μυστηριώδης λόγος, διὰ
τὸν ὅποιον, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, ἀδια-
φορεῖ τελείως ὁ λεπτοδείκτης τοῦ ρο-
λοιοῦ ποὺ κοσμεῖ τὸν τοῖχον.

Καμμία φράσις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀ-
πεικονίσῃ τόσον ἐπιτυχῶς τὸν ἄν-
θρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος, παρὰ τὰ
τόσα ἐφόδια δράσεως καὶ ἀκμῆς ποὺ
εἶχαν, ἐξηφανίσθη, ὅσον τῆς γοαίας
ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔκλειε διὰ τὸν γαί-
δαρό τῆς, ποὺ ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ
χάθηκε «σοῦξυλος, σονγκάροταλος»;
δηλαδὴ φορτωμένος ξύλα καὶ καλά-
θια.

Ἡ ὑπεροχὴ τῆς γυναικῆς ἀπέ-
ναντι τοῦ ἀνδρός καταφαίνεται καὶ
εἰς αὐτὰ τὰ γεράματα, ἀφοῦ τότε ὁ
μὲν γέρος γίνεται ἀμπομπόλας, ἡ
γορηὰ ὅμως στρίγγλα!..

Συνήθως στὴς χαρὲς τῶν φίλων
πηγαίνει κανεὶς προσκαλούμενος καὶ
στὴς λύπες ἀπόσκλητος. Ἐγνώρισα
ὅμως κάποιον, ποὺ σὲ κάθε χαρὰ
προσῆρχετο, πρῶτος καὶ καλλίτερος,
ἀπόσκλητος, καὶ ὅταν ἦτον καμμία
λύπη ἔκανε τὸν ἄρρωστο.

Ἡ φαλάκρα νέου ἀνδρός δὲν κα-
ταδεικνύει πάντοτε πρόωρον γῆρας·
συμβολίζει ὅμως ἀνεξαιρέτως πρόω-

ἔως τὸ Νεκροταφεῖον... Καὶ τὸ συμπέ-
ρασμα; Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι
δὲν πρέπει καθόλου νὰ χαμαρώνουν
αἱ κυρταὶ καὶ δεσποινίδες τῆς Κο-
σμικῆς Κινήσεως, ὅταν ἡ κοσμικο-
γράφος τῆς παρομοιάξῃ κολακευτι-
κῶς μὲ «ἐμψυχα ταμπλώ τοῦ Γκρέξ».

ρον θάνατον. Καὶ εἶνε ἐξόχως ἐντυ-
πωσιακὴ, εἰς τὸν ψύχραιμον παρα-
τηρητὴν, ἡ θεὰ ἐνὸς διερχομένου ἐπὶ
στήλης κρανίου, περιβεβλημένου μὲ
στύβον δέσμα, ποὺ τροχοφορεῖσιν γὰ-
γά καὶ σὲ ἀγριοκυττάξῃ κ' ὄλας ἐνίστε.

Ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσῃς κανέ-
να ἀλήτην, κακομούτσουνον, ραξέν-
δυτον, ἀκένιστον, ἀπλυντον καὶ σα-
ζάτην, μὴ λυπᾶσαι τόσο δι' αὐτὸν,
ὅσον διὰ τὴ μάνα του ποὺ μοῦρὸ τὸν
ἐνανούριζε ν' ἀποκοιμηθῆ, τραγου-
δῶντάς του:

«Ἐλα ἔβνε κ' ἐπαρέ το
καὶ γλυκὰ ἀποκοιμησέ το,
νὰ πλαγιάσῃ σὺν ἀράκι
νὰ τραφῆ σὰ δαυλιάκι».

Κλαίει ὁ γκιώνης στὸ σιοτεινὸ
κλασὶ, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ κλαίῃ τὸ
πούλακι, ποὺ ἀνύποπτο, κάπου ἐκεῖ
κοντὰ του κοιμάται.

Ὅρισμὸς ὑπεροκώσεως: Καταγι-
νεσαι εἰς ἐργασίαν διὰ τὴν ὁποίαν
δὲν προωρίσθῃς ἀπὸ τὴν φύσιν.

Ὅσον καὶ νὰ ὑψωθῆ ὁ ἄνθρωπος,
τὸ πῆμα του πατᾶ εἰς τὴν μητέρα
γῆν.

Πάντοτε ὁ γκιονιάρης ἐπιπροαιεῖ
καὶ ὁ δυνατὸς ὑποχωρεῖ. Πρῶχειρος
ἀπόδειξις τὸ ἐνοχλητικὸν σκυλάκι
ποὺ γανγίξει κατὰ πόδας πελώριον
σκύλον, καὶ ἐκείνος φεύγει.

Τὸν σαχλὸν συγγραφέα δὲν τὸν
διαβάξῃς, τὸν ἀνόητον φίλαρον τὸν
λογαριάζῃς σὺν κάθε θόρυβον, ἀπὸ
τὸν ἀηδὴ τραγουδιστὴν ἀπομακρύνε-
σαι ὅσον ἠμπορεῖς, ἀπὸ τὸ θεατρικὸν
ἔργον ποὺ ἠναγκάσθῃς νὰ παρακο-
λουθήσῃς, φεύγεις εἰς τὰ μέσα τῆς
δευτέρας πράξεως... Ἰλοῖμονον!
πῶς θὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἕνα ἦχον ποὺ
τονίζετα μέσα στὸ μυαλό σου καὶ
οὔτε ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου ἐξατιμίζεται,
οὔτε καὶ καταπαύει!;

Ἡ πλάτη χρησιμεῖει κυρίως διὰ
νὰ πατοῦν ἐπάνω τῆς καὶ νὰ ἀνυψώ-
νεται οἱ ἄλλοι. Ἐνίστε ὅμως καὶ
διὰ μερικὰς διευκολύνσεις. Καὶ τότε
ἡ πλάτη φέρεται εἰς πληθυντικόν.

Μερικὰ ἐξακριβώσεῖς ποὺ κατα-
νευτικῶς παραδεδεγμέ-

να, μοιάζουν μὲ τὰς ἐρημνείας τῶν
παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων. Χάνε-
ται ἡ εἰμορφία χωρὶς νὰ τὴν ἀντι-
καθιστᾷ τίποτε.

Τὰ θεατρικὰ ἔργα καλλίτερα εἶνε
νὰ τὰ διαβάξῃ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ
βλέπῃ ἐρημνεύοντα ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ
τὸν ἄλλον. Εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν
προέβην ἰδίως μιὰ βραδιά, ποὺ εἶ-
δα ἕνα γείτονά μου ἐμποροροῦπτην,
νὰ ἐμφανισθῆ ἐπὶ σκηνῆς ὡς Βυζαν-
τινὸς Αὐτοκράτωρ.

Ἡ Κυρία: Εἰς τίποτε δὲν συναν-
τομέθα!

Ὁ φισιολόγος: Ἀπατᾶσθε! καὶ
οἱ δύο μας συντελοῦμε, νὰ παίρουν
οἱ νέοι τὰ βουνά.

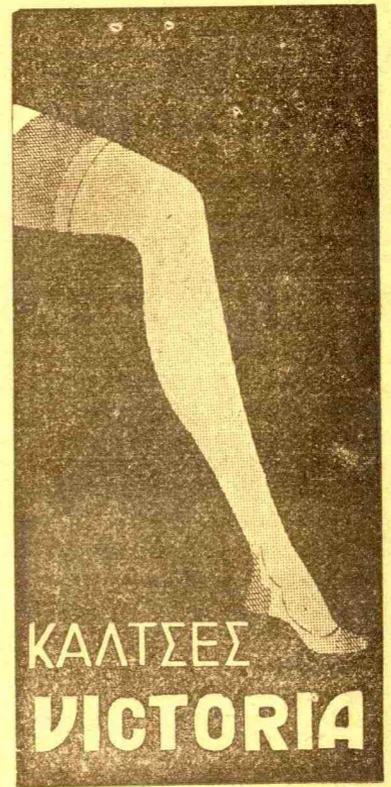
Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΞΕΝ. Α. ΒΥΖΑΣ

Μαιευτὴ-χειροῦργος γυναικολόγος
Ἐπιμελητὴς τοῦ Δημοτ. Νοσοκομείου
Δέχεται: Οὐήρου 15—Τηλ. 24652

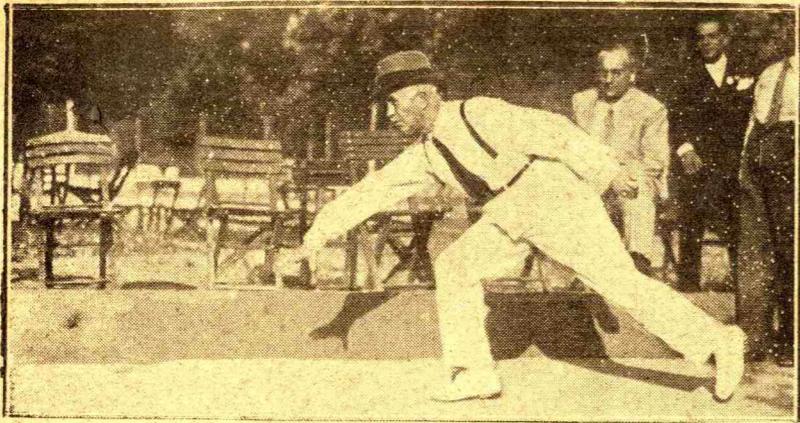
Δρ ΚΩΝ. ΖΟΥΡΑΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ Γ' Σεπτεμβρίου 48

Θεραπεῖαι καὶ ἐγχειρήσεις καθ' ἐκά-
στην 11—12 καὶ 4—6. Τηλ. 21-983.

ΚΑΛΤΣΕΣ
VICTORIA

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ

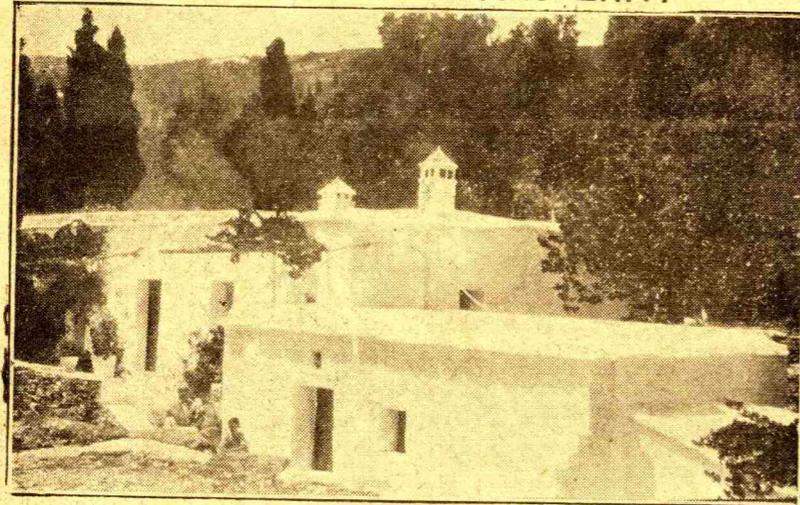
Μία έντελως άνεπίσημος φωτογραφία του Ίταλου στρατάρχου Μπαντόλιο, του κατακτητή της Αιθιοπίας, ένφ παίξει με σφαίραν εις τήν Ίταλικήν κομόπολιν, όπου άναπαύεται.

ΚΙΝΕΖΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΝ ΤΑΙΝΙΑΝ

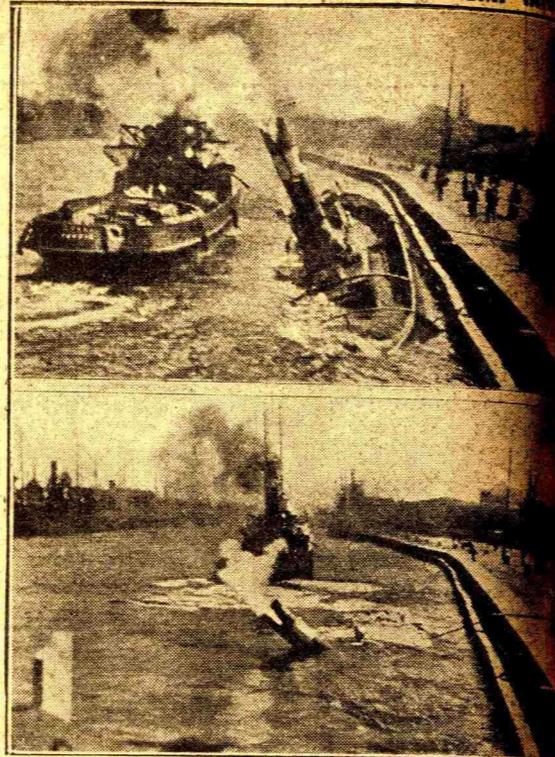
Εις τόν Χόλλυγουντ γυρίζεται κατ' αυτας μια ταινία, διαδραματιζομενη, ολοκληρος σχεδόν εις την Κίνα, υπό τον τίτλον τού «Κινεζικόν Δράμα». Εις την ταινίαν πρωταγωνιστούν οι δύο άνωτέρω φωτογραφούμενοι Κινέζοι ηθοποιοί Τσιγκ Βάν-Λή και Άνν-Μάρ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ένα απλό αλλά γραφικό νησιώτικο σπίτι εις την Άνδρον. Φωτογραφία του κ. Λυγίζου, τού οποίου όνομα και σχετικόν άρθριδιον εις άλλην σελίδα.

ΠΟΣΗΝ ΩΡΑΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΝΑΒΥΘΙΣΗΝ ΕΝΑ ΠΛΟΙΟΝ ΑΣΤΥΦΥΛΛΑΞ ΠΑΝΟΠΛΟΣ

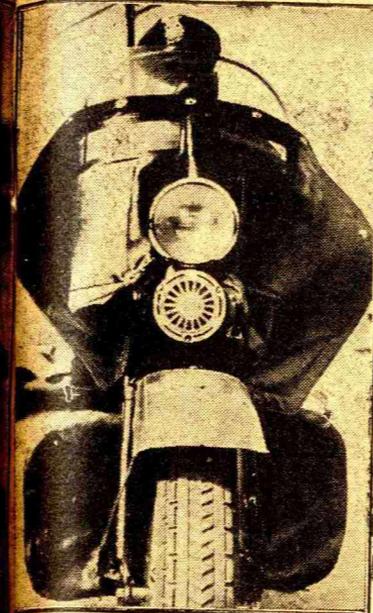
Δύο εξαιρετικώς επιτυχεις και ένδιαφέρουσαι φωτογραφίαι από μίαν σύγκρουσιν ρημουλικών άτμοπλοίων εις τόν λιμένα του Ντάντσιγκ. Τά όλίγα δευτερόλεπτα, όποια έχρειάσθησαν διά νά προχωρήση όλίγον τού πλοίου, ήρκεσαν διά νά καταβυθισθή τού δεύτερον πλοίου, που συνετρίβη μεταξύ αυτού και της προκειμένης. Εις την επάνω εικόνα διακρίνονται οι διαβάται, οι όποιοι εις την δευτέραν εικόνα σπεύδουν νά φύγουν τρέχοντες, από τόν φόβον μήπως προκληθή έκρηξις τού λάθρα του βυθιζομένου πλοίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙΚΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

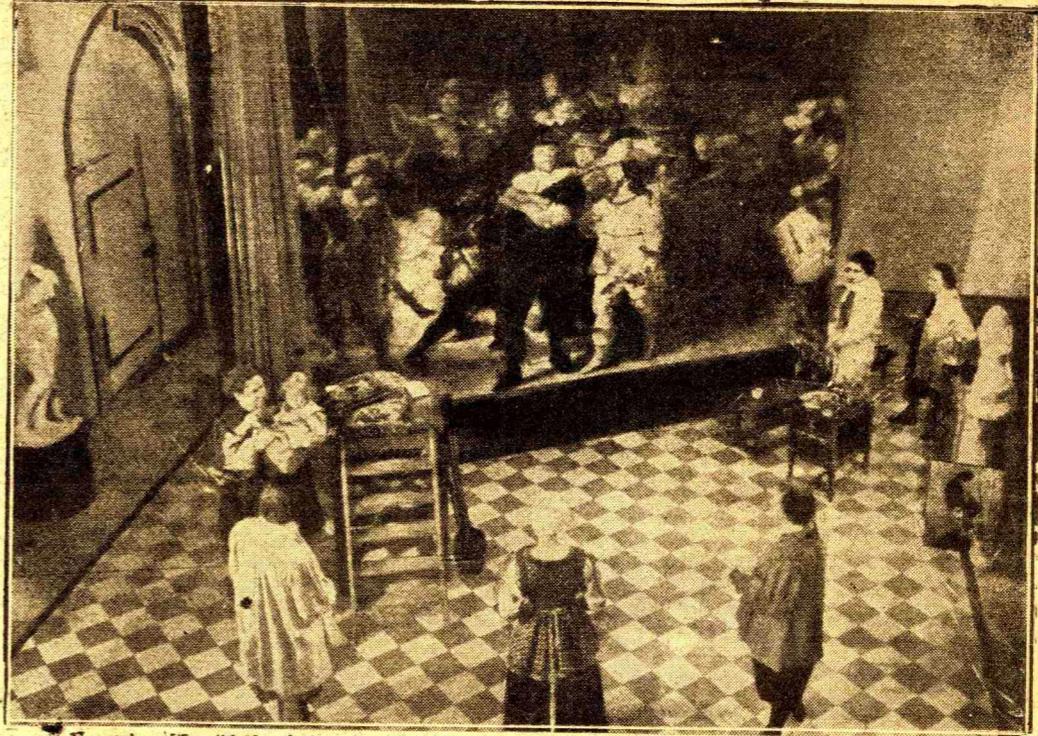

Κερκυραίες χωριάτισσες εις την Παλιγοαστιάν. Φωτογραφία του κ. Οικονομίδη.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Οι αστυφύλακες οι εφοδιασμενοι με μοτοσυκλέτας ταχυτάτας, παίρνουν σπουδαίον ρόλον έν 'Αμερικη τόσον διά την καταδίωξιν των εγκληματιών, όσον και διά την εποπείαν της κυκλοφορίας. Διά νά τους προστατεύσουν έναντίον του φόβου και της βροχής οι 'Αμερικανικαί άρχαι εφοδίασαν της μοτοσυκλέτες των με ειδικάσ άσπίδας, οι όποιαί δίδουν εις τους αστυφύλακας αυτούς περιεργον εμφάνισιν.

Συνεπληρώθη κατ' αυτας εις την Άγγλίαν τού γυρίσμα μιας μεγάλης καλλιτεχνικής ταινίας, έχούσης ως θέμα την ζωήν του 'Ολλανδού ζωγράφου Ρέμπραντ. Τόν ρόλον του μεγάλου ζωγράφου παίξει ό γνωστός εις τους 'Αθηναίους από διαφόρους ταινίας του 'Αγγλος ηθοποιός Κάμ. Λάρτον. Πλήν των 'Αγγλικών καλλιτεχνικών κύκλων, συνειοργάσθησαν και έβοήθησαν εις την προετοιμασίαν της ταινίας διάφορα 'Ολλανδικά μουσεια και καλλιτεχνικαί οργανώσεις, διά νά συντελέσουν εις τού νά είνε πλήρης ή άνοπαράστασις της άτμοσφαιρας εις την όποιαν έζησε και ειργάσθη ό Ρέμπραντ. 'Ο μεγάλος ζωγράφος διακρίνεται άριστέρα (με τού παιδάκι) εις την θαυμασίαν αυτήν σκηνήν από την περι ής πρόκειται ταινίαν.

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟΝ ΜΕ ΕΝΑ ΠΙΑΤΟΝ ΜΟΝΟΝ

Όπως γνωρίζουν οι αναγνώσται μας, μίαν Κυριακήν τού μηνός, εις την Γερμανίαν ολοκληρον, εις σπία, σπιατόρια και λέσχες, μαγειρεύεται μόνον ένα φαγητόν, διά νά διατεθούν τά προκύπτοντα από την οικονομικήν χερίματα υπέρ ένισχύσεως της θαυμασίας χιλιετηνικής οργανώσεως της Χεμερινής Βοηθείας. Εις την φωτογραφίαν φαίνεται ή γνωστή ηθοποιός του κινηματογράφου Άννυ Όντρα, παραλαμβάνουσα από τόν μάγειρον της μεγάλης μαγειρικής εκθέσεως του Βερολίνου, τού φαγητόν αυτής και τού συζύγου της πρωταθλητού της πυγμαχίας Μάξ Σμιέλιγκ.

ΕΞΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Έ κ ε ι ν ο ς (εις τόν εβδομον ούρανόν): Ποτέ δέν θα ήμπορούσα νά φαντασθώ ότι ό έρωσ είνε έτσι όπως τόν ζούμε!
Έ κ ε ι ν η: Ούτε εγώ. Ένόμιζα ότι εις τόν έρωτα ύπήρχαν περισσότερα λουλούδια και σοκολατάκια.

Γ'Αγγλική γελοιογραφία

ΑΠΟ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΣΕ ΚΥΠΡΙΑΚΗ

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ
 Διέφρουσαν άπαρατήρητος μία εκατονταετηρίς, ή οποία θα ήξιζε να έορτασθή όλως ιδιαιτέρως από την 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν. Η εκατονταετηρίς της γεννήσεως του Διονυσίου Λάτα, που ύπήρξεν ένας από τους διαπεπεστέρους Ιεράρχας και ο μεγαλύτερος Ιεροκήρυξ της νεωτέρας 'Ελλάδος. Οί θρησκευτικοί του λόγοι διεκρίνοντο όχι μόνον διά την καλλιτέλειάν των, αλλά και διά τὸ ουσιαστικόν των περιεχόμενον και ή φωνή του είχε την υποβλητικότητα που έχει ή φωνή όλων των άληθινά μεγάλων ρητόρων.

Οί παλαιότεροι 'Αθηναίοι δέν ήμπορει παρά να τὸν ένθιμοῦνται, δέν ήμπορει παρά να έχουν πάντοτε πρό οφθαλμών την εικόνα που παρουσίαζεν ή 'Αγία Ειρήνη όταν εκήρυττεν ο Λάτας πρό χιλιάδων λαού, εις πραγματικήν κατάνυξιν εύρισκομένου.

ΣΙΩΠΗ
 Η Δύο από τους πλέον διακεκριμένους σημερινούς συγγραφείς της Γαλλίας, οί αδελφοί Ζαν και Ζερόμ Ταρώ, άπεστάλησαν από γνωστόν Γαλλικόν περιοδικόν εις την 'Ισπανίαν διά να περιγράψουν την εκεί κατάστασιν. Καί εις την πρώτην των ανταπόκρισιν οί δύο συγγραφείς τονίζουν πόσην άπογοήτευσιν και πικρίαν προξενεί εις τους 'Ισπανούς πατριώτας ή άδιάφορία που επιδεικνύουν οί πνευματικοί κύκλοι της Εύρώπης έναντι της τρομεράς σφαγής των διαπρεπεστέρων λογίων, ποιητών και σοφῶν της 'Ισπανίας από τους κομμουνιστάς. Ο Γκιζίνιο Μπενάβεντε, ο περιφημότερος δραματογράφος της 'Ισπανίας, ο τιμηθείς με τὸ βραβείον Νόμπελ, οί δραματικοί συγγραφείς επίσης αδελφοί Κουίντερο, ο πρόεδρος της 'Ενώσεως του 'Ισπανικού Τύπου 'Αλφόνσο ντε Σάντα Μαρία, ο γνωστός συγγραφεύς Μελιάντεθ 'Αλβαρέθ, ο ποιητής Γκαρθία ντε Πόρχα, ο μυθιστοριογράφος Φερνάντο Φλορέζ, ο 'Αντόνιο Μάουρα, ο 'Αλόνσο Σαλαζάρ και τόσο άλλοι, έσφαγήσαν από τὰς άγρωτέρας τῶν συνθηκών από τους έρυθρούς. Καί όμως κανείς εις την Εύρώπην δέν έφάνη να συγκινηται, καμμία φιλολογική οργάνωσις δέν διεμαρτυρήθη.

«Ενθυμηθε, γράφουν, τὰς θυ-

έλλας τῶν διαμαρτυριῶν που ήγειρονο, όταν ο Ούναμούντο έξωορίσθη από την Βασιλικήν Κυβέρνησιν της Μαδρίτης εις τὰς Καναρίους, όταν ο 'Αϊνστάϊν έξεδιώχθη από την Γερμανίαν, όταν και ο πλέον άσημαντος κομμουνιστής ποιητάκος ύφίστατο εις, λοιπόν, τόσον αξιοπεριρρήντοι, ώστε κανείς να μη συγκινηται δι' αυτούς; Διατί αυτή ή σιωπή, ή οποία καθιστά ακόμη τραγικώτερον τὸν μαρτυρικόν τὸν θάνατον; Μήπως άρά γε οί λόγοι, που σπείδουν προθύμως να ύπογοάσουν κάθε διαμαρτυρίαν, εντέχνως ύποβαλλομένη από τους κομμουνιστάς, άδιαφοροῦν διά την σφαγήν τῶν συναδέλφων των της 'Ισπανίας;».

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ
 Ο διαπρής 'Ελθετός Αρχαιολόγος κ. Μαυρέου, εις μακράς δηλώσεις του προς τὰς Τουρκικάς εφημερίδας, εξέθεσε τὰς αντίλήψεις του διά τὰς άνακαταστάσεις που διεξάγει ο καθηγητής Μπάξτερ περί τὸν χώρο της 'Αγίας Σοφίας.

Ο κ. Μαυρέου έτόνισεν ότι δέν έχρνε κατάλληλον τὸν καθηγητήν Μπάξτερ, όπως φέρη εις πέρας τὸ τεράστιον τούτο έργον, διότι δέν εινε αρχαιολόγος, άλλ' άπεσταλμένος μίς θρησκευτικῆς οργάνωσεως. Τὸ έργον που πρόκειται να πραγματοποιηθή, εκ τῶν σπουδαιοτέρων που έφερον εις πέρας ή αρχαιολογική επιστήμη, ενέχει σημεῖον δι' όλον τὸν κόσμον. Πρόκειται ν' άποκαλυφθῆ ὅλος ο Βυζαντινός Ιππόδρομος, εις τὸν ὅποιον διήρχαν Βυζαντινά κλλιτεχνήματα και αρχαία 'Ελληνικά αρχαιότερα άναπολογοῦστον αξίας. Πρόκειται να έλθουν εις φῶς εθρήματα που θα μᾶς δώσουν μίαν ακόμη φορά την άπόδειξιν της πληρότητος της Βυζαντινῆς τέχνης και της αρχαίας 'Ελληνικῆς ποίης. Καί όπως έτόνισεν ο 'Ελθετός Αρχαιολόγος, τὸ έργον εινε τόσον μεγάλο, ὅστε να μη επιτρέπεται διατακῆς διά τὰς δαπάνας, άπό άλλως τε θά υπερχλωφθοῦν αὐται από τὴν συρροήν περιηγητῶν.

«Ας εδομεν μόνον αν και ή Τουρκική Κυβέρνησις θά έχη τὴν ιδίαν γνώμην.

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ
 Ἡμπορεί ένας θεατρικός κριτικός να φεύγη από την πρώτην παράστασιν ενός έργου πριν ή τὸ έργον τελείωση και με μόνον την δικαιολογίαν, ότι εκείνο τὸ ὅποιον ήκουσε, του ήκουσε διά να πεισθῆ περί της ελαχίστης αξίας του έργου; Ἰδού ένα πρόβλημα, τὸ ὅποιον εδωκευρήθη την εβδομάδα αυτήν εις τὸ Παρίσι και τὸ

ὅποιον προεκάλεσεν αρκετά ζωνράς συζητήσεις.

Εις τὸ γνωστὸν μικρὸν θέατρον τῶν Παρισίων «Οευντε» εδίδετο ή πρώτη παράστασις του έργου ενὸς νέου και άγνωστου συγγραφέως, του κ. Ζερμπέρ, ὑπὸ τὸν περιεργον και ενδιαφέροντα τίτλον «'Αλτ. Που πάτε;». Καί ὀλίγον μετά τὸ μέσον της πρώτης πράξεως, εἶθεατρικοί κριτικοί, μεταξύ τῶν ὁποίων ήτο και ο πρόεδρος του Συλλόγου των κ. 'Εντμόν Σέε, έσπρώθησαν σχεδόν εν σώματι και άπεχώρησαν της αίθουσης. 'Ενας από τους συναδέλφους των, άστειευόμενος, τους εφώνησε, δανειζόμενος τὸν τίτλον του έργου: «'Αλτ. Που πάτε;». Καί ένας από τους άποχωρούντας απήντησε: «Φεύγουμε, γιατί δέν μπορούμε πια να άκούμε αὐτὴς της άνοσιεζ».

Ἡ σκληρότης αὐτῆ γνωστῶν κριτικῶν, αρκετά πρωτοφανῆς εις τὰ θεατρικά χρονικά, έκαμεν αρκετά ζωνράν εντύπωσιν εις τὸ Παρίσι. Πολλοί κατηγορησαν τους άποχωρήσαντας διά την πράξιν των και ανέπτυξαν εις άρθρα και συνεντεύξεις, ότι ένας κριτικός δέν δικαιούται επί τη βάσει τῶν πρώτων του άελεῶν εντυπώσεων να καταδικάσῃ ένα έργον και να άδικήσῃ ὕσως τὸν συγγραφέα του. 'Αναφέρεται δὲ συγκεκριμένως, ότι τὸ έργον του κ. Ζερμπέρ, ενὸς νεαροῦ πατριώτου από την 'Ασσιάν, αν και εινε άναμφισθητήτους σκηνικός άδυναμίας, πολυλογίαν και τινὰς άνοσιεζ, διαπνέεται από τὰς άρίστας τῶν διαθέσεων. Καί ο γνωστός χρονογράφος Κλεμάν Βατέλ έρωτᾷ τους άειλίκτους κριτικούς τί θα έγινετο αν οί προσκεκλημένοι εις ένα γεῦμα εσπώνοντο μετά την σούπαν, λέγοντες: «Τί εινε αὐτό; 'Αν κρίνουμε από αὐτὴ την σούπα, τὸ γεῦμα προμηνύεται πολὺ άσχημο. Πάμε καλύτερα». Από τους άποχωρήσαντας μερικοί μόνον απήνησαν, δικαιολογούμενοι με την θεβαίωσιν ότι ακριβῶς έπειδή ο συγγραφεύς είχε τόσον καλὰς προθέσεις και ήτο τόσον συμπαθητικός, δέν ήμπορούσαν να εξακολουθήσουν άκούοντες τὸν άνόητον τρόπον με τὸν ὅποιον ανέπτυσε τὰς ιδέας του.

Καί ή συζήτησις εξακολουθεῖ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΙΡΟΝΕΙΑ
 Οί 'Αθηναίοι ένθυμοῦνται με πολλήν συμπάθειαν τὸν κόμητα ντε Σαμπρέν, ο ὅποιος διατέλεσεν επί πολλὰ έτη πρεσβευτής της Γαλλίας εις τὴν πόλιν μας και ο ὅποιος είχε κατακτήσει την συμπάθειαν αὐτὴν με τους άπλους και εθγενικούς τρόπους τῶν κατ'οίκον του και την

ειλικρινῆ του άγάπην προς τὴν 'Ελλάδα.

Ο κόμης ντε Σαμπρέν ήτο κατὰ τὰ τελευταία έτη πρέσβης της Γαλλίας εις τὴν Ρώμην, όπου ἐπίσης ή δράσις του ήτο αξιόλογος. 'Αλλ' ο διακεκριμένος διπλωμάτης δέν ήτο φαίνεται και πολὺ συμπάθης εις τους άριστεροὺς κύκλους της Κυβερνήσεως του Λαϊκοῦ Μετώπου τῶν Παρισίων. Καί δι' αὐτὸ άπεφασίσθη ή άνάκλησις του, κατὰ την στιγμήν ακριβῶς, κατὰ την ὅποιαν ή Γαλλία είχε περισσότερον παρὰ ποτὲ ανάγκην να διαρθρῶσῃ και να ανασυνδέσῃ τὰς φιλικὰς της σχέσεις με τὴν 'Ιταλίαν.

Καί διηγούνται ἐπ' εὐκαιρίαν τὸ εἶξῃς χαριτωμένον ανέκδοτον: Τὴν παρελθούσαν εβδομάδα εὐρίσκατο εις τὴν Ρώμην, ο Γάλλος ύφυπουργός της Γεωργίας κ. 'Αντρέ Λουατάι, ὡς αντιπροσώπος της Γαλλίας εις τὸ εκεί εδρεῖον Διεθνῆς Γεωργικῶν Ἰνστιτουτων. 'Αν και ήτο αρκετὰ γνωστόν, ότι ο ύφυπουργός περιελαμβάνετο μεταξὺ εκείνων, οί ὅποιοι συνετέλεσαν εις τὴν ἀπομάκρυνσιν του κ. ντε Σαμπρέν, ή πρέσβειρα εθεώρησε καθήκον της να καλέσῃ εις γεῦμα τὸν συμπατριώτην της ύπουργόν. Ἡ κ. ντε Σαμπρέν, ή ὅποια πριν ή ύπανθρευθῆ τὸν διαπρεπή διπλωμάτην (μετὰ την εἶς 'Αθηνῶν άναχώρησιν του) ήτο ή πριγκίπισσα Μυράτ, εινε αρκετὰ γνωστή εις τους κοσμικούς κύκλους διά την άπόλυτον ειλικρινειάν της και τὴν δεικτικήν ειρωνειαν της. Καί καθ' ὅλην την διάρκεια του γεύματος ο προσκεκλημένος ύπουργός, φοβούμενος κάποιαν ἐκδήλωσιν της ειρωνείας της εις βάρος του, δέν έφαινετὸ και τόσον ένθουσιασμένος.

Εις τὰ ἐπιδόματα ή κόμησις ντε Σαμπρέν, εσήκωσεν ὀλίγον τὸ ποτήρι της και σπρωφόμενη προς τὸν κ. Λουατάι, του εἶπε με τὸ πλέον χαριτωμένον τῶν μειδιημάτων της:

— Διά να σὰς εὐχαριστήσω, κύριε ύπουργέ, που μᾶς εδιδώσατε.

Η ΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ
 Τὴν στιγμήν αὐτὴν που ο εμφύλιος πόλεμος εις τὴν 'Ισπανίαν βαίνει προς τὸ τέρας, με πληρῆ θρίαιμον τῶν 'Ισπανῶν πατριωτῶν, επιτινεται ή καταστρεφτική μαγία τῶν ερυθρῶν. Γάλλος άναποκριτής, εἰσελθὼν εις τὸ Ναβάλ Καρνέρο — ή κατάληξις του ὁποίου εἶκνε καθ' ὅς τὰς ένδειξαι την μάχην διά την Μαδρίτην — μᾶς με τὰ εθρικά στρατεύματα, παρέχει παραστατικήν

εικόνα της συντελεσθείσης καταστροφῆς καλλιτεχνημάτων και βιβλιοθηκῶν.

«Τὰ παλαιά, λέγει, αρχεῖα της πόλεως, τὰ περιλαμβάνοντα χειρόγραφα του 15ου και του 16ου αἰῶνος, διεσκορπίσθησαν ή εσχίσθησαν. Ταύτοχρόνως, οί ερυθροί αφήρησαν τὰς μεγάλας μαρμαρίνας πλάκας της παλαιᾶς εκκλησίας και ήνοιξαν τὰ παλαιότατα μνημεῖα διά να εύρουν κομμιμένα ὡς ἐπίστευαν κομμιματα». Καί να περιωρίζετο τὸ κακὸν μέχρις αὐτὸ μόνον του σημείου; Εἰς άλλας πόλεις, ὅπως τὸ 'Οβιέδο, τίποτε δέν εἴμινε ὀσθιον. 'Ολα τὰ ἔχοντα ιστορικὴν και καλλιτεχνικήν αξίαν κτίρια κατερρίφθησαν εκ θεμελίων.

ΓΑΜΒΡΟΣ ΚΑΙ ΠΕΘΕΡΟΣ

Ο κόμης Τσιάνο, ο 'Ιταλός ύπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν, του ὁποίου τὸ ταξίδιον εις Βερολίνον, προεκάλεσε τὸ παγκόσμιον ενδιαφέρον, εινε ὡς γνωστόν γαμβρός του δικτάτορος Μουσσολίνι. Ἡ σταδιοδρομία του ὑπήρξε λαμπρὰ και ταχιστα, άλλ' εινε γεγονός, ότι εις β-λας τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέλαθεν, ή επιτυχία του ήτο πλήρης. Ἡ γενναία του δὲ δράσις εις τὸν Αἰθιοπικόν πόλεμον ἐπὶ κεφαλῆς του περιφημοῦ αεροπορικοῦ σμήγους «'Αλ Ντιπεράτα», τὸν κατέστησεν εἰς αἰρετικῶς δημοφιλή εις τὴν 'Ιταλίαν.

Ἐάν ὅμως ο 'Ιταλός δικτάτωρ εινε τόσον αὐστηρὸς ἀέναντι ὄλων τῶν συνεργατῶν του, φαντάζεται κανείς πόσον περισσύτερον αὐστηρὸς θα εινε ἀέναντι του γαμβροῦ του. Τελευταίως, ο Μουσσολίνι, θά εφηνεν ένα πρωτὸ με τὸ ἀεροπλάνον του διά τὴν Βόρειον 'Ιταλίαν. Δεδομένου ότι ή άπογειώσις εἶχεν ὀρισθῆ διά τὰς εἶς τὸ πρωτὸ, ο κ. Μουσσολίνι εκάλεσε τὸν ύπουργόν τῶν 'Εξωτερικῶν διά τὰς εἰς καί 1/2 τὸ πρωτὸ διά να του δώσῃ τὰς ὁδηγίας του.

«Όταν ἐπήγγινε να κοιμηθῆ τὸ θιάνο ή κόμησις Τσιάνο, διατάξε τὸν ὑπηρετήν του να τὸν εἰσπνήσῃ εις τὰς 4 τὸ πρωτὸ. Ο διάβολος ὅμως ήθέλησε να εἰσπνήσῃ ο ὑπηρετής μόνον κατὰ τὰς εἶς και εἶσι όταν ο ύπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν εφθασεν εις τὸ αεροδρόμιον, ο πενθερός του και πρῶτοπουργός του εταξίδευεν ἤδη. Ἐννοεῖται, ότι κατὰ την επιστροφήν του Μουσσολίνι ή σκηνή της συναντήσεως των ήτο αρκετὰ δραστήσιος. Ο κόμης Τσιάνο, εἰσπευσε να δικαιολογηθῆ.

— Πιταί: ο ὑπηρετής μου. Τὸν

εδίωξα, άλλως τε, διά να τὸν μάθω να σέβεται τὰς διαταγὰς.

Ο πενθερός ἤστραψε και εδρόνησεν:

— Ἐσὺ πρέπει να σέβεται τὰς διαταγὰς και ὄχι οί ὑπηρεταί σου. Θα μου κάνης τὴν χάρι να πάρης άμέσως πίσω τὸν δυστυχισμένο αὐτὸ άνθρωπο που εἶγινεν άνεργός μόνον και μόνον λόγω της ταμπελιάς σου. Ἐννοεῖται, ότι ή διαταγή εἴζετα λείσθη άμέσως.

ΜΑΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ο κ. Λεὸν Μπλοῦμ, ο αρχηγός τῶν Γαλλῶν σοσιαλιστῶν και πρωτοπουργός της Γαλλίας, εινε, ὡς γνωστόν, παρὰ τὰς άριστοτερεῦσας ιδέας του, αρκετὰ πλούσιος και ὅσοι είχαν τὴν τιμὴν να γίνοντο δακτοί εις τὸ πολυτελέστατον και τεράστιον διαμέρισμά του εις τὸ Καί - Μπουμπόν, εἰκφάζονταν με θαυμασμὸν διά τὴν ήγερμονικήν μεγαλοπρέπειαν της επιπλώσεως του.

Εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εδωσαν ο σοσιαλιστῆς κυβερνήτης ὅλα τὰ τελευταία ἐπίσημα γεῦματά του. Ἐχει μαγειρῶσιν με εἰς κρητικὴν τέχνην, ή ὅποια παρασκευάζει ἀλλήθως κομμοῦλλετα γεῦματα. Ἀδ-της της γνώμης ήτο και ο 'Αγγλος ύπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν κ. 'Ηντεν, ο ὅποιος και συνεχῶς θεριμῶς τὸν άμειροῦνά του διά τὸ τελευταίον γεῦμα, που του παρεθέσαν.

Ο κ. Μπλοῦμ εθεώρησε κατόπιν τούτου ὀποχρέωσιν του να μεταβιβάσῃ αὐτοπροσώπως τὰ συγγραφήματα εις τὸ προσωπικόν του.

«Ἡθεε μόνος του εις τὴν κουζίνα γιά να με συγχάρῃ—έλεγεν ή μαγειρίσα εις ὄλην τὴν συνουσίαν του. Μοῦ εἶπεν: 'Αγαπητή μου, ετοίμασε ένα γεῦμα, που ήτο εις τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων». Καί μᾶς εἰκαίρεται ὅλας μᾶς, ἐμένα, τὴν καμαριέρα, τὴν δευτέρα μαγειρίσα, που εχομε γιά να πλένη τὰ πιάτα, με τὸν χαριστικὸν της σκρομμένης προδιᾶς. Τὰ μάτια μου εδοῦκα κωστα, ήθελα να τραγουδήσω τὸν θμνο της Διεθνούς, άλλὰ δέν μπορούσα' ο λαμῶς μου είχε κλείσει από τὴν συγκίνησιν.

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Διατίθενται οί άπομένοντες δύο ὀροφοί πολυκατοικίας πολυτελείας εις τὸ Κολωνάκι, εκ τεσσάρων δωματίων, χῶλλ και λοιπῶν χρειωδῶν.

Πληροφορία Γραφεῖα 'Ανωόμου 'Εταιρείας 'Εργοληψιῶν ΜΑΤΣΑΣ-ΡΑΖΕΛΟΣ, μηχανικοί, ὁδὸς Κανάρη 16. Τηλέφ. 28-548.

Μεσίται άποκλείονται.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΟ ΛΑΦΥΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Μετά την διάβασιν των ἑξ' Ἑλληνικῶν Μεραρχιῶν ἀπὸ τὸν Ἀξιὸν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατηγεῖου εἰς τὸ Τοῦρῖν (25 Ὀκτωβρίου 1912) ὁ Ἀρχιστράτηγος Διάδοχος Κωνσταντῖνος εἰδοποιήθη, ὅτι οἱ ἐν Θεσσαλονικῇ προέξοντι τῶν Μ. Δυνάμεων, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Τούρκον στρατηγὸν Σεφίκ πασά, ἐφθασαν εἰς Τεκελή καὶ ἐξήτησαν νὰ παρουσιασθῶν ἐνώπιόν του.

Ἦσαν κομισταὶ ἐπιστολῆς καὶ συνήγοροι προτάσεως τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου Ταχσίν πασά, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν, ὅτι πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ διέτρεχεν ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονικῆς, ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιθέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, σπέργει τὴν ἀποφυγὴν πάσης στρατιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀποσυρθῇ μετὰ τὸν στρατὸν εἰς Καραμπουρνού, ὅπου καὶ νὰ παραμείνῃ μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, μόλις ἔλαβεν ἀπ' εὐθείας γνῶσιν τῆς προτάσεως αὐτῆς, ἐδήλωσεν εἰς τὸν Σεφίκ πασά, ὅτι ἀναγνωρίζει πλήρως τὸν κίνδυνον ποῦ θὰ διέτρεχεν ἡ πόλις. Ἀλλὰ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν παράδοσιν καὶ τὸν ἀφασλισμὸν τοῦ Τουρκικοῦ Στρατοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Θεσσαλονικῆς καὶ τοῦ Καραμπουρνού.

Ὁ Σεφίκ εἶπε τότε, ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Θεσσαλονικῆν. Τοῦ ἐδηλώθη, ὅμως, ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Ἀρχιστράτηγον, ὅτι ἂν δὲν ἐλαμβάνετο ἰκανοποιητικὴ ἀπάντησις μέχρι τῆς ἑσπερινῆς ὥρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, θὰ ἐπανήρχιζον αἱ ἐχθροπραξίαι.

Ὁ Σεφίκ πασάς ἐπέστρεψε τὴν 5ην μεταμεσημβρινὴν ὥραν. Τὴν φορὰν αὐτὴν τὸν ἐδέχθησαν, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ Βικτωρ Δούσημανης καὶ Ἰωάννης Μεταξᾶς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ὁ Ταχσίν πασάς ἦ τ ο δ ι α τ ε θ ε ι μ ε ν ο ς νὰ δεχθῇ τοὺς προβληθέντας ὄρους, πλην τῆς παραδόσεως τοῦ Καραμπουρνού. Ἐπεθύμει δὲ καὶ νὰ διατηρήσῃ ὑπὸ τὰ ὄπλα 5 χιλιάδας ἀνδρῶν διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀόπλων αἰχμαλώτων.

Ὁ Δούξ τῆς Σπάρτης τότε ἠρνήθη νὰ δεχθῇ οἰανδήποτε τροποποίησιν τῶν ἀρχαίων ὄρων. Οἱ δὲ Τούρκοι ἀντιπρόσωποι ἐξήτησαν νέαν ἐξάωρον προθεσίαν διὰ νὰ συνεννοηθῶν καὶ πάλιν μετὰ τὸν Ταχσίν πασά.

Ἄλλ' ἡ ζήτηθεῖσα νέα προθεσμία δὲν ἐδόθη. Καὶ ὁ Σεφίκ πασάς ἐποιήθη ὅτι θὰ ἐξεδίδοτο πάραυτα διαταγὴ

πρὸς ἄμεσον προέλασιν τῶν Ἑλληνικῶν Μεραρχιῶν κατὰ τῆς Θεσσαλονικῆς.

Καὶ πράγματι. Ἀφοῦ διεπιστώθη, ὅτι οἱ Τούρκοι ἐπέμενον εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν ὄρων, ἐπανελήθη τὴν ἐπομένην, λίαν πρωί, ἡ προέλασις τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων, τῶν ὁποίων προηγούντο δύο τάγματα εὐζώνων, ὑπὸ τὸν συναγματάρχην Κωνσταντινοπούλου.

Ἀλλὰ, περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας (26 Ὀκτωβρίου) ἐπιπλοὺς Τούρκος ἀξιωματικὸς, φέρων λευκὴν σημαίαν, ἐθεάθη κατευθυνόμενος πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς προφυλάκας. Ἐφθασεν εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλάκην τῆς 3ης Μεραρχίας καὶ ἐπέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἱστορικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον:

«Πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον, Ἀρχηγὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τὴν ἡμετέραν Ἰψηλότητα ὅτι ἀποδέχομαι τὴν πρότασιν αὐτῆς, τὴν γεννημένην χάρις (Ἰ. Πορρ.) ΧΑΣΑΝ ΤΑΧΣΙΝ

Στρατηγὸς καὶ Διοικητὴς τοῦ 8ου Σώματος τοῦ Ὀθωμανικοῦ Στρατοῦ»

Μόλις ἐλήφθη τὸ ἔγγραφο αὐτὸ, ἀνεστάλη ἄμέσως μὲν ἡ προέλασις τοῦ Στρατοῦ, ἀλλὰ διετάχθη ταυτοχρόνως ἡ 7η Μεραρχία τοῦ Κλεομένους καὶ τὰ δύο τάγματα τοῦ Κωνσταντινοπούλου νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ καταλάβουν τὰ περίχωρα τῆς πόλεως.

Ὁ κριματὴς τοῦ ἀνωτέρου ἔγγραφου Τούρκος ἀξιωματικὸς ἐπληροφόρησε τὸ Ἑλληνικὸν Στρατηγεῖον, ὅτι ὁ Τούρκος ἀρχιστράτηγος εὐρίσκει εἰς Ντα-εὐμπάλην, ὅπου καὶ θὰ ἠμπορούσαν νὰ τὸν συναντήσουν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνοῦ ἀρχιστρατήγου.

Κατόπιν διαταγῆς, λοιπὸν, τοῦ Διαδόχου, ὁ ἀντισυναγματάρχης Δούσημανης καὶ ὁ λοχαγὸς Μεταξᾶς, μετέβησαν εἰς Ντα-εὐμπάλην. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρον ἐκεῖ τὸν Τούρκον ἀρχιστράτηγον, ἀπεφάσισαν, ἄνευ οὐδενὸς διαταγῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἰδίαν τῶν εὐθύνων, νὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν Θεσσαλονικῆν καὶ νὰ συναντηθῶν μετὰ τοῦ Ταχσίν πασά.

Ἡ ἱστορικὴ συνάντησις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ περίφημον Κονάκι. Αἱ συνεννοήσεις διεξήχθησαν Ἑλληνιστί, διότι ὁ Ταχσίν ἐγνώριζε καλὰ Ἑλληνικά. Ἀλλὰ μόλις αἱ διαπραγματεύσεις ἐπερατώθησαν, ἐκλήθη ὁ δραγονόμος τοῦ Βιλαετίου Τζελάλ βέης καὶ συνέταξε Γαλλιστί τὸ ἔγγραφον τῆς συνθηκολογήσεως, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεγράφη περὶ τὴν 17ην νυκτερινὴν ὥραν ὑπὸ τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν πλη-

ρεξουσίων τοῦ Διαδόχου Κωνσταντῖνου.

Τὸ ἱστορικὸν ἔγγραφον εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Πρωτόκολλον τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1912.

Μεταξὺ τῆς Α. Β. Ἰψηλότητος τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Γεν. Διοικητοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Στρατοῦ, συναφθέντων καὶ ὑπεγράφων τὰ ἐπόμενα:

Ἄρθρ. 1. Τὰ ὄπλα τῶν Ὀθωμανῶν στρατιωτῶν θὰ περισυλλεγῶσι καὶ θὰ τοποθετηθῶσι ἐντὸς ἀποθήκης, ὑπὸ τὴν φύλαξιν καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ἄρθρ. 2. Οἱ Ὀθωμανοὶ στρατιῶται θ-

Ἡ πολυθρόνα τοῦ Ἀβδουλ Χαμίτ. Λάφυρον ἐκ τῆς ἐπαύλεως Ἀλατίνι τῆς Θεσσαλονικῆς, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσεν ὡς Θρόνος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου.

στρατιωτικῶσι μέρος μὲν εἰς Καραμπουρνού, μέρθ δὲ εἰς στρατιῶνας Τουκτῆ καὶ θὰ διατρέφονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Θεσσαλονικῆς.

Ἄρθρ. 3. Ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονικῆς παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν, μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρ. 4. Πάντες οἱ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι στρατιωτικοὶ θαυμαστοὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσωσι τὰ ἔξτρα των, θὰ εἶναι δὲ ἐλεύθεροι ἐν Θεσσαλονικῇ. Ἐπὶ τούτῳ δίδουν τὸν λόγον τῆς τιμῆς των ὅτι δὲν θὰ λάθωσι πλέον τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων του, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος πολέμου.

Ἄρθρ. 5. Πάντες οἱ ἀνώτεροι πολιτικοὶ θαυμαστοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ βιλαετίου θὰ ᾖσιν ἐλεύθεροι.

Ἄρθρ. 6. Ἡ χωροφυλακὴ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ διατηρήσωσι τὰ ὄπλα των.

Ἄρθρ. 7. Τὸ Καραμπουρνού θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατάλυμα τῶν ἀφωπικισμένων Ὀθωμανῶν στρατιωτῶν, τὰ τηλεβόλα δὲ καὶ τὰ πολεμικὰ μηχανήματα τοῦ Καραμπουρνού θὰ τεθῶσιν ἐκτὸς χῆρας ἐπὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ καὶ θὰ παραδοθῶσιν

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Συνεχίζομεν καὶ συμπληροῦμεν σήμερον τὸ σημεῖωμα διὰ τὸν θαυμασίον ἐκεῖνον Ἑλληνα, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν σοφίαν του καὶ τὸν χαρακτήρα του κινήθησε νὰ γίνῃ ὁ κύριος παράγων τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀνθήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας ἐν Φλωρεντία.

Ὀλην τὴν ἐκλεκτὴν χορείαν τῶν μαθητῶν του συνέδεσε μετὰ τὸν Ἰωάννην Ἀργυροπούλου, ὄχι μόνον βαθεῖς θαυμασιῶς διὰ τὴν σοφίαν του, ἀλλὰ καὶ εὐκαλεῖς ἀφοσίωσις τὰ γραμματὰ των ποὺ σώζονται ἀκόμη εἰς οἱ ἀπειρεῖς μαρτυρεῖ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν καὶ τὰ πειστήρια τῆς θέσεως, τὴν ὁποῖαν κατέκτησεν ὁ διδάσκαλος ὡς ἀρχηγὸς καὶ ἐμπνευστὴς τῆς Ἀκαδημίας των. Ἡ Ἀκαδημία αὐτὴ εἶχε γίνῃ πλέον ζωντανὸς ὁργανισμὸς, πληρῶν ὄλας σχεδὸν τὰς ὥρας τῆς ζωῆς τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν μαθητῶν του. Οἱ τελευταῖοι ἐκράτουν κατὰ τὰ μαθήματα του σημειώσεις τῶν ἀποριῶν καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν των, διὰ νὰ ζητήσωσιν ἀργότερα ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν διδάσκαλον. Καὶ οἱ καλλίτεροι ἐξ αὐτῶν, οἱ περισσότεροι ἀφοσιωμένοι εἰς τὸν Ἀργυροπούλου, ἦσαν εὐγενεῖς, ὅταν ἠδύνατο νὰ περᾶσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερας ὥρας εἰς τὸ σπῆν του διὰ νὰ τὸν ἀκούωσιν ἢ ἐξηγῇ τὸν Πλάτωνα ἢ τὸν Ἀριστοτέλην, ἢ νὰ ἀναπτύσωσιν τὰς ἰδίας του φιλοσοφικὰς καὶ κοινωνικὰς θεωρίας, διὰ τὰ συζητοῦν μαζὴ τοῦ ἐπὶ τῶν αἰώνιων ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς Κυριακάς ἢ τὰς ἑορτάς, ὅταν δὲν εἶχαν μαθήματα, ἐπήγαναν νὰ ἐπισκε-

φθοῦν τὸν διδάσκαλον καὶ εἴτε εἰς τὴν οἰκίαν του, εἴτε εἰς μαρτυροῦς περιπάτους, εἴτε μῆσα εἰς τὸν περίβολον κάποιου ἀπὸ τὰ τόσα Φλωρεντινὰ μοναστήρια, γύρω ἀπὸ τὸ παλαιὸν πηγάδι, ἢ κάτω ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ροδοδάφνας, ἐσυνέχισαν τὰς σοφὰς συζητήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἀργυροπούλος ἐγνώριζε πάντοτε νὰ καθιστᾷ ἐνδιαφεροῦσας καὶ ἐκλυσιτικάς.

Ἀλλὰ τὰς περισσότερας ἑορτάς διδασκαλὸς καὶ μαθηταὶ ἔφερον τὰ βήματα των πρὸς τὸν «Pater Communis Studiorum» τὸν γρηαῖον ἀρχοντα τῆς Φλωρεντίας. Ἦτο πανθηκονταετής ἤδη ὁ Κοσμάς τὸν Μεδίκων, ὅταν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν Πλήθωνα, τὸν Βησσαρίωνα καὶ τοὺς ἄλλους σοφοὺς τῆς Βυζαντινῆς «συγκλήτου» καὶ εἶδε νὰ ἀνοίγωνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του οἱ εὐρεῖς ὁρίζοντες τῆς κλασσικῆς παιδείας καὶ ποιήσεως. Μὲ τὸν ἐνθουσιώδη τοῦ αὐτοδιδάκτου ζῆλον ἀπεροφόρησεν ὅτι ἠδύνατο περισσότερον ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς λόγους ποὺ ἤκουσε καὶ ἔκτοτε αἱ προσφιλέσταται ἀπασχολήσεις του ἦσαν αἱ ἀτελείωτοι συζητήσεις ἐπὶ φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν θεμάτων. καὶ ἡ δημιουργία πολυτίμου βιβλιοθηκῆς μετὰ τὰ κλασσικὰ ἀριστουργήματα, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐδαπάνησεν ἑκατοντάδας χιλιάδων φλωρινῶν ἢ μεγαλεῖτερα τοὶ φιλοδοξία ἦτο νὰ γίνῃ ἀθηναῖος προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, ὁ δημιουργὸς νέας Ἀκαδημίας, ἡ ὁποία νὰ προσεγγίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὴν δόξαν τοῦ αἰ-

βρίου, ὁ Ἀβδουλ Χαμίτ καὶ αἱ δεκαετρεῖς συζήσεις του, καθὼς καὶ ἡ ἀκολούθῃ του, ἀδηγήθησαν μετὰ κλειστὰ ἀμῆσα εἰς μίαν ἀποβάθραν. Καὶ ἐκεῖθεν μετεφέρθησαν ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον ἐσφίχασεν ἄμέσως τὴν ἀγκυρὰν του καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὅταν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κατελήθη ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν ἡ Θεσσαλονικῆ, προσεφέρθη ἀπὸ τὴν Διοίκησιν εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον Διάδοχον Κωνσταντῖνον ἐν πολέμιον ἀναμνηστικὸν λάφυρον ἐκ τῆς ἐπαύλεως Ἀλατίνι: Ἡ πολυθρόνα τοῦ γραφεῖου τοῦ Ἀβδουλ Χαμίτ.

Τὸ Σουλτανικὸν αὐτὸ καθίσμα μετεφέρθη ἔπειτα εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Ἀνά-

κτορα τῆς Λεωφόρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Καὶ ἐχρησίμευσεν ἀργότερα ὡς Θρόνος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, μέχρι τοῦ 1922.

Αὐτὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ μόνος Θρόνος ποὺ ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου μετὰ τοὺς δύο κρηφόρους Βαλκανικοὺς πολέμους. Καὶ εὐτὸς τώρα εὐρίσκειται εἰς τὴν κεντρικὴν αἴθυσαν τοῦ Βασιλικοῦ Μουσείου εἰς τὸ Παλαιὸν Παλάτι καὶ ὑπενθυμίζει τὰ νεοελληνικὰ τρεῖσιν καὶ τὴν ἀλησμόνητον ἐποχὴν ποὺ ἡ Ἑλλάς, ἠνωμένη, συνεπλήρωσε τὸν ἀπελευθερωτικὸν Ἀγῶνα τοῦ Εἰκοστέου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

νίου της προτύπου, της Πλατωνικής Ακαδημίας.

Διά τοιούτον ἄρχεται ὁ κύκλος, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπιμελεσθεῖσιν περὶ αὐτὸν ὁ Ἀργυρόπουλος. ἀπέτελε αἰτίαν χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας. Συνδεδεῖς διὰ βαθείας φιλίας καὶ ἐκτιμῆσεως μετὰ τὸν Βυζαντινὸν διδάσκαλον, διέκοπτε ἀμέσως κάθε πολιτικὴν συνεργασίαν καὶ ἐγκατέλειπε κάθε φροντίδα τοῦ Κράτους, ὅταν τοῦ ἀνηγγέλλετο, ὅτι ὁ Ἀργυρόπουλος μετὰ τοὺς μαθητὰς του ἦλθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

Καὶ ἤρχιζαν τότε αἱ ἀτελείωτοι φιλοσοφικαὶ συζητήσεις, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς ἔχουν διαφυλάξει πλείστα παραδείγματα. Ὁ γηραιὸς Κοσμάς, προσηλομένος εἰς τὴν ἔδραν του, ἔθετε ἀμέσως εἰς τὸν «Μεσοῦρ Τζιοβάννι» (ὅπως ἔλεγαν τὸν Ἀργυρόπουλον οἱ Φλωρεντινοὶ) διάφορα ἐρωτήματα περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, περὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, περὶ τῆς σημασίας τῶν διαφόρων θεσμῶν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ περὶ χιλίων ἄλλων θεμάτων τῆς θεολογίας ἢ τῆς φιλοσοφίας. Ὁ Κοσμάς ἦτο δύσκολος συζητητῆς· σχετιοθεῖς μετὰ πολλοὺς διανοημένους κατὰ τὴν μακρὰν του ζωὴν, ἀποκτῆσας τὴν συνήθειαν τῶν φιλοσοφικῶν συζητήσεων, πείσμων εἰς τὰς ἰδέας του, ἐπερίμενε μετὰ ἕνα πομπρὸν μειδιάμα, τὴν ἀπάντησιν πού θὰ ἔδιδεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ἀντιρροήσεις, τὰς ἐπιφυλάξεις του ὁ Ἀργυρόπουλος. Ἀλλὰ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ τόσα χρονικά μίᾳ περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπάντησίς του νὰ μὴ ἔθελξε καὶ νὰ μὴ ἰσοποποίησε τὸν Φλωρεντινὸν ἄρχοντα.

Ἀκόμη καὶ τὰ συμπόσια τῆς εἶχεν ἢ ὑπὸ τὸν Ἀργυρόπουλον Φλωρεντινὴν Ἀκαδημίαν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς ὁμοιότητός τῆς πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἀθηναϊκὸν πρότυπον. Δύο τοῦλάχιστον φορές τὸν χρόνον ὁ Φράντζο Σακέτι, ὁ περισσότερον μορφωμένος τῶν πλουσίων εὐπατριδῶν τῆς Φλωρεντίας, συνεκέντρωνεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ οἶκόν του, τοὺς ἄλλους διανοημένους εὐπατριδας, εἰς συμπόσια τῶν ὁποίων προήρθε πάντοτε ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος. Οὐτε ὁ οἶνος, οὔτε τὰ τυχερὰ πονηγνῖδια ἀπετέλων τὴν διασκέδασιν τῶν συνδαιτυμόνων, ὅπως συνέβαιναν εἰς τόσας συγκεντρώσεις τῶν εὐπατριδῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· ἀλλὰ μόνον αἱ φιλοσοφικαὶ, αἱ θεολογικαὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐπιφυλάξεις καὶ τὰ σκεπτά

ρήματα τοῦ Ἀργυροπούλου, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ περισσότερον ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Πλάτωνα, ἐγνώριζεν ἐπίσης καλὰ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ κατόρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν Πλατωνισμόν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐπειδὴ — ἀπληγαμένος τοῦ τυφλοῦ φανατισμοῦ ἄλλων συγχρόνων ἢ προγενεστέρων Πλατωνικῶν — ἠδύνατο νὰ κηρύσσει τὴν θεωρίαν τοῦ Πλάτωνος χωρὶς νὰ θίγῃ καθόλου τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου ἦτο ἐπίσης ἀκούραστος μελετητῆς καὶ ἐρμηνευτῆς.

Ἡ διδασκαλία ἐνὸς τόσο ἐξαιρετικοῦ σοφοῦ καὶ ἡ δημιουργία ἐνὸς τόσο ἐκλεκτοῦ περὶ αὐτὸν κύκλου, δὲν ἦτε δυνατόν παρὰ νὰ διαδώσῃ τὴν φήμην τῆς Φλωρεντίας ὡς πνευματικὸν κέντρον καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅσους εὐγενεῖς ἢ εὐπόρους νέους ἠθέλαν πραγματικῶς νὰ ἀποκτήσουν τὴν κλασσικὴν μόρφωσιν. Ἡ πρώτη τῶν ἐπίσεκταις, ὅταν ἐφθάναν εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἦτο διὰ τὸν Ἀργυρόπουλον, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε ὅσοι διήρχοντο ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν ἐθεώρουν ὑποχρέωσιν τῶν νὰ ἐπισκεφθοῦν. Οὕτως ἐδιδάχθησαν παρὰ τῷ Ἀργυροπούλῳ μεταξὺ ἄλλων ὁ Ἰσπανὸς ἐπίσκοπος Μιλῆτου, ὁ περίφημος Ἀγγλὸς δούξ τοῦ Γουῆστερ Ἰωάννης Τίπτοκ καὶ ὁ ἀκόμη περιφημότερος Οὐγγρὸς ποιητῆς Γιάννος Πανόννιος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὁ εισηγητῆς τοῦ Οὐμανισμοῦ εἰς τὴν μακροῦν χρόνον του καὶ ὁ ὁποῖος κατείχετο ἀπὸ τόσο θυμασιὸν πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸν Βασίλεα τῆς Οὐγγαρίας Ματθαῖον Κορβῖνον. Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τοὺς μαθητὰς, τοὺς ὁποῖους ὀλίγον ἀργότερον εἶχεν ὁ Ἀργυρόπουλος ἐν Ρώμῃ καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ περιφημότεροι (ἀληθῶς περιφημοὶ διὰ τὴν συμβολὴν τῶν εἰς τὴν παγκόσμιον Ἀναγέννησιν) ἦσαν ὁ κόμης τῆς Βυρτεμβέργης Ἐμπερχαρντ, ὁ μεγάλος Ἰταλὸς οὐμανιστῆς Ἀγγελῖος Πολιτσιάνο, ὁ διάσημος Johann Räuchlein, ἢ Καπνίων (ὅπως ἐξελλήνιζε κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε συνήθειαν τὸ ὄνομά του), ὁ Ἰάκωβος Questeberg ἀπὸ τὸ Φριβοῦργον. Μετὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἀπαρτίθειον ἔχομεν μίαν ἰδέαν τῆς μεγίστης σημασίας, ἢ ὁποία ἀνομιφισθητήτως πρέπει νὰ ἀποκηρυχθῇ εἰς τὸν σοφὸν Βυζαντινόν, ὡς πνευματικὸν πατέρα τόσοσπουδαίων ἀνδρῶν τῆς Ἀναγεννήσεως.

ὡς ἐμπνευστὴν τόσοσπουδαίων ἀνδρῶν τῆς κλασσικῆς μορφώσεως ἐνθουσιασμένων, ὡς δημιουργὸν μίᾳ ἀληθοῦς οὐμανιστικῆς παραδόσεως.

Ἡ Φλωρεντία ἐτίμησε πραγματικῶς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν δόξαν τῆς. Καὶ οἱ τρεῖς Μεδίκου, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὁποίων ὁ Ἀργυρόπουλος ἐδίδαξεν, ὁ Κοσμάς, ὁ Πιέρρο καὶ ὁ Λαυρέντιος τὸν περιέβαλον δι' εὐλαχρῶν σεβασμῶν, ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης. Ἡ δὲ αὐθεντία τῆς πόλεως διὰ μακροτάτης καὶ ἀληθῶς ἐγκωμαστικῆς ἀποφάσεώς τῆς τὸν ἀνεκέρυξε τὴν 21ην Ὀκτωβρίου 1466 δικιότητα τῆς καὶ τοῦ ἀπένειμεν ἐξαιρετικὰς τιμὰς καὶ προνόμια. Εἶνε, ἄλλως τε, χαρακτηριστικὴ ἡ δυσφορία, ἢ ὁποία προεκλήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ὅταν ὁ Βασίλευς τῆς Οὐγγαρίας Ματθαῖος Κορβῖνος, τρέφων τὸ ὄνειρον νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν χώραν του ἀληθῆ πνευματικὴν ἀναγέννησιν, ἔγραψεν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Λαυρέντιον τὸν Μεγαλοπρεπῆ διὰ νὰ τὸν παρακωλύσῃ νὰ δανείσῃ, δι' ὀλίγον καιρὸν ἔστω, τὸν σοφὸν Ἀργυρόπουλον εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Δὲν ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν ὁ διδάσκαλος. Ἐφυγεν ὅμως ὀλίγα ἔτη ἀργότερον — τῷ 1471 — ὅτε ὁ παλαιὸς του φίλος καὶ συμπαθητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παντόβας Φραγκίσκος Ντέλλα Ρόβερε ἐγίνε Παπᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σίξτου τοῦ Δ' καὶ τὸν μετεκάλεσεν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἔδραν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιον. Ἀλλ' οὔτε ἡ Φλωρεντία ἐλησιόνησε ποτὲ τὸν Ἀργυρόπουλον, οὔτε καὶ ὁ Ἀργυρόπουλος τὴν Φλωρεντίαν, ἀφοῦ μέχρι τοῦ θανάτου του σχεδὸν, εἰς τὰ 1490 διεξήγοντο διαπραγματεύσεις διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν τῶν Μεδίκων.

A. A. K.

ΙΑΤΡΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

διδάκτωρ Πανεπιστημίου Παρισίων, παθολόγος, ἐργασθεὶς εἰς τὰ Νοσοκομεία Παρισίων Hotel Dieu, Charité, Pitié Beraion St Louis καὶ ἐξασκήσας τὴν Ἱατρικὴν ἐπὶ 25ετίαν ἐν Παρισίῳ, ἐγκατεστάθη ἐνταῦθα. Πραγμογὴ νεωτάτων μεθόδων.

Συμπληρωματικὴ Θεραπεία (Μέθοδος Bonnier Vidal), Βελονισμοὶ, Κρυοθεραπεία, Σπονδυλοθεραπεία (Μέθοδος Abram's).

Λέγεται 4—6 μ. μ. Λεωφόρος Βασιλίσσης...

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Στὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ οἰκοδομικοῦ πυρετοῦ ποὺ διερχόμεθα, τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνεξαρτήτων ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν ποὺ ἐπλημύρισαν τὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως τὰς Ἀθήνας, ὑπάρχει καὶ ἕνας ἀρχιτεκτονικὸς τύπος γνησίως νεοελληνικὸς, με ἐντελὸς ἰδικά του χαρακτηριστικὰ, ὀφειλόμενα ἰδίως εἰς τὰς κλιματολογικὰς συνθήκας, τὰ δομικὰ ὑλικά καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων ποὺ ἐξυπηρετεῖ. Πρόκειται διὰ τὸν Νησιωτικὸν τύπον τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ.

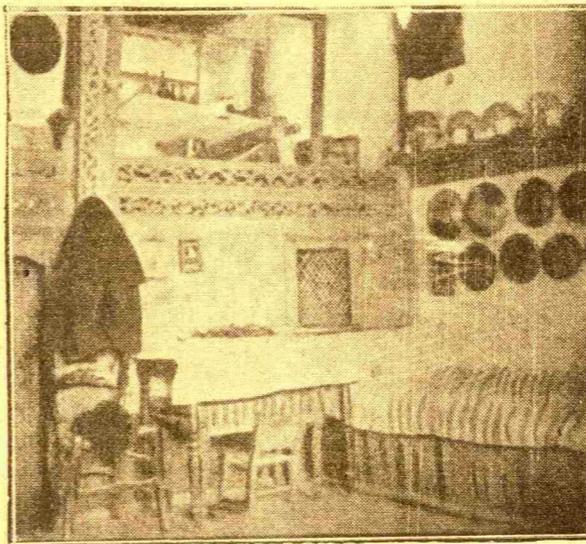
Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ τύπος αὐτὸς τὰ

πάρχει τίποτε τὸ ἐπιτηδευμένο ἢ τὸ καμωμένο, με μόνον τὸν σκοπὸν νὰ «φωλιάξῃ» νὰ κάμῃ «ἐμφέ». Ὅλα εἶνε ὠραία καὶ ὅλα εἶνε «στατικῶς» καὶ «δομικῶς» ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν. Οὔτε γυφίνα «ντεκόρ», οὔτε ἄσποτες παραστάδες ἢ «τραθηκτὰ ζωνάρια», οὔτε ὄγκοι προεξέχοντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, διὰ νὰ τὰ κάμουν περισσότερον ἐνδιαφέροντα.

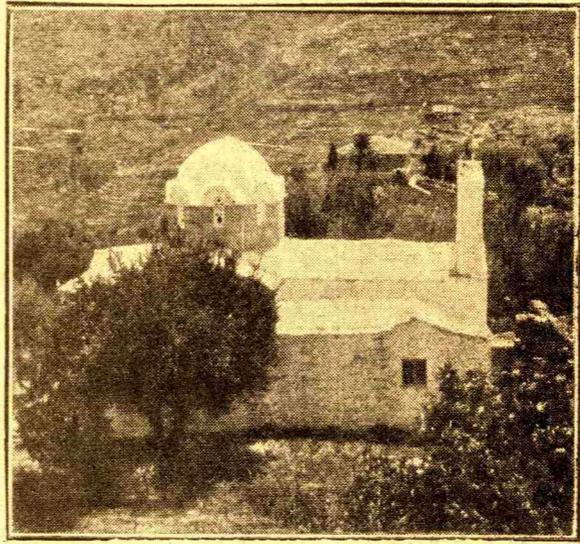
Εἰς ὅλους τοὺς νησιωτικὸς τύπους, ἀκόμη καὶ τοὺς πλέον ἀπλοῦς, ὅταν ἀποτελοῦνται ἀπὸ 2 — 3 δωμάτια, θὰ διαπιστώσετε τὴν εὐχάριστον ἁρμονίαν, με τὴν ὁποίαν συντίθενται οἱ οἰκοδομικοὶ ὄγκοι πρὸς ἀλλήλους, καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ ἐπιφάνειαι καὶ αἱ γραμμαὶ τῶν. Τοιοῦτοτρόπως, μολοντὶ ἀπλὰ σπιτάκια, παρουσιάζουν ἐν τούτοις, ὅπως λέγομεν εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, κίνησιν καὶ μάλιστα κίνησιν ὄχι ἀνάσχυον καὶ ἀδικαιολόγητον, ἀλλὰ

μῶν (τὸ βάσανο τῶν Ἀθηναϊκῶν κορυφῶν ποὺ λεκιάζου, ὅλην τὴν πρόσφυον) χρησιμεῖουν διὰ ἁρμοκαλύπτειν, σειρά δὲ παχυτέρων πλακῶν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς χρησιμεῖει διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν νερῶν τῆς ταράσας, ἄτινα ἀποχετεύονται δι' ἀπλοστοτάτου στήματος ἐντειχισμένων ὑδρορροῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ὄνειρον τῶν περισσότερων ἀρχιτεκτόνων μας.

Δὲν ἐπεκτεινόμεθα εἰς λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ νησιωτικοῦ τύπου, τονίζομεν ὅμως, ὅτι διὰ νὰ ἐννοηθῇ πλήρως, πρέπει ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του μορφήν, νὰ μελετηθῇ ἡ κτιριολογικὴ του σύνθεσις, νὰ ληφθοῦν δὲ ἀκόμη ὑπ' ὄψιν τὰ ἐντόπια οἰκοδομικὰ ὑλικά, ἐξ ὧν κατὰ τὸ πλεῖστον κτίζεται καὶ τέλος τὸ εἰδικὸν τοπογραφικὸν του διάγραμμα, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὸν κλιματολογικὸν καὶ ἱστορικὸν του παράγοντα. Ἐξω τοῦ πλαι-

Χαρακτηριστικὸν εσωτερικὸν νησιωτικοῦ σπιτιοῦ.

Ἐνὰ γραφικὸν νησιωτικὸν ἐξωτερικόν.

τελευταία ἔτη, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχιτεκτόνων, ὅσον τῶν ἰδικῶν μας, ὅσον καὶ τῶν ξένων, καὶ μάλιστα εἰς ὠρισμένα προάστεια ἀνηγέρθησαν ἐσχάτως ἐπαύσεις, εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκφρασὴν τῶν ὁποίων, λίγο ἢ πολὺ, διακρίνει κανεὶς τὸν νησιωτικὸν ρυθμόν. Ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ ἐτῶν ἔχει συντελεσθῆ μετὰ Δημοτικὸν τραγοῦδι, κάπως καθυστερημένα σήμερα ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεταί μετὰ τὴν Λαϊκὴν ἀρχιτεκτονικὴν μας, διότι, ὅπως τὸ Δημοτικὸν τραγοῦδι, ἐστὶ καὶ ἡ Λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ, εἶνε πλουσία σὲ θέματα καὶ ἔχει ἀβάστατην, ἀπλὴν καὶ θαυμασίως αἰσθητικὴν τὴν ἐκφρασιν.

Παρατηρήσατε τὰς παρατιθεμένας φωτογραφίας τῶν μικρῶν νησιωτικῶν σπιτιῶν, ποὺ ἴσως νὰ μὴ εἶνε καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα, ὡς τόσο εἶνε χαρὰ ματιῶν. Δὲν σὰς θυμίζουσι κάτι σὰν παραμῦθον, κάτι σὰν χαροῦμενο τραγοῦδι; Προσεξάτε τα μ' ὅλα ταῦτα πιδ καλά. Ἐὰν ἐξαίρεσετε τὸ φυσικὸν των «ντεκόρ» ποὺ εἶνε τὸ λουλοῦδι (μέσα στῆς γλάστρες, τὰ πιθάκια κι' ἀκόμα τοὺς ἀσβεστοκωμένους τευκεδέδες) δὲν ὑ-

χαριτωμένην καὶ ασταστον, πάντοτε σὲ ἀνταποκρινομένην εἰς κτιριολογικὰς ἀνάγκας, τῶν ὁποίων ἀπλῶς ἀποτελεῖ τὴν ἐξιδανικευμένην ἐκφρασιν. Ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ τῆς νησιωτικῆς τέχνης, εἶνε καὶ ἡ μεγάλη φειδῶ εἰς τὴν τοποθέτησιν κορυφῶν, ἄτινα, ἰδιορρυθμῶν κατασκευῆς καὶ αὐτὰ εἶνε κατὰ κανόνα μικρῶν διαστάσεων. Ἡ περισσότερες νοικοκυρῆς τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἀγωνίζονται μετὰ τὰ κλειστὰ παντζούρια καὶ τῆς κορυφίνης διὰ νὰ περμαφεύσουν στῆς κατοικίες των τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τοῦ κλιματός μας, φαντάζονται νὰ εἶνε ἀπολύτως σύμφωνοι μετὰ τὸ λογικὸν αὐτὸ μέτρον. Ἄλλη ἀξιοσημειωτὸς λεπτομέρεια εἰς τὴν τόσφ... μοντέρναν ἐμφάνισιν τοῦ νησιωτικοῦ τύπου, εἶνε ἡ κατὰ κανόνα καὶ ἐκτὸς ἐλαχίστων ἰδιαίτησων ἐξαιρέσεων, ὑπαρξίς μικρῆς κορυφῆς «κορυφίνης», ἢ ὁποία, σημειώσωμεν τῆς ταράσας, ἢ ὁποία, σημειώσωμεν, δὲν ἔχει ποτὲ θωρακείαν καὶ εἶνε ἐξαιρετικῶς λεπτή, πάχους περίπου 2 ἐκ. καὶ προεξοχῆς περίπου 15 ἐκατ. Μικρότερα ὅμοια τεμάχια ἐπὶ τῶν ἀρ-

σίου, ποὺ ἀποτελοῦν οἱ παράγοντες ποὺ ἀνεφέραμεν, τὸ νησιωτικὸν σπιτὶ εἶνε ἀσφαλῶς ξεκάθαρο.

Προσεκτικὴ μελέτη τοῦ νησιωτικοῦ σπιτιοῦ ἡμπορεῖ νὰ ἀποδῇ χεῖρισμος γενικὰ στῆ σημερινὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ἔχουσαν κοινὸν χαρακτηριστικὸν μετὰ τὸν νησιωτικὸν ρυθμόν, τὴν ἐπιδίωξιν ἀπλῆς ἐκφράσεως. Εἰδικώτερον ὅμως εἶνε πολὺτιμον ὑλικὸν διὰ τὴν σύνθεσιν ἐνὸς γνησίου Ἑλληνικοῦ τύπου, καταλλήλου διὰ τὰ παραθαλάσσια μέρη μας, διὰ τὰ τρία τέταρτα δηλαδὴ τῆς πατρίδος μας. Γιατί ὅσον κι' ἂν ἄλλαξαν σήμερα αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς μας καὶ ἂν ἡ οἰκοδομικὴ διαθέτη περισσότερα ὑλικά δομησεως ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἀπλῶν νησιωτικῶν μαστόρων, ὡς τόσο ἡ νησιωτικὴ τέχνη των ἔχει ἱστορικὰ καὶ κλιματολογικὰ στοιχεῖα ποὺ δὲν παύουν καὶ σήμερα νὰ εἶνε μορῖα νὰ τὰ ἀφήσωμεν καὶ ποὺ θὰ εἶνε μορῖα νὰ τὰ ἀφήσωμεν νὰ γαθοῦν. Ἡμποροῦμε νὰ ξαναδημιουργήσωμεν τὸ νησιωτικὸ σπιτὶ, μετὰ τὰς σημερινὰς ἀνάσεις καὶ μετὰ τὰ σύγχρονα ὑλικά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΥΓΙΖΟΣ.

ΤΟ ΑΠΟΨΙΝΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΩΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (904 κχ., 332 μ.).— 8.20' Συνθέσεις Ρέγκερ δι' εκκλησιαστικόν ὄργανον.— 9 μ. μ. Χορωδία καὶ ὄρχηστρα.— 10.20' Μουσικὴ χοροῦ.— 11.30' Μουσικὴ χοροῦ.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (224 κχ., 1339 μ.).— 8.20' Δίσκοι.— 9 μ. μ. Μουσικὴ δωμάτιου καὶ τραγοῦδι.— 10.10' Ποικίλη βραδυά.— 11 μ. μ. Μανδολινάτα καὶ τραγοῦδι.— 12 μεσ. Δίσκοι χοροῦ.

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ (686 κχ., 437 μ.).— 7.50' Τραγοῦδι.— 8.50' Μετάδοσις ἐκ Νόβι Σάδ.— 11.20' Συνομιλία ὀρχήστρας.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (841 κχ., 357 μ.).— 7.40' Θεατρικὸν ἔργον.— 9 μ. μ. Εὐθυμὴ βραδυά.— 11.30' Ἴδε Μόναχον.— 1 π. μ. Ποικίλη μουσικὴ.

ΒΙΕΝΝΗ (592 κχ., 507 μ.).— 8.10' Σόλο πιάνο.— 9.05' Θεατρικὸν ἔργον.— 11.30' Δίσκοι.— 12.25' Τζάτζ.

* ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (546 κχ., 550 μ.).— 7.50' Ποικίλη συνομιλία.— 9 μ. μ. Θεατρικὸν ἔργον.— 11 μ. μ. Τσιγγάνοι.— 11.40' Συνομιλία ὀρχήστρας. Νεμπουσὺ: Μικρὴ σουίτα, Γκαγιάρν: Οὐγγρική σουίτα, Τσαϊκόφσκι: Ἴταλικὸ καπρίτσιο, Μασσενέ: Ἀλασκαικὴ σκηναί.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ (823 κχ., 365 μ.).— 8.10' Τζάτζ.— 9.10' Ὁρχήστρα καὶ τραγοῦδι.— 10.55' Ἐλαφρὰ μουσικὴ.

ΚΑΙΝΙΣΒΕΡΓΗ (1031 κχ., 291 μ.).— 7.50' Τραγοῦδι καὶ συνθέσεις διὰ πιάνο (Σούμαν).— 9 μ. μ. Στρατιωτικὴ μπάντα.— 10 μ. μ. Συνομιλία ὀρχήστρας καὶ σόλο βιολιού.— 11.35' Ἴδε Μόναχον.

* ΔΕΙΨΙΑ (785 κχ., 382 μ.).— 8.30' Τραβιάτα, ὄπερα τοῦ Βέρδι.— 11.30' Ἴδε Μόναχον.

* ΛΟΝΔΙΝΟΝ (877 κχ., 342 μ.).— 8.30' Συνομιλία ὀρχήστρας. Ροσσίνι: Εἰσαγωγή «Κουρὸς τῆς Σεβίλλης», Μπετόβεν: Συμφωνία 2α, Γκούσσεβς:

Ἰντερμέδιον «Δὸν Χουάν δὲ Μοράνις», Στραβίνσκι: 3-σκιναὶ «Πετρούσκα».— 11.05' Ὁρχήστρα καὶ τραγοῦδι.— 12 μεσ. Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ-ΝΤΑΒΕΝΤΥ (1149 κχ., 261 μ.).— 9 μ. μ. Ἐλαφρὰ μουσικὴ.— 11.05' Θεατρικὸν ἔργον.— 12.15' Μπαράς: Συνθέσεις διὰ πιάνο.

ΜΙΛΑΝΟΝ (814 κχ., 369 μ.). ΤΕΡΓΕΣΤΗ (1140 κχ., 263 μ.).— 6 μ. μ. Ἴδε Ρόμη.— 9.40' Θεατρικὸν ἔργον.— 10.20' Συνομιλία μπάντας.— 11.30' Τζάτζ.

ΜΟΝΑΧΟΝ (740 κχ., 405 μ.).— 8 μ. μ. Συνομιλία μπάντας.— 9 μ. μ. Εὐθυμὴ βραδυά.— 11.30' Μουσικὴ χοροῦ καὶ τραγοῦδι.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (950 κχ., 316 μ.).— 8.40' Σόλο πιάνο.— 9.10' «Ὁ Κῆρ-Θάνατος», ὄπερα τοῦ Ρίσκι.— 11.30' Ἴδε Μόναχον.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ (959 κχ., 313 μ.).— 8 μ. μ. Δίσκοι.— 9.10' Δίσκοι.— 10.25' Ὁπερέττα τοῦ Κυβιλλιέ.— 11 μ. μ. Ποικίλη μετάδοσις.— 11.55' Τζάτζ.

* ΠΑΡΙΣΙΟΙ Τ.Τ.Τ. (695 κχ., 432 μ.).— 10.30' «Νυχτερίδα», ὄπερέττα τοῦ Γιόχ. Στράους.— 12.45' Τζάτζ.

ΠΡΑΓΑ (638 κχ., 470 μ.).— 8.05' Ἀποσπάσματα ἀπὸ Τσεχικῆς ὀπερέττας.— 9.05' Θεατρικὸν ἔργον.— 9.50' Τὸ παραμῦθι τοῦ κουτοῦ Χάνς, μπαλέτο τοῦ Νέδβαλ.— 11.35' Τζάτζ.

ΡΩΜΗ (713 κχ., 421 μ.).— 6 μ. μ. Ἐλαφρὰ μουσικὴ.— 9.45' «Ὁ Ἀρχιμουσικὸς», ὄπερα τοῦ Πάερ.— 11 μ. μ. Συνομιλία ὀρχήστρας.— 12.15' Τζάτζ.

ΣΤΟΥΤΓΑΡΔΗ (574 κχ., 523 μ.).— 8 μ. μ. Βραβιλιανὰ τραγοῦδι.— 9 μ. μ. Εὐθυμὴ βραδυά.— 11.30' Ἴδε Μόναχον.— 1 π. μ. «Ἰντίγκο καὶ οἱ 40 λησταί», ὀπερέττα τοῦ Γιόχ. Στράους (δίσκοι).

ΤΟΥΛΟΥΖΗ (913 κχ., 329 μ.).— 9.40' Ἐλαφρὰ μουσικὴ.— 10.10' Τραγοῦδι.— 10.25' Ἐλαφρὰ μουσικὴ.— 10.40' Τραγοῦδι.— 10.50' Ἐμβατήρια.— 11.10' Ἐλαφρὰ μουσικὴ.— 12 μεσ. Λεχάρ: Ἀποσπάσματα «Εὐθυμὴ χήρα», καὶ ἄλλα.

ΘΕΑΤΡΑ

(Ἀπογευματινὰ—Ἐσπεραίαι)

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: «Ρόματος καὶ Τουλιάττα».

ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ (Θέατρον Μαρτίνας): «Ἡλικι-νοβόγια ζωή».

ΔΑΙΚΗΣ: «Ἡ ὀργὴ γυναικῶν τοῦ Τζω Μπέρου».

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: «Τσιγγάνικο αἶμα».

ΑΡΓΥΡΟΦΟΛΟΓ: «360 γυναικῶν».

ΔΑΑΜΠΡΑ: «Τρεῖς Μαρτίνας».

ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ: «Ἀυτὴ εἶνε ἡ ζωή».

ΠΑΛΛΑΣ (Πετρ.): «Σιγανοπλάζιττα».

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΑΛΛΑΣ: «Μάρθα», ὄπερα.

ΑΤΤΙΚΟΝ: «Ἡ σὸρὴ προστάζει».

ΤΙΤΑΝΙΑ: «Μυστικὸ λοχαγὸ Ουσσάρων».

ΣΠΑΕΝΤΙΤ: «Φθινοπωρινὰ γυμνάσια».

ΠΑΝΘΕΟΝ: «Ἡ μικρὴ ἑπαναστάσις».

ΑΠΟΛΛΩΝ: «Ἐκτὸς νόμου».

ΟΡΦΑ: «Τρεῖς ὄρμιοι».

ΙΝΤΕΛΑ: «Ὁ ὄρμιος πρὸς τὴν δόξαν».

ΙΡΙΣ: «Ναυόρμημα».

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ: «Ἀντωνία».

ΑΤΘΙΣ: «Ρονδολιέρης Βενετίας».

ΑΡΗΣ: «Ὁναίρα πρὸ οὐρανῶν».

ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΥ: «Ἀγαπητικὸς τῆς Βασκοπούλας».

ΕΤΟΥΛΑ (Καλλιθ.): «Ταξίδι στὸ Σόλλο-γουντ».

ΚΡΥΣΤΑΛ (Χαροκόπου) «Δράματα θωδῶν».

ΚΑΠΙΤΟΛ (Πετρ.): «Ὅταν τὸ πάθος τω-φλώνει».

ΧΑΓ' ΑΥΓ'Φ (Πετρ.): «Μικρὴ Κατερί-νοβλα».

ΣΠΑΕΝΤΙΤ (Πετρ.): «Ὁ κύριος μετὰ τὸ χα-μόγελο».

ΑΝΝΕΤΑ ΡΩΜΑΝΟΥ

Ὁδονοιάτρος

Ὁρθοδοντικὰ — Στοματολογικὰ.
Ὁδὸς Κανάρη 16, Κολωνάκι.
Λέχεται 3—8 μ. μ. Τηλ. 28-229

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑΣ

παιδίατρος, ἐπιμελητὴς Παιδιατρικοῦ τμήματος Εὐαγγελισμοῦ. Λέχεται ὁδὸς Σόλωνος 110. Τηλέφ. 20.075. Ὁραὶ ἐπισκέψεων 8—10 καὶ 3—6.

ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΗ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ

μετεφέρθη:
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 17

ΜΕΓΑΡΟΝ ΒΑΤΗ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΝΟΚΙΑΖΕΤΑΙ δλόκληρος ἢ πρὸς τὴν παραλλαν πλευρὰ τοῦ ἰσογείου ὁδοῦ ἔπου νῦν τὰ γραφεῖα κ. Γ. Χανδοῦ.
Ἐπίσης ἐνοικιάζονται διάφορα γραφεῖα εἰς τοὺς ἄλλους ὁδοφύτους τοῦ Μεγάρου με χαμηλὰ ἐνοίκια. Πληροφορίαι ἐντὸς τοῦ Μεγάρου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΛΛΕΡ ΚΟΥΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Αὐτὸ εἶνε περιέργον», ἐψιθύρουν ὁ Ἕλληρ. Διότι, ἀντιθέτως, ἀπὸ τὰ ρούχα αὐτὰ ἐδῶ, φαίνεται ὅτι εἶχε προτίμησιν εἰς τὸν ἀκριβώτερον ράπτειν τῆς Πέμπτης Λεωφόρου εἰς τὴν Νέαν Ὑάκκην!

Ὁ Μπίλλ ἐστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:
— Κουταμάρες.

— Καὶ ὅμως... Ἄς δοῦμε καὶ τὰ ἄλλα... Ναι, γὰρ, ὑπάρχουν ἐδῶ τέσσαρα κοστούμια, καὶ ἕνα ἔχουν τὴν μάρκαν τῆς προελευσεως τῶν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔμπορορραφεῖον τῆς Πέμπτης Λεωφόρου.

— Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀπίστευτον!

— Βέβαια— παρετήρησεν ὁ Ἕλληρ— ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἐξήγησις, ὅτι οὔτε ἡ ἑσπυλις αὐτὴ, οὔτε ὅ,τι ὑπάρχει μέσα εἰς αὐτήν, ἀνήκον εἰς τὸν γαμβρόν σου.

Ὁ Μπίλλ ἐκύτταξε πρὸς τὴν ντουλάπαν με ἕνα εἶδος τρόμου.

— Πράγματι, ἔτσι εἶνε! Καὶ ὅμως ὁ Τζέου δὲν ἐξώδαυε ποτέ του περισσότερα ἀπὸ τριάντα πέντε δολλάρια γιὰ ἕνα κοστούμι!

— Ἀφ' ἐτέρου— ἐξηκολούθησεν ὁ Ἕλληρ συνοφρυόμενος— ὑπάρχουν ἐδῶ δύο ζευγάρια παπούτσι, ἀπὸ τὸ κατὰστημα «Φίτς καὶ Σία». Ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα Ἴταλικὸ καπέλλο πρὸς στοιχίζει τοὐλάχιστον εἴκοσι δολλάρια.

— Δὲν εἶνε δυνατόν γὰ εἶνε αὐτὰ τὰ ρούχα δικὰ του! ἐφώνησεν ὁ Μπίλλ, καὶ με ἕνα πῆδημα εὐρέθη κοντὰ εἰς τὴν ντουλάπαν.

Ἐπειτα ἔστρεψε διπλὰ εἰς τὸν νεκρόν, ἐγονάτισε κοντὰ του καὶ ἐφώγαξε:

— Ναι, ἐδῶ βλέπετε; Ἡ μάρκα ἐπὶ τὸ διαλυμένον καταστήματις!

— Πολλὸ καλὰ, Μπίλλ», εἶπε ὁ

ἦν;
Ὁ Ἕλληρ τὸν ἐκύτταξε γιὰ μιὰ Ἕλληρ με ἦσυχον τόνον. «Πολλὸ καλὰ. Κάθισε τώρα καὶ ἤσυχασε. Ὅλη αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ὑπόθεσις θὰ διαλυκανθῆ κάποτε μόνη της.

— Ναι!— εἶπεν ὁ Μπίλλ —τὸ πιστεύω.

Καὶ ἐγύρουν εἰς τὸ κάθισμά του, ἔπου ἐκάθισε κλείνοντας τὰ μάτια του.

Ὁ Ἕλληρ ἐξηκολούθησε τὴν περιέργην περιουσίαν του μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, χωρὶς γὰ ἐγγίξῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ χωρὶς γὰ τοῦ ξεφεύγει τίποτε. Πότε-πότε ἐκύτταξε τὸν φίλον του, καὶ τότε συνοφρυώνετο καὶ ἐπετάχυνεν ὀλίγον τὸ βῆμά του...

Ἐνα πρᾶγμα τοῦ ἐκαμνεν ἐντύπων: ἡ ἑσπυλις δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνον δωμάτιον, καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιά γωνιά, οὔτε ἄλλο μέρος πρὸς τὸ ἠμποροῦσα γὰ χρησιμοποίησι ὡς κουζίνα ἢ καταφύγιον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ντετζόγκ ἐγύρουν πάλιν καὶ ἤρχισε γὰ ἐξετάζει τὰ ρούχα τοῦ νεκροῦ. Ὁ Μπίλλ ἐσηκώθη πάλιν καὶ ἐπλησίωσε διὰ γὰ παρακαλουθήσῃ τὴν ἔρευναν αὐτήν.

— Λοιπόν, κύριε Κουήν— εἶπεν ἔξαφνα ὁ Ντετζόγκ με ζωνρόν τόνον— δὲν ἔχετε καμμίαν ἰδέαν;

— Καμμίαν καθωρισμένην. Γιατὶ ρωτᾶτε;

— Πάντοτε ἤκουα ὅτι ἐργάζεσθε πολὺ γρήγορα...

Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ μεγαλοσώμου ἀστυνόμου, ὑπῆρχε κάποια εἰρωνεία.

Ὁ Ἕλληρ ἐξεροκατάπιε καὶ ἀπὸ τὸ γέισωμα τοῦ τζακιού ἐπῆρε στὰ χέρια του κάτι:

— Τὸ εἶδατε αὐτὸ, βέβαια;

— Τί εἶνε;

Τὸ κεφάλι τοῦ Μπίλλ ἐσηκώθη με ἀσραπιαίαν ταχύτητα.

— Τί διάβολο εἶνε αὐτό; ἠρώτησε με βραχνὴν φωνήν.

— Χμ! ἐπρόφερον ὁ Ντετζόγκ. «Τί θὰ τὸ κάμετε αὐτό, κύριε Κουσιτιμή. Ἐπειτα κατέθεσε τὸ εὐρημά του μαζὴ με τὸ περιτύλιγμά του ἐπάνω εἰς τὸ στρογγυλὸ τραπέζι. Τὸ ἀντικείμενον εἰκὼν ἦτο ἕνας δίσκος γραφεῖου με δερματινο ντύσιμο, με μίαν θάσιν διὰ στυλογράφου καὶ με διάφορα ἄλλα ἐξαρτήματα γραφεῖου. Ἀπὸ τὴν μίαν γωνίαν τοῦ δίσκου ἐξεῖχεν ἕνα λευκὸ χαρτάκι.

Τὸ χαρτάκι αὐτὸ ἔφερε γραμμὴν με μπλε μελάνην καὶ με στρωτὴν ἀνδρικήν γραφὴν μίαν μόνην φράσιν: «Εἰς τὸν Μπίλλ, ἐκ μέρους τῆς Λούτης καὶ τοῦ Τζέου».

— Πλησιάζουν τὰ γενέθλιά σας, Ἄντζελ; ἠρώτησεν ὁ Ντετζόγκ.

— Ἀβρίον εἶνε», ἐπρόφερον ὁ Μπίλλ.

— Πολὺ εὐγενικὸς καὶ προσεκτικὸς αὐτὸς ὁ γαμβρός σας», ἐμουρμούρισεν ὁ ἀστυνόμος. «Τὸ γράψιμο εἶνε ἀσφαλῶς δικό του... Ἐνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας τὸ παρέβαλεν ἤδη με τὸν γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ Οὐίλσον, πρὸς εὐρέθη ἐπάνω του. Κυττάξετε μόνος σας, κύριε Κουήν.

— Ὡ, σὰς πιστεύω», ἐπρόφερον ὁ Ἕλληρ συνοφρυόμενος καὶ βλέπων τὸν δίσκον τοῦ γραφεῖου.
— Φαίνεται ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ», εἶπεν ὁ Ντετζόγκ τοποθετῶν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι: ἕνα τὰ ἐξαρτήματα τοῦ δίσκου. «Ποῖς εἴσους γιὰτὶ! Μήπως βλέπετε τίποτε πρὸς μὲ ἐξέφυγεν ἐμένα;

— Δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία γὰ σὰς δῶ γὰ ἐργάζεσθε, Ντετζόγκ— ἐψιθύρουν ὁ Ἕλληρ— καὶ δι' αὐτὸ δὲν μπορῶ γὰ κρίνω τὴν μεθόδον τῶν παρατηρήσεών σας. Ὑπάρχουν ἔμως μερικαὶ λεπτομέρειαι πρὸς μὲν μὲν ἔχουν κάποιον ἐνδιαφέρον.

— Τί λέρε;» εἶπεν ὁ Ντετζόγκ.

— Τί λέρε;» εἶπεν ὁ Ντετζόγκ.

μειδιών, με φανεράν σχεδόν ειρωνείαν.

«Ο Έλλερ έπληρε στα χέρια του το χαρτί με το όποιον ήτο τυλιγμένο το δέμα.

— Είπε γεγονός, ότι αυτό το δώρον ήγοράσθη εις την Φιλαδέλφειαν εις ένα από τα φθηνά καταστήματα των διαλύσεων. Αυτό δέν έχει μεγάλην σημασίαν, αλλά είναι πάντως γεγονός.

— Και πώς το ξέυρετε αυτό;» ηρώτησεν ο Ντετζόγκ με δυσπιστίαν.

— Απλούστατα, σήμερα το απόγευμα καθώς επέρασα από την Φιλαδέλφειαν ήγόρασα και εγώ ένα μικρό δώρον διά τον πατέρα μου και αναγνωρίζω το χαρτί του περιτύλιγματος... Αλλά το ζήτημα είναι—εξηκολούθησεν ο Έλλερ με άπαθη τόνον— ποιος είχε λύσει το δέμα και έτσιλάκωσε, όπως βλέπετε, αυτά τα χαρτιά.

— Δέν καταλαβαίνω τι μάς ενδιαφέρει το ζήτημα αυτό, απήντησεν ο Ντετζόγκ. «Αλλά είμαι πρόθυμος να σας ακούσω. Ποιός το εξετάλησε;

— Θα ήμπορουσα να σας πω, ότι αυτό το έκαμεν οποιοσδήποτε άλλος εκτός του δυστυχισμένου Ουίλσον. Μπίλλ, μήπως ήγγισες τίποτε μέσα εις το δωμάτιον αυτό προτού έλθω εγώ απόψε;

— Όχι.

— Δέν το ήνοιξε κανείς από τους ανθρώπους σας το δέμα, Ντετζόγκ;

— Εύρέθη άκριθώς όπως το είδατε, επάνω από το τζάκι.

— Τότε, λοιπόν, υπάρχει μεγάλη πιθανότης ότι ήνοιχθη από την δολοφόνον, την απειλοφόρον γυναίκα περί της οποίας ώμήλησεν ο Ουίλσον εις τον Μπίλλ προτού ξεψυχήση. Πιθανότης μόνον, διότι ίσως αυτό να έγινεν από κάποιον άλλο πρόσωπον που έμπηκεν έδω μέσα. Ασφαλώς όμως δέν ήνοιχθη από τον Ουίλσον.

— Ο δίσκος αυτός του γραφείου ήγοράσθη ως δώρον, όπως μαρτυρεί η κάρτα αυτή. Έτυλίχθη ως δώρον, αφού αφηρέθη το χαρτάκι της τιμής και η απόδειξις της πληρωμής. Συνεπώς αυτός που το ήγόρασε το έκαμε με την προσχεδιασμένην ιδέαν να το χαρίσθω εις τον Μπίλλ. Αντζελ. Καθ' όλας τας ένδειξεις το δέμα ήγοράσθη από τον Ουίλσον αυτοπροσώπως. Αλλά ακόμη και αν δέν είχε πάει ο ίδιος, αλλά έστειλε κάποιον άλλον να του το αγοράσθω, ή

έμπνευσις προήρχετο ασφαλώς από αυτόν. Αν, λοιπόν, αυτό είναι αλήθεια, δέν θα είχε κανένα λόγον ο Ουίλσον να ανοίξη το δέμα έδω...

— Δέν το βλέπω αυτό, αντίτεινεν ο χονδρός αστυνόμος. «Υποθέσατε ότι δέν είχε γράψει την κάρταν αυτήν της δωρεάς εις το κατάστημα... Υποθέσατε ότι ήνοιξε το δέμα έδω διά να πάρη μίαν από της πέννες αυτές για να γράψη την κάρταν...

— Κανείς από τους συλλογράφους αυτούς δέν έχει μελάνην, όπως διεπίστωνα ήδη, είπεν ο Έλλερ με ύπομονήν. «Βέβαια, θα το ήξευρεν αυτό ο ίδιος. Αλλά ακόμη και αν δεχθώμεν ότι είχε κάποιον άλλον λόγον διά να ανοίξη το δέμα έδω, ασφαλώς δέν θα είχε κανένα λόγον, αυτός που προσέφερε το δώρον, να καταστρέψη το περιτύλιγμά του!... Τα χαρτιά αυτά δέν θα ήτο δυνατόν να χρησιμοποιηθούν πάλιν διά τον αρχικόν προσορισμόν των. Και μέσα εις το σπίτι αυτό δέν υπάρχουν άλλο χαρτιά διά περιτύλιγμα. Δι' αυτό λέγω, ότι ο Ουίλσον δέν εξετάλησε το δέμα αυτό. Αν το είχε κάνει ο ίδιος, θα έπρόσεχε τουλάχιστον να μη σχίσθω τα χαρτιά. Αντιθέτως η δολοφόνος, δέν είχε κανένα λόγον να δείξη τήσιν προσοχήν.

— Και τί θγαίνει από όλα αυτά;» είπεν ο Ντετζόγκ.

«Ο Έλλερ τον εκύτταζε μειδιών:

— Αγαπητέ μου Ντετζόγκ! Δέν καταλαβαίνετε, ότι προσπαθώ τώρα να ανακαλύψω τί έκαμεν η κουρνος εις τον τόπον του εγκλήματος της; Διά τους λόγους που είχε, σοφιστούς η όχι, θα σκεφθώμε άργότερα... Και τώρα ως έλθωμε εις αυτόν τον χαρτοκόπτην που χρησιμοποιήθη ως όπλον. Χωρίς άμφιβολίαν προέρχεται από το σύνολον αυτό των χρειωδών του γραφείου...

— Ασφαλώς, ασφαλώς, έγρύλλισεν ο Ντετζόγκ. «Γι' αυτό η γυναίκα ήνοιξε το δέμα... για να πάρη το μαχαίρι. Θα ήμπορουσα να σας το είπω από την αρχήν, ότι η δολοφόνος εξετάλησε το δέμα!

«Ο Έλλερ άνεσθήκωσε τα φρύδια του:

— Εγώ όμως δέν θα έλεγα καθόλου ότι αυτός ήτο ο λόγος που ήνοιξε το δέμα. Έν πρώτοις, αφού το δώρον ήγοράσθη χθές μόλις, είναι πολύ άπίθανον η δολοφόνος να ήξευρεν ότι θα υπήρχεν απόψε έδω διά το εγκλήμα της ένας κοφτερός και-

νούργιος χαρτοκόπτης. Όχι, όχι, ο χαρτοκόπτης αυτός χρησιμοποιήθη ως μαχαίρι: έντελώς τυχαίως, είμαι βέβαιος γι' αυτό. Το πιθανώτερον είναι, ότι η δολοφόνος έπερίμεναν έδω μέσα από του εγκλήματος και ήνοιξε το δέμα από άπλην περιέργειαν, η από άπλην ένδόμωχον άναγκην όφειλομένην εις νευρικότητα, επί τη πρόβη αυτού που έσκόπευε να κάνει. Φυσικά, όταν άνεκάλυψε τον χαρτοκόπτην, έπροτίμησε να χρησιμοποιήση αυτόν παρά το όπλον που είχε φέρει μαζί της— αν, εννοείται, πρόκειται περί φόνου εκ προμελέτης, όπως φαίνεται να συμβαίνει.

«Ο Ντετζόγκ έξυσε την μύτην του και έφάνη στενοχωρημένος. Ο Μπίλλ είπε τότε:

— Για να έχη καιρόν η γυναίκα αυτή να ψάξη έδω μέσα... σημαίνει ότι είχε μείνει έδω μόνη της για λίγο. Πού ήτο όμως εις το διάστημα αυτό ο Τζόου; Έπετέθη άγκντίον του αυτή πρώτη; Ο γιατρός...

— Στάσου, Μπίλλ— του είπεν ο Έλλερ καταπραυντικώς— μη διάζεσαι γι' αυτά τα πράγματα. Δέν έχομεν ακόμη αρκετά στοιχεία. Δέν ήξευρες τίποτε σχετικώς με το δώρον αυτό, Μπίλλ;

— Δέν είχα την παραμικράν ιδέαν. Δέν είχα σκετισθί ποτέ μου διά τα γενέθλιά μου. Ο Τζόου...

«Απέστρεψε το πρόσωπόν του από το πτώμα και δέν κατώρθωσε να συμπληρώη την φράσιν του.

— Λοιπόν— έμουρμούρυσεν ο Ντετζόγκ— τί άλλο εόρηκατε, κύριε Κουήν;

— Θέλετε να σας συνοψίσω όλα τα συμπεράσματά μου;» ηρώτησεν ο Έλλερ με ψυχραιμίαν. «Ευρίσετε, Ντετζόγκ, το έλάττωμα που έχετε σείς, είναι ότι δέν μπορείτε να κατανοήσετε την επαγγελματικήν σας περιφρόνησιν κατά των έρασιτεχνών. Μάρφ, αν ήμουν εις την θέσιν σας θα έκρατούσα σημειώσεις. Ο άνοηκότης θα σας εύλογη μίαν ήμέραν δι' αυτό.

«Ο Μάρφ έφάνη στενοχωρημένος, αλλά ο Ντετζόγκ με ένα θεδιασμένον μειδιάμα κατένευσεν.

— Μία γενική εξέτασις του σπιτιού και των περιεχομένων του— είπεν ο Έλλερ με συλλογισμένον ύφος— οδηγεί εις ένα αρκετά περίεργον συμπέρασμα. Μέτα εις το μοναδικόν δωμάτιον της επαύλειως δέν εύρίσκομεν ούτε κρεβάτι, ούτε ντι-

θάν, κανενός είδους πρόνοιαν για ύπνον. Υπάρχει ένα τζάκι, αλλά όχι και κανόξυλα, καθώς ούτε και στάχτη. Είναι φανερόν ότι από άριστων μηχανών το τζάκι αυτό δέν χρησιμοποιήθη... Τί άλλο βλέπομεν; Μίαν παλαιάν, σπασμένην φουφού, μισοφαγωμένην από την σκουριά, η οποία δέν ήμπορεί να χρησιμοποιήθη ούτε διά μαγειρεύμα, ούτε διά θέρμανσιν. Χωρίς άμφιβολίαν είναι λείψανον της εποχής που το έρημόσπιτο αυτό έστέγαζε τους αλήτας... Επίσης πρέπει να σημειώθη, ότι δέν υπάρχουν έδω μέσα ούτε κεριά, ούτε καμμία λάμπα του πετρελαίου, ούτε εγκατάστασις φωταερίου, ούτε καν σπέρτα...

— Πράγματι, άνεγνώρισεν ο Ντετζόγκ. «Δέν εκάπνιζεν ο γαμβρός σας, Αντζελ;

— Όχι, απήντησεν ο Μπίλλ που εκύτταζεν έξω από το παράθυρον.

— Το μόνον μέσον φωτισμού έδω εξηκολούθησεν ο Έλλερ είναι η ηλεκτρική λάμπα που θρίσκειται έ-

πάνω εις το τραπέζι. Υπάρχει πουθενά εγκατάστασις ηλεκτρομηχανής; Ο Ντετζόγκ κατένευσε.

— Δέν είναι γνωστόν αν ο ένοικος του σπιτιού αυτού εφρόντισε διά την ηλεκτρικήν εγκατάστασιν η την εύρηκεν έτοιμην έδω. Πιθανώτερον είναι το δεύτερον αυτό. Έν πάση περιπτώσει, ως σημειώσωμεν άπλώς το γεγονός... Καί, εις συμπλήρωσιν της εικόνας, δέν υπάρχει έδω μέσα καμμία παρακαταθήκη τσούφιμων, ούτε καν ένα γτουλαπάκι με τα φάρμακα των πρώτων βοηθειών, που φροντίζουν να τα έχουν άκάμην και οι πτωχότεροι.

«Ο Ντετζόγκ εκάγχασε:

— Τα έγγραφα όλα αυτά, Μάρφ; Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε Κουήν. Δέν θα μπορούσα να τα ύπαγορεύσω καλλίτερα ούτε εγώ. Αλλά, τώρα που τα έγγραψαμε όλα αυτά, δέν μάς λένε τί διάβολο εύρηκατε;

— Περισσότερα— απήντησεν ο Έλλερ— από όσα φαίνεσθε να γο-

μίζετε. Έχομε ένα σπίτι, μέσα εις το όποιον ο ένοικος, ούτε έκοιμάτο, ούτε έτρωγεν, ένα μέρος που δέν μοιάζει καθόλου με κατοικίαν, αλλά μάλλον με ένα είδος προχείρου ύποστέγου, ενός μικρού καταφυγίου της στιγμής.

«Επί πλέον, από διάφορα στοιχεία, μπορείτε να εγάλετε συμπεράσματα διά το είδος του κατοίκου. Το χαλί αυτό είναι το μόνον που δέν χρονολογείται από την εποχήν των αλητών, αλλά αντιθέτως είναι πάρα πολύ πολύτιμον. Οά έλεγε κανείς, ότι αυτός που χρησιμοποιούσε το καταφύγιον αυτό, είχε αγοράσει το χαλί κάπου μεταχειρισμένον, αλλά και πάλιν αρκετά ακριβά. Η τάσις αυτή προς την πολυτέλειαν φαίνεται και από τα ρούχα, που υπάρχουν μέσα εις την γτουλαπάαν αυτήν, από της κουρτίνας των παραθύρων, που είναι από πολυτελές ύφασμα, αλλά πολύ κακά κρεμασμένες... Το άνδρικό χέρι, φυσικά.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

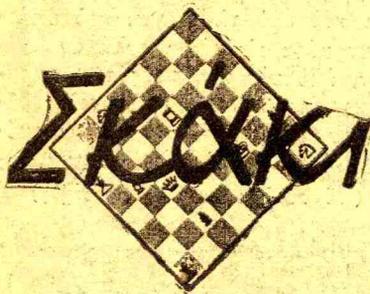
HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
 ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΚΕΦΑΛΑΙΑ Δολλάρια 1.350.000—

Δέχεται καταθέσεις και εκτελεί πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν ευνοϊκούς όρους.

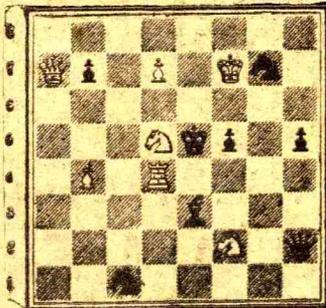
Οι έχοντες συναλλαγάς και συμφέροντα έν Αμερικη δύνανται να άποτείνωνται είτε άπ' ευθείας προς την **HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A.**, είτε προς την **ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**, έν Αθήναις μέν εις το Κεντρικόν Κεάτάστημα (Υπηρεσίαν Έργασιών Αμερικης), έν ταίς Έπαρχίαις δε εις τα κατά τόπους Έποκαταστήματα αυτής.

ΗΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 6 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Κ	Ε	Φ	Α	Λ	Λ	Η	Ν	Ι	Α
Ο	Β	Ι	Σ			Σ	Ι	Α	Μ
Δ	Ρ	Α	Κ	Ο	Σ		Α		Ω
Ρ	Ο	Λ	Ο	Σ		Α	Γ	Ι	Σ
Ο	Σ	Η	Σ		Ο	Ρ	Α	Ν	
Σ				Η	Μ	Ε	Ρ	Α	Ι
	Υ			Ρ	Η	Τ	Α		Κ
Α	Δ			Α	Ρ	Η	Σ		Τ
Λ	Ω	Τ			Ο			Π	Ι
Τ	Ρ	Ο	Π	Ι	Σ		Δ	Α	Σ

Αρ. 3.
Πρό Ι. Berger
Μ α υ ρ α

α β γ δ ε ζ η θ

Λευκά

Τὰ Λευκά παίζουν και κἀνουν μὰτ εἰς δύο κινήσεις.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ὅστινες ἤθελον ἀποστείλει τὴν ὀρθὴν λύσιν μέχρι μεσημερίας τῆς προσεχῆς Παρασκευῆς, δὲ δημοσιεύσωμεν τὴν Κυριακὴν μετὰ τῆς λύσεως. Αἱ λύσεις δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰς Ἐστία», Ἐγκλίον».

Δύσεις ἀρ. 2.

1. Αγ6 - η2!

*Απειλή 2. Βδ2 - δ4+μὰτ.

α') 1. Ιη1 - ζ3, 2. Αη2×ζ1 μὰτ.

β') 1. Ιη1 - ε2 ἢ Αζ1—δ3, 2. Βδ2 - δ3 μὰτ.

γ') Πζ8 - ζ4, 2. Ιε8×δ6 μὰτ.

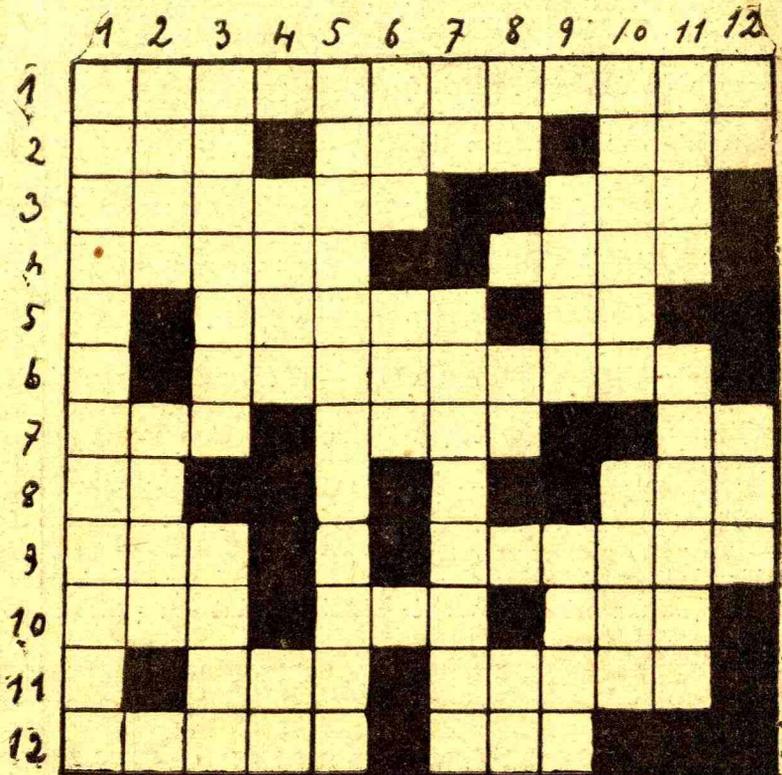
δ) Πδ6 - δ4 ἢ Αη2 - ε5 ἢ Ιθ6 - ζ5

2. Αη2 - δ5 μὰτ.

4 διαφορετικά μὰτ!

Ἐπὶ τῶν πολλῶν λύσεων, τὰς ὁποίας ἐκ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ἀρ. 7

Ὁριζοντίως:

1. Ὁ διασχίζων τὴν ὑγρὰν ἔκτασιν διὰ τὰς ἀερίνας του.
2. Θεῶν — Ὀπωριχὸν (πληθ.) — Ἐπίρρημα.
3. Τοποθετεῖται ἐπὶ ἐλαχίστων κεφαλῶν. — Νήμφη.
4. Ὁ πῶτος ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων. — Θεῶν.
5. Ἀγγλικὴ ἑφημερίς. — Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν Ἰνδικός.
6. Θέλω (α' πρόσωπον τοῦ ἀριστοῦ).
7. Μέλος τοῦ σώματος. — Ἐκκλησια (αἰτ.). — Γένος φυτῶν.
8. Μουσικὴ νότα. — Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ἑαθέριος. — Πλανήτης (αἰτ.).
9. Τέκνον (δοτ.). — Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
10. Νομισματικὴ μονάς Ἑσρωπαϊκοῦ Κράτους. — Ἀσθένεια. — Βοηθητικὸν ῥῆμα (πάρτατατικός).
11. Κάτοικος παλαιᾶς χώρας Μ. Ἀσίας. — Ἀντωνυμία (αἰτ.).
12. Μικρὸν περιάγειον προσερχόμενον ἀπὸ ἐπιπερασιαίων. — Ἐπίρρημα.

Καθέτως:

1. Φρουρὸς τιμαλφῶν πράγματος.
2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας.
3. Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. — Πτηγόν.
4. Χώρα ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου. — Μονὰς ἢ λευκτρικῆς ἀντιστάσεως.
5. Παλαιὰ χώρα τῆς Ἰταλίας. — Ἐφαί σταιον.
6. Πόλις τοῦ Βελγίου. — Ὄστρουδισαίμα.
7. Ἄρθρον. — Χώρα τῆς Εὐρώπης.
8. Μουσικὴ Βυζαντινὴ νότα. — Βοηθητικὸν ῥῆμα (παρσι.).
9. Πόλις τῆς Ἀγγλίας. — Ὅτι λέγεται.
10. Ἡ πάλαιουσα εἰς ὠριαμένον μέρος τοῦ κορμού. — Ζῶον (εἰς τὴν δημοτικὴν).
11. Σύνθετος. — Ἀντιληπτός.
12. Κτηρικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Πρόθεσις.

λάβομεν διὰ τὸ πρόβλημα αὐτὸ, οἱ εἴς τὸ μόνον μὰτ ἀπέστειλαν τὴν ὀρθὴν λύσιν

2. Ἀνδρούσος, Β. Μιχαλάκης, Χίος. Α. Σ. Ντολιόπουλος, Σ. Θ. Μπίκος, Η. Γ. Κατσαρέλης, Β. Δημητρίου, Σ. Ἰωαννίδης, Μ. Βερονίκη, Η. Ι. Πολίτης.

*Α λ λ η λ ο γ ρ α φ ί α: Γ. Μενάνδρον: Εἰς 1. Αε4 ἀκολουθεῖ Τζ3! Κ. Μπούκουραν: Εἰς 1. β6 ἀκολουθεῖ α×β6+! Β. Φερμάνογλου: Ὁ Πδ5 σκεπάζει! Α. Κολομένην: Ἀκολουθεῖ Αθ2×δ6!

Σημ. — Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας δὲ

δημοσιεύσωμεν πάλιν, ἐκτὸς τοῦ προβλήματος, καὶ μίαν ἐνδιαφέρουσαν παρτίδα.

ΠΑΝ. Μ. ΠΙΚΡΟΣ

Χειρουργός

Ὁστρονολοαργολόγος

Φιλελλήνων 20. Τηλέφ. 24-924

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ Γ. ΜΕΝΕΡΑ, μεταφέρθη εἰς τὴν ἐκδὸν Μαυραγικῆς ἀγ. δα.